

BEE LIFE

2026 / Eylül / Ekim / Kasım / Aralık / Sayı. 45

**YÖNETİCİNİN EN SESSİZ SINAVI:
BELİRSİZLİK**
BURCU KOCATÜFEK ÖZYILMAZ

**ÇOCUĞU ANLAMAK: GELİŞİM,
DAVRANIŞ VE AİLE YAKLAŞIMI**
BURCU AKSONGUR

ÖĞRETMEN KİMDİR?
AYÇA ESRA ÖZEMRE

RÖPORTAJ:

ÇİĞDEM PAKEL ATAHAAN -
GEÇMİŞTEN BUGÜNE
BİR "ÇEKİM"

MEHMETCAN APAYDIN -
"BU NASIL ÇALIŞIYOR?"
SORUSU İLE ŞEKİLLENEN
BİR KARIYER

MELTEM TAŞKAN KÜÇÜKBEYCAN -
İNSAN HAYALİ, TEKNOLOJİ GÜCÜ:
GELECEĞİN YARATICI DÜNYASI
ÜZERİNE

Sign Your Vibe

Sign Dine & Events Ankara'da hem gastronomi hem etkinlik alanında yeni bir referans noktası oluşturuyor.

Özel davetler, organizasyonlar, canlı müzik akşamları ve seçkin konsept geceleri...

Her biri, mekânın yüksek enerjisi ve profesyonel misafir deneyimiyle birleştiğinde hafızalarda iz bırakan anlara dönüşüyor.

@signyourvibe

Etkinlik & Menü

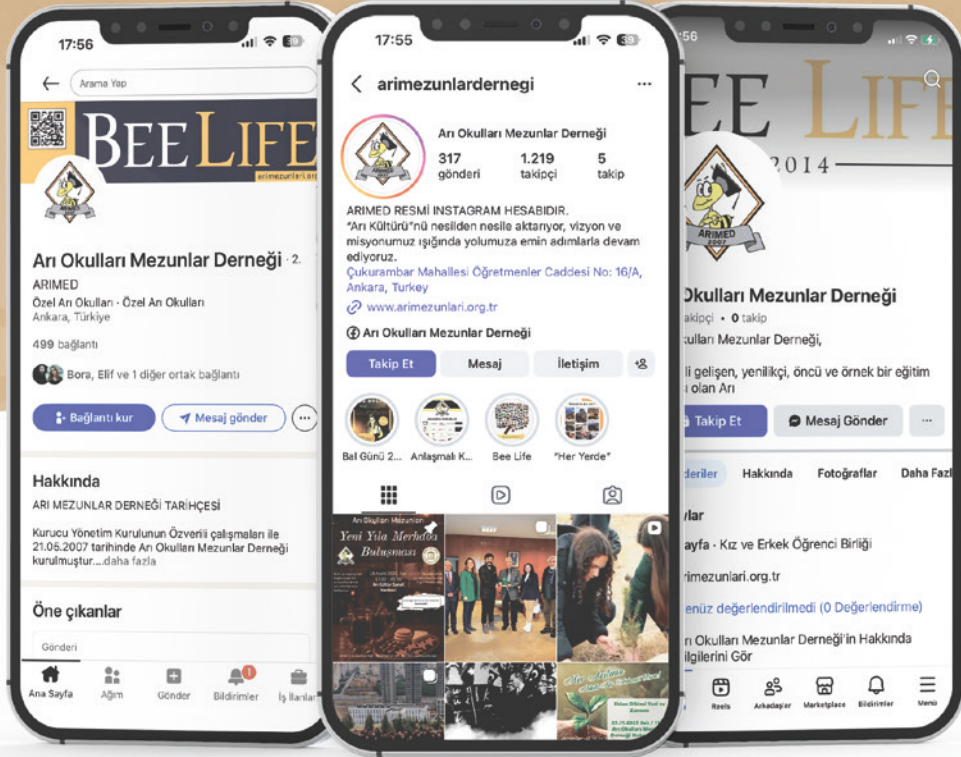
Adres: One Tower | Sign Dine & Events

Rezervasyon: 0535 978 55 04

Gözünüz Bizde Olsun!

Arı Mezunlar Derneğinin etkinliklerinden haberdar olmak ve keyifli içerikleriyle Ankara'nın tek aktüel **mezun dergisi BeeLife'**ı takip etmek için sosyal medya hesaplarımızda buluşalım.

| arimezunlardenegi

Yayın Sahibi

Arı Eğitim Öğretim Tesisleri
Sanayi Ticaret AŞ adına
Sıtkı ALP

Genel Yayın Yönetmeni

Ali GÜLEÇ

Editör

Seda TARMAN

Reklam Tanıtım Koordinatörü

Cihan AYDOS

Hukuk Danışmanı

Coşkun SAMANCI

Finans Sorumlusu

Nurullah ÇELEBİ

Dijital Yayın

İlhan TOPÇU

Yayın Türü

Sürelî Yayın / 4 Aylık

Dili

Türkçe-İngilizce

Katkıda Bulunanlar

Aybike AYDEMİR

Ayça Esra ÖZEMRE

Begüm BAŞTAĞ

Beyza BAŞAR

Burcu AKSONGUR

Burcu KOCATÜFEK ÖZYILMAZ

Coşkun SAMANCI

Çiğdem PAKEL ATAHAHAN

Deniz KUTLU

Elif Güliz BAYRAM

Elif KOCA

Görkem DEMİRDAĞ

Mehmetcan APAYDIN

Meltem TAŞKAN KÜÇÜKBEYCAN

Nurullah ÇELEBİ

Onur BAYER

Rabia Beyza ÖZKÖYLÜ YILDIRIM

Saltuk SONGÜR

Seçil ÖZER TAŞTAN

Senem ÇETİN

Serter ORAN

Zeynep KOLTUK

Yayın İçeriği

Ticari, İktisadi, İlmi,
Siyasi, Akademik

Dağıtım

Kurye Eliyle

Dergi ve Kapak Tasarımı

H. T. Kübra SÜTBAŞ

Basım Yeri ve Tarihi

Ankara, Eylül 2026

Yapım - Yayın

Grafikir

Angora Bulvarı 2049.

Sokak No: 11 Beysukent

Çankaya / Ankara

T: +90 312 426 71 41

Yönetim Yeri

Öğretmenler Cad. Çukurambar Mah.

16/A 100. Yıl / Ankara

T. +90 312 286 85 85

F. +90 312 286 85 94

Yazıların hukuki mesuliyeti röportaj sahiplerine ve yazarlarına aittir. Yayınlanan yazı ve fotoğraflar, derneğin ve yazarların izni olmadan kullanılamaz.

Türk dil bilgisi yazım kuralları Grafikir tarafından uygulanmıştır.

Okur önerileri ve yorumlarınız için:
arimedbeelife@gmail.com

ISSN: 2148-9106

içindekiler

14

ÖĞRETMEN KİMDİR?

22

ÇOCUĞU ANLAMAK:
GELİŞİM, DAVRANIŞ VE AİLE YAKLAŞIMI

26

YÖNETİCİNİN EN SESSİZ SINAVI:
BELİRSİZLİK

48

RÖPORTAJ:
GEÇMİŞTEN BUGÜNE BİR "ÇEKİM"

68

RÖPORTAJ:
"BU NASIL ÇALIŞIYOR?" SORUSU İLE
ŞEKİLLENEN BİR KARIYER

90

RÖPORTAJ:
İNSAN HAYALİ, TEKNOLOJİ GÜCÜ:
GELECEĞİN YARATICI DÜNYASI

**Seda
TARMAN**

Editör

sdtarman.beelife@gmail.com

Değerli Arı
Mezunları, Sevgili
Okurlarımız,

Etkinliklerle geçirdiğimiz
2026 yılının son
çeyreğinde; on iki yıldır
süre gelen, Arı kültürünü
ve birlikteliğimizi kalıcı
hale getiren, her sayısını
ilk günkü heyecanımızla
ve keyifle hazırladığımız
aktüel mezun dergimiz 45.
sayısına ulaştı.

Eylül ayı; aradan yıllar geçse de okul yıllarımızda içselleştirdiğimiz gibi yeni bir dönemin, taze başlangıçların ve şehrin rutin temposuna geri dönüşün simgesidir. Bu bakış açısını tamamlayacak şekilde; eğitim, sanat, müzik, seyahat, hukuk, sağlık, psikoloji ve iş dünyası alanlarındaki özgün ve nitelikli makalelerin yanı sıra Çiğdem Pakel Atahan [1994 mezunu] ile “Geçmişten Bugüne Bir ‘Çekim’”, Mehmetcan Apaydın [1997 mezunu] ile “‘Bu Nasıl Çalışıyor?’ Sorusu ile Şekillenen Bir Kariyer” ve Meltem Taşkan Küçükbeycan [2003 mezunu] ile “İnsan Hayali, Teknoloji Gücü: Geleceğin Yaratıcı Dünyası Üzerine” başlıklı söyleşilerimizle içeriğimiz renklendi.

Bildiğiniz üzere okulumuz, nitelikli ve evrensel eğitim yaşamını sürdürürken kültürel hafızasını sanatsal birikimiyle birleştirerek Arı Kültür Sanat Merkezini [AKSM] kurdu. Başkentin kültür-sanat sahnesinde yerini alan ve Arı mezunlarının uğrak noktası haline gelen merkezimizde, yılbaşı buluşmasının ardından haziran ayında gerçekleştirilen “Yaza Merhaba” buluşması da sayfalarımızda ve anılarımızda yerini aldı. Ayrıca Sıtkı Alp Eğitim Galerisi başta olmak üzere ücretsiz gezilebilen alanda; göreceğiniz eğitim materyallerinin yanı sıra beyaz yakalı siyah önlük, zamanında oturduğunuz okul sıraları ve tebeşirli tahtanız siz mezunlarımızı bekliyor. @arikultursanatmerkezi hesabından takip edebileceğiniz merkez, her yaşta sanatseveri sanatla bir araya getirirken etkinlikleriyle de şehrimize kalıcı değerler katmaya bu sezonda da devam edecek.

BAL GÜNÜ 2026

Arı mezunları, şanlı tarihlerinin simgesi olan yılın bu en güzel etkinliğinde, her zaman olduğu gibi 10, 20, 25, 30 ve 35. yıl sembolik diploma töreni ile unutulmaz anılarını tazelediler. Altı yüzden fazla mezunun katılımıyla gerçekleşen Bal Günü’nde, Radyo Vizyon canlı yayını ve DJ Doğukan Manço performansı ile renklenmiş keyifli kareleri sizler için hazırladık.

Gelişimin, öğrenmenin ve yeni başarıların kapısını aralayacağımız ilham dolu bir dönem diliyorum.

Sevgiyle kalın.

Ali GÜLEÇ

ARIMED

Yönetim Kurulu Başkanı

agulec.beelife@gmail.com

Değerli Arı Ailesi,

Her yeni eğitim
yılı, okul sıralarında
başlayan
yolculuğumuzu
yeniden hatırlatıyor.
İlk dersin
heyecanı, yıllar
içinde güçlenen
arkadaşlıklar,
ufkumuzu açan
öğretmenlerimiz...

Aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, bu anılar hayatımızdaki yerini koruyor. Bugün aynı sıralarda oturan öğrencilerimizin kendi hikayelerini yazmaya başladığını görmek ise geleceğe duyduğumuz inancı güçlendiriyor.

Yeni eğitim öğretim yılına başlarken Arılı öğrencilere meraklarını canlı tutacakları, yeteneklerini keşfedecekleri ve emeklerinin karşılığını alacakları bir dönem diliyorum. Onlara bilgi ve deneyimleriyle rehberlik eden tüm öğretmenlere, okul yöneticilerine ve tüm çalışanlara içten saygılarımı sunuyorum.

Mezuniyetin ardından farklı şehirlere, ülkelere ve mesleklere uzanan yollarımızda Arılı olmanın anlamını yeniden keşfediyoruz. Bazen yıllar sonra karşılaştığımız bir arkadaşımızla sohbet ederken, bazen iş yaşamında tanıştığımız birinin aynı okuldan mezun olduğunu öğrenirken ortak geçmişimizin kurduğu yakınlığı hissediyoruz. Benim için bu aidiyetin en değerli yanı, yıllar geçse de birbirimizin hayatında yer bulabilmemiz.

Bu bağın geleceği, birbirimize ne kadar katkı sunduğumuzla şekillenecek. Mesleğinin başındaki bir mezunumuza ayırdığımız zaman, paylaştığımız bir deneyim ya da birlikte geliştirdiğimiz bir fikir, Arı ailesinin dayanışmasını somutlaştıracaktır. Deneyimli mezunlarımızın birikimiyle genç mezunlarımızın yeni bakış açılarını buluşturmayı bu nedenle çok kıymetli buluyorum. Her kuşağın birbirinden öğreneceği, birbirine katacağı çok şey var.

Bee Life, bu buluşmaya alan açıyor. Her sayıda farklı yaşamları, üretimleri ve düşünceleri tanırken aynı okuldan yola çıkan insanların dünyaya sunduğu katkıları görüyoruz. Sayfalar arasında kimi zaman tanıdık bir yüzle karşılaşılıyor, kimi zaman hiç tanışmadığımız bir mezunumuzun hikayesinde kendimizden bir iz buluyoruz. Dergimizin, mezunlarımızın yanı sıra Arı ailesini yakından tanımak isteyen okurlarımıza da ulaşması, bu paylaşımı daha anlamlı kılıyor.

Arı Okulları Mezunlar Derneği olarak önemsemiğimiz, herkesin kendisine yer bulabildiği ve katkı sunabildiği bir mezun topluluğunu birlikte büyütmek. Bu amaçla tüm mezunlarımızı derneğimize üye olmaya, fikirlerini paylaşmaya ve çalışmalarımızda aktif rol almaya davet ediyorum. Özellikle aramıza yeni katılan genç mezunlarımızın sesini duymak istiyoruz. Onların beklentileri ve önerileri, derneğimizin geleceğine yön verecek.

Bu sayıya yazıları, deneyimleri ve anılarıyla katkıda bulunan mezunlarımıza; Bee Life'ı özenle hazırlayan yayın ekibimize teşekkür ediyorum. Her katkı, birbirimizi daha iyi tanımamıza ve ortak hikayemizi zenginleştirmemize yardımcı oluyor.

Arı Okullarından mezun olmanın gururunu, yıllar içinde kazandığı yeni anlamlarla taşımaya devam ediyorum. Dileğim, her bir mezunumuzun bu büyük ailenin içinde kendisini hatırlanan, desteklenen ve katkısına değer verilen bir birey olarak hissetmesi.

Yeni eğitim öğretim yılının tüm Arı ailesine sağlık, başarı ve ilham getirmesini diliyorum; yeniden buluşacağımız günleri heyecanla bekliyorum.

Sevgi ve saygılarımla

Gelecek Sanatla Büyüyor!

AKSM Atölyeleri

Drama

Tiyatro

Bale

3-5 Yaş
Erken Müzik
Atölyesi

ARI KÜLTÜR SANAT MERKEZİ

www.arikultursanat.org.tr

Resim, sinema, tiyatro, fotoğraf, edebiyat sanata dair her şey...

İSTANBUL'UN KÜLTÜR & SANAT DERGİSİ

Sanat ve kültürün yeni heyecanı İSTANBUL SANAT Dergisi'nde resim, sinema, tiyatro, fotoğraf ve edebiyata dair içeriklere kolayca ulaşabilir, alanında uzman isimlerin ilk defa yayınlanan köşe yazılarını, röportajlarını büyük bir keyifle okuyabilirsiniz...

  istanbulsanatdergisi

www.istanbulsanatdergisi.com

Turizm haberlerini bir de **TOURMAG Turizm Dergisi** sayfalarında okuyun!

Uzun süre elinizden bırakamayacağınız TOURMAG Turizm Dergisi sayfalarında Türkiye'nin yedi bölgesinden özel turizm haberleri, Dünya'dan ve Türkiye'den seyahat dosyaları, yeni destinasyonlar ve öneriler bulacaksınız.

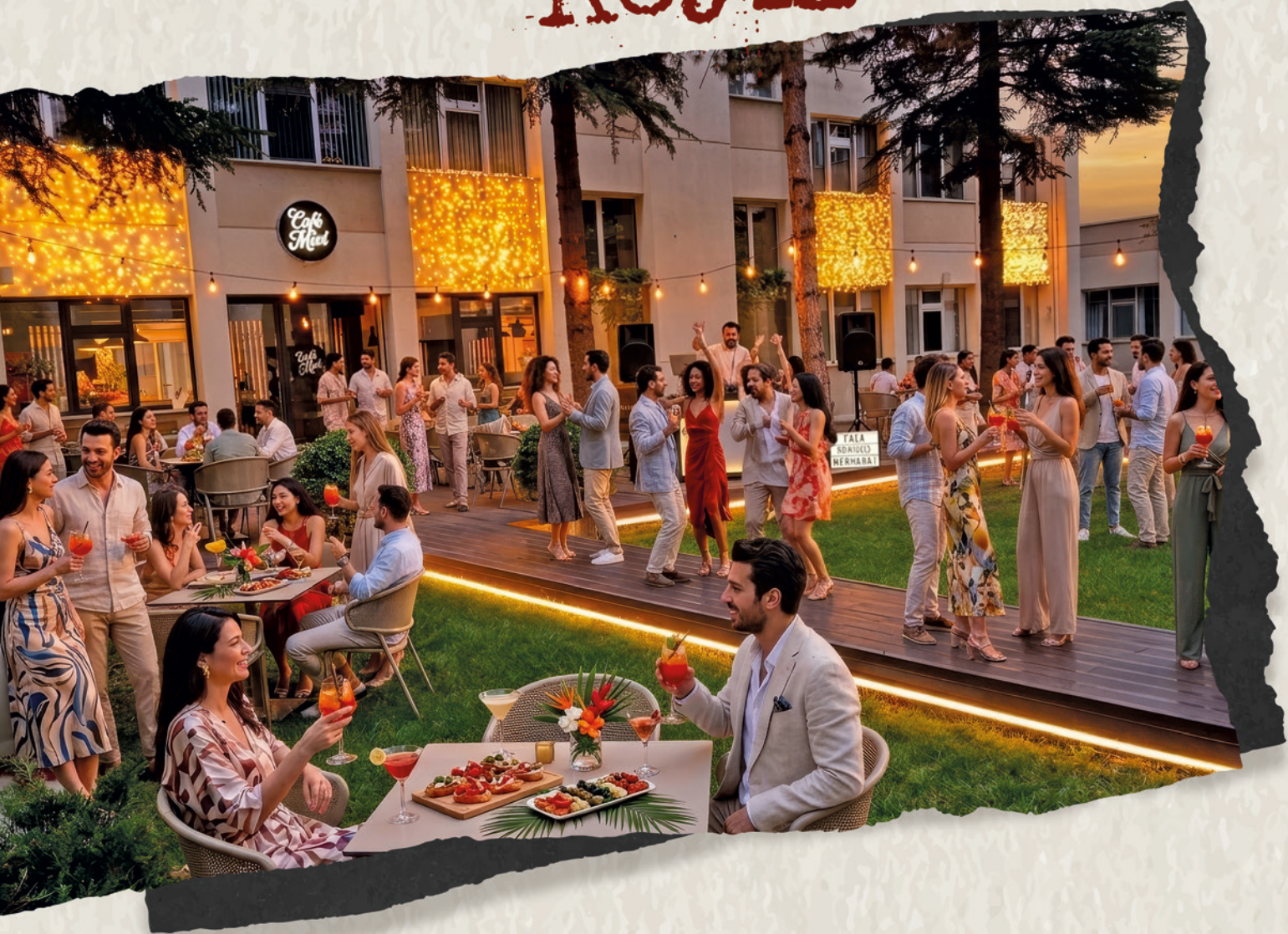
www.tourmag.com.tr

Tourism Magazine
TOURMAG

Turizm, Magazin, Aktualite, Sanat, Gastronomi

Sanat
Huzur
Müzik
Keyif

Caf  Miel

Cafe Miel'de Buluşalım

Anı Kültür Sanat Merkezi,  ğretmenler Caddesi No.: 14 Çukurambar,  ankaya/Ankara

 arikultursanatmerkezi

**Aybike
AYDEMİR**
1991 mezunu

Aybike Aydemir 1976 Ankara doğumlu olup ilköğretim ve ortaokul öğrenimini Arı Okullarında tamamladı. Lise öğreniminin ardından Başkent Üniversitesi Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Bölümünden mezun oldu. Bahçeşehir Üniversitesi Caz Akademisi Sertifika Programı bünyesinde Yeşim Pekiner'den caz vokal dersleri aldı. Şu an caz vokal derslerine Elif Çağlar Muslu ile devam ediyor. 1999 yılından beri TRT'de yönetmen olarak çalışıyor. 2009 yılında "Bob Dylan, Rüzgarın Dili" adlı belgeselin yönetmenliğini ve yapımcılığını üstlendi. 2021-22 yılları arasında, TRT Radyo-3'te "Ritim ve Dans: Brezilya" adlı programı yaptı. Çok sayıda eğitim ve kültür programında çalıştı. Jazz Dergisi, Dark Blue Notes gibi önemli müzik dergilerinde yazıyor.

MÜZİĞİN VE RİTMİN İYİLEŞTİRİCİ GÜCÜ

Nikola Tesla evrenin sırlarını çözmek için; enerji, frekans ve titreşim odaklı düşünmek gerektiğini söylemiştir. Albert Einstein ise yaşamak istediğimiz hayatın frekansına uyum sağlamanın, bir felsefe değil, saf fizik olduğunu vurgulamıştır.

Evrendeki her şeyin kendine has bir titreşimi vardır ve bu noktada müzik, ses dalgaları aracılığıyla hayatımıza eşsiz bir şifa ve huzur sunar. Dinlenmek istediğimizde sakinleştirici ezgilere, enerjimizi dengelemek için solfeggio frekanslarına, iyileşmek için ise binaural ritimlere başvururuz.

Bu özel frekansların etkisini anlamak için Schumann Rezonansı ile tanışmak gerekir. 1952 yılında keşfedilen 7,86 Hz ile 8 Hz arasındaki bu elektromanyetik dalgalar, beyin dalgalarımızla mükemmel bir uyum sergiler. Toplamda 9 farklı solfeggio frekansı bulunur ve her birinin hayatımızda farklı bir karşılığı vardır:

174 Hz: Stresi hafifletir, odaklanmayı artırır ve güvende hissettirir.

285 Hz: Hücreleri yeniler ve küçük yaraların iyileşmesine yardım eder.

396 Hz: Korku ve suçluluk duygularına karşı kalkan oluşturur.

417 Hz: Negatif enerjiyi uzaklaştırarak yeni başlangıçların kapısını aralar.

528 Hz: "Sevgi frekansı" olarak büyük dönüşümlere ve mucizelere ev sahipliği yapar.

639 Hz: Kalp çakrasını açarak bağları güçlendirir ve enerjiyi dengeler.

741 Hz: Kendimizi net ifade etmemizi, olayları analiz etmemizi sağlar.

852 Hz: İçimize dönüp sakinleşmemize ve gizli yönlerimizi keşfetmemize yardım eder.

963 Hz: Zihinsel bağlantıyı ve yüksek bilinç hallerini tetikler.

Neden ruhumuz müziğe ihtiyaç hissediyor? Aslında anne karnında duyduğumuz kalp atış sesiyle başlıyor bu yolculuk... Tarih boyunca şaman davulu gibi araçlar şifa bulmak için kullanılmıştır.

Dışarıdan yayılan ses bedenimizde bir dalga yaratır; kendi iç titreşimimiz bu sesle uyumlandığında, müziğin gerçek mucizesi ortaya çıkar. Nörolog Barry Bittman, davul çalmanın bağışıklık sistemindeki T-hücrelerini güçlendirdiğini ve vücuttaki iltihaplanmayı azalttığını söylemiştir. Robert L. Friedman ise bu ritimlerin öfkeyi güvenle serbest bırakmaya ve travmaları hafifletmeye yardım ettiğini belirtmiştir.

Günlük koşturmacada Beta seviyesinde çalışan beyin dalgalarımız, sakinleştiğimizde yaratıcılığımızı artıran Alfa ritmine yaklaşır. Daha derin huzur anlarında ise meditasyon ve uykunun anahtarı Theta dalgaları devreye girer. Bedenimizin ritmini yeniden dengelemek için "Mozart Etkisi" kitabının yazarı Don Campbell'in şu keyifli egzersizini deneyebilirsiniz:

Dik bir pozisyonda sandalyeye oturun, gözlerinizi kapatın ve kendi kalp atışınıza odaklanın. Elinizdeki çubuk benzeri bir nesneyle kalp atışlarınıza uyumlu bir ritim tutturmaya çalışın. Birkaç dakika sonra, vuruş hızını kalp atışınızın tam iki katına çıkarın. Üç dakikanın ardından yeniden ilk ritme dönün ve kalbinizin eskiye göre daha yavaş mı, yoksa daha mı hızlı attığını gözlemleyin; alacağınız sonuç sizi fazlasıyla şaşırtacak.

Romalı şair Horatius'un söylediği gibi: "Müzik: Ey acıların tatlı ve iyileştirici merhemi!" 🎵

**Ayça Esra
ÖZEMRE**
1995 mezunu

1977 yılında Ankara'da doğan Ayça Esra Özemre, Özel Arı Okullarından 1995 yılında mezun oldu. Başkent Üniversitesi Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Bölümünde burslu olarak eğitim alan ve yüksek şeref öğrencisi olarak mezun olan Özemre, Hacettepe Üniversitesinde aldığı İngilizce Öğretmenliği Pedagojik Formasyon eğitiminden sonra, meslek hayatına ilk olarak Çankaya Üniversitesi İngilizce Hazırlık Okulunda başladı.

Sırasıyla Başkent Üniversitesi İngilizce Hazırlık Okulu ve Ankara Özel Tevfik Fikret Okullarında İngilizce öğretmeni olarak görev yapan Özemre, Sakarya Üniversitesi Eğitim Programları ve Öğretim Bölümünde yüksek lisans eğitimini tamamladı. Mesleki ilgi alanları arasında dijital okuryazarlık, zihin haritaları, 21. yüzyıl becerileri, yaşam boyu öğrenme ve PYP sorgulama temelli eğitim modelleri yer almaktadır. Eğitimde yenilikçi yaklaşımları idari süreçlerle harmanlamaya odaklanan Özemre, halen TOBB Ekonomi ve Teknoloji Üniversitesi Özel Laboratuvar İlkokulunda Müdür Yardımcısı olarak görev yapmaktadır. Ayça Esra Özemre, evli ve iki çocuk annesidir.

ÖĞRETMEN KİMDİR?

Kısa bir tanım isterseniz; o bir yol göstericidir, muallimdir, hocalık makamının sessiz temsilcisidir.

Biraz daha derine inerseniz; eğitim kurumlarında önceden belirlenmiş hedefler doğrultusunda öğretim etkinliklerini planlı ve programlı bir biçimde düzenleyerek yürüten, resmi ya da özel eğitim kurumlarında çocuk, genç ve yetişkinlere öğretim verme işini üstlenen müfredatı sadece bir kitap olmaktan çıkarıp hayata dönüştüren uzman bir eğitmendir. O; çocukların, gençlerin ve hatta yetişkinlerin hayatına dokunarak onların akademik, sosyal ve duygusal gelişimine imza atan bir sanatkardır.

Anayasal bir perspektifle öğrencilerini; Atatürk inkılap ve ilkelerine ve anayasada ifadesini bulan Atatürk milliyetçiliğine bağlı, Türk milletinin milli, ahlaki, insani, manevi ve kültürel değerlerini benimseyen, koruyan ve geliştiren; ailesini, vatanını, milletini seven ve daima yüceltmeye çalışan, insan haklarına ve anayasanın başlangıcındaki temel ilkelere dayanan demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı görev ve sorumluluklarını bilen ve bunları davranış haline getirmiş erdemli insanlar yetiştirmeye ömrünü adayan kişidir.

Ama asıl öğretmen; her öğrencisinin öğrenme biçimine, yeteneğine ve kişiliğine saygı duyan, onları her türlü olumsuzluktan korumaya çalışan, meslektaşları ve ailelerle omuz omuza vererek bir çocuğun ruhunu ilmek ilmek işleyen gizli kahramandır.

Görünmez Yükler: Sabır Sınavında Bir Ömür

Peki, resmi tanımların dışına çıktığımızda; sınıfın kapısı kapandığında veya okul çıkış zili çaldığında öğretmen aslında kimdir? İşte orada tanım; yerini bazen derin bir yalnızlığa, bazen de bitmek bilmeyen bir sabır sınavına bırakır.

Olağanüstü (!) koşullarda öğretmen; "Çocuğum neden düştü?" sorusunun tek muhatabı, bazen yer çekiminden bile sorumlu tutulan kişidir. Ödev miktarını neye göre ayarlasa bir türlü memnuniyet sağlayamayan; çok verdiğinde "çocuğu bunaltmakla", az verdiğinde ise "yetersizlikle" eleştirilen bir denge arayışçısıdır. Öğrencilerinin zihinsel dünyasını genişletmek, onlara araştırma ve keşfetme tutkusunu aşılama için titizlikle hazırladığı proje ödevlerinin "yük" olarak görülüp "gereksiz" bulunmasına içerleyen bir rehber; öte yandan, asıl görevi eğitirken "Çocuğum bugün aç kalmış, niye yemek yedirmediniz?" sorusunun ağırlığı altında ezilen bir emanetçidir.

Bir Sabır Hikayesi

Öğretmen, velisinin kaygılarını saatlerce büyük bir nezaketle dinleyen, onlara yalnız olmadıklarını hissettiren ama en küçük bir aksilikte "ışık hızıyla" okul yönetimine şikayet edilen bir sabır taşıdır. Aileleri sürece dahil etmek için heyecanla etkinlikler planlayan, ancak akşamında bir mesaj grubu üzerinden acımasızca eleştirilen bir gönüllüdür.

En acısı da; hafta sonu kahvaltılarında çocukların yanında kurulan dikkatsiz cümlelerle değersizleştirilen, hakkında kulaktan dolma bilgilere itibar edilerek gönü kırılan ve yalnızlaştırılan bir emektardır. Gecesine gündüzüne saygı duyulmadan, toplantılar yetmezmiş gibi telefonlarla uykusu bölünen, her çocuğun farklı bir dünya olduğunu anlatmaya çalışırken; "Parasını ben veriyorum, sen öğretmiyorsun!" cümlesindeki o ağır ve kırıcı yükü omuzlarında taşıyandır.

Bir Onur ve Hak Mücadelesi

Cumhuriyetin şafağında, Başöğretmen Atatürk'ün "Milletvekili maaşları öğretmen maaşlarını geçmesin!" iradesi; sadece bir ücret belirlemesi değil, bir ulusun istikbalini emanet ettiği kişiye biçtiği paha biçilemez değer nişanesiydi. Ancak on yıllar içerisinde bu asil vizyon, yerini derin bir irtifa kaybına bıraktı. Bugün öğretmen; emeğinin karşılığını almak yerine, adil ve eşit ücretlendirme hakkının her geçen gün zayıfladığı bir sistemin içinde varlık mücadelesi vermektedir.

Mesleki gelişim ve eğitim hakkı kağıt üzerinde kalsa da gerçekte geçim derdiyle boğuşmaktan kendine ayıracak vakti ve dermanı kalmayan bir nefer olan öğretmen için artık çalışma güvenliği bile bir lüks haline gelmiştir. Bir grup şanslı meslektaşımızın dışında çoğu öğretmen; sağlıklı ve huzurlu bir ortamda, iş sağlığı ve güvenliği önlemleri altında görevini yapamadığı için her sabah hem ekonomik kaygıların hem de fiziksel/psikolojik şiddet riskinin gölgesinde sınıfa girmektedir. Hakkı olanı istemesi bile "fazla" görülen ama kendisinden hep "en fazlası" beklenen sessiz bir direniştir öğretmen.

Ortak Bir Emanet: Sizin Evladınız, Bizim Ömrümüz

En azından bu dergiyi elinde tutan sevgili veli; inan ki her sabah o sınıfın kapısından giren öğretmen, kendi hayatının

tüm yükünü, geçim kaygısını ve yorgunluğunu kapının ardında bırakıp sadece çocukların gülen gözlerine odaklanıyor. Eğer sen, biricik evladına huzurlu bir yuva sunabilir, hayatın temel direği olan kuralları ve sınırları ona önce kendi şefkatli ellerinle öğretebilirsen, öğretmenine en büyük ve en kutsal desteği vermiş olursun.

Eğer sen, "Bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum" ifadesindeki o derin minnetin gücüne yeniden inanırsan; işte o zaman öğretmenin kalbindeki sönmeye yüz tutmuş o şevk yeniden alevlenir. Sen ona sadece bir görevli değil, bir yol arkadaşı gibi yaklaşırsan; bir harfle başlayan o yolculuk, çocuğunun geleceğinde sönmeyecek bir ışığa dönüşür. Çünkü unutma; senin evladın, öğretmenin ise ömrüdür. Bu yolculukta el ele vermek, bir çocuğun ruhuna yapılabilecek en asil yatırımdır.

Ezcümle...

Öğretmen; sadece bir müfredat uygulayıcısı değil, bir çocuğun ruhuna dokunan, onunla ağlayıp onunla gülen, tüm bu haksız eleştirilere ve yorgunluklara rağmen her sabah sınıfına o bitmek bilmeyen umutla ve gülümsemeyle giren kişidir.

Tanımlara sığmayan, emeği parayla ölçülemeyen ve sadece sevgiyle ayakta kalan tüm meslektaşlarıma selam olsun...

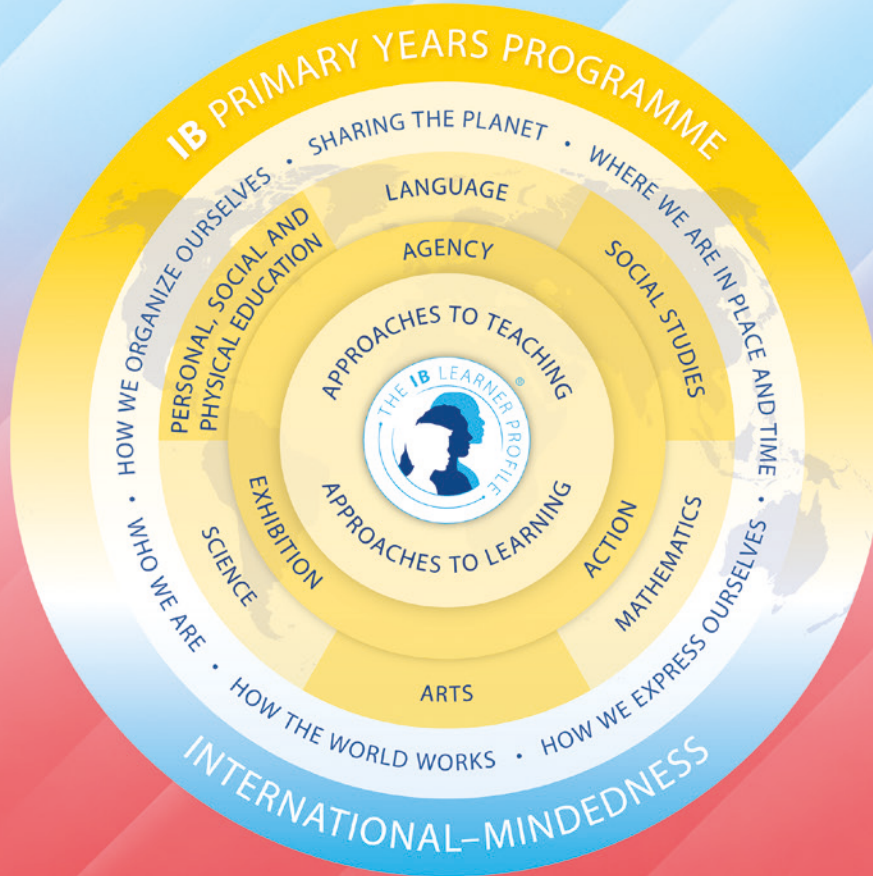

Ari Okul

IB PYP, öğrencilerimizin bireysel potansiyellerini keşfetmelerine ve bir dünya insanı olarak yetişmelerinin yanı sıra onlarda akademik, sosyal, duygusal ve bireysel becerilerini de geliştirmelerine olanak sağlamaktadır.

Özel Ari Okulları olarak, bu önemli sürecin okulumuzun sürekli gelişme yolculuğunda bize katkıda bulunacağına inanıyor, öğrencilerimize daha iyi bir gelecek sunmak için küresel bir eğitim topluluğunun bir parçası olmaktan gurur duyuyoruz.

WE ARE AN IB PYP WORLD SCHOOL

ÖZEL ARI OKULLARI
www.ariokullari.k12.tr

**Begüm
BAŞTAĞ**
2006 mezunu

Begüm Baştağ, 16 Mayıs 1992 yılında Ankara'da doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Arı Okullarında, lise öğrenimini Gölbaşı Anadolu Lisesinde tamamladıktan sonra Başkent Üniversitesi Beslenme ve Diyetetik Bölümüne girdi. 2015 yılında buradan mezun olduktan sonra iş yaşamına şu an hala çalışmakta olduğu Çukurambar'da özel bir klinikte devam ediyor. 2021 yılında fonksiyonel tıp diyetisyenliği eğitimini tamamlayan mezunumuza dytbegumbastag Instagram hesabından ulaşabilirsiniz.

BESLENME, HAREKET VE KENDİMİZİ NASIL HİSSETTİĞİMİZ ARASINDAKİ GÖRÜNMEZ BAĞLAR

Hiç fark ettiniz mi; kötü beslendiğiniz günlerde kendinizi daha huzursuz, isteksiz veya düşük enerjili hissedebilirsiniz. Hareketiniz de azalır... Burada bahsettiğim, tatillerde veya özel günlerde sevdiklerinizle keyifle yediğiniz yemekler değil elbette. Bahsetmek istediğim; fazla miktarlarda ve sık tükettiğimiz abur cuburlar, şeker içeriği yüksek yiyecekler ve genel olarak dengesiz beslenme alışkanlıkları...

Peki ya bu beslenme şekli artık sizin “her gününüz” olduysa?

Belki de hayatınızda her şeyin olumsuz gittiğini düşünmeniz, içindeki o nedeni belirsiz sıkıntıların ve hiçbir şey yapmak istememe halinin nedenlerinden biri, farkında olmadan oluşturduğunuz beslenme düzeniniz olabilir. Ancak bu durum rutininiz, yani “normaliniz” haline geldiğinde, aradaki güçlü bağı fark etmek de zorlaşabilir.

Elbette hayat kalitemizi ve kendimizi nasıl hissettiğimizi etkileyen tek şey beslenme değil. İş ortamındaki stres, çevremizdeki insanlar, uyku düzenimiz, yaşadığımız olaylar veya hormonal değişimler de bu dengede büyük rol oynuyor. Ancak çoğu zaman dış dünyayı ve hayatın karşımıza çıkardığı anlık krizleri kolayca değiştiremeyiz.

Peki, kontrolü büyük ölçüde bizim elimizde olan ve kendimizi daha iyi hissetmek adına üzerinde çalışabileceğimiz neler var?

Beslenme düzenimiz ve hareket alışkanlığımız!

Bedenimizi ve günlük enerjimizi desteklemek için atabileceğimiz en ulaşılabilir adımlardan biri tam olarak burası. Hayatımızdaki her şeyi bir anda değiştirmemiz gerekmiyor. Bazen değişime dışarıdaki faktörlerle savaşarak değil; tabağımıza biraz daha özen göstererek ve bedenimizi harekete geçirerek başlayabiliriz.

Yemek yemeyi hepimiz seviyoruz. Bunun için kendinize evde lezzetli ve sağlıklı tarifler hazırlayabilirsiniz. Bence mutfakta vakit geçirmek günlük rutinlerin en keyiflilerinden biri. Kendiniz için bir şeyler hazırlamak, sofrayı kurmak ve sonra kendi emeğinizle hazırladığınız yemeğin tadını çıkarmak... Bence denemeyen kalmasin. :)]

Aslında burada kendimize sormamız gereken soru şu:

“Ben ne yiyorum?” kadar, “Yediklerimden sonra kendimi nasıl hissediyorum?”

Çünkü beslenme yalnızca aynada gördüğümüz bedenimizle ilgili değil. Gün içindeki enerjimiz, zihinsel berraklığımız, uyku kalitemiz ve genel olarak kendimizi nasıl hissettiğimiz üzerinde de etkili olabilir. Bazen bunu fark etmek için büyük bir değişiklik yapmamıza bile gerek yok. Birkaç gün boyunca ne yediğimize ve sonrasında kendimizi nasıl hissettiğimize dikkat etmek bile bize çok şey anlatabilir.

Örneğin öğleden sonra gelen o ani yorgunluk, hiçbir şey yapmak istemediğimiz saatler veya sürekli bir şeyler atıştırma isteği... Bunların hepsini “Bugün nedense içimde bir sıkıntı var.” diyerek geçiştirebiliriz. Oysa bazen bedenimiz bize oldukça basit bir mesaj veriyor olabilir:

“Bana biraz daha iyi bak.”

Burada önemli olan, kendimize yeni bir yasaklar listesi hazırlamak değil. Tam tersine, yemekle kurduğumuz ilişkiyi biraz daha bilinçli hale getirmek. Bir yiyeceği tamamen hayatımızdan çıkarmak yerine, onu ne sıklıkta ve ne miktarda tükettiğimize bakmak...

Hayatın içinde doğum günleri, tatiller, arkadaş buluşmaları, uzun kahvaltılar ve canımızın gerçekten bir tatlı istediği günler de var. Bunların hepsi hayatın kendisi. Önemli olan tek bir öğünün ya da tek bir günün değil, genel düzenimizin bize nasıl hissettirdiği.

Aynı şey hareket için de geçerli.

Sadece spor salonunda geçirilen vakitten bahsetmiyorum. Merdivenleri kullanmak, kısa bir yürüyüşe çıkmak, müzik açıp dans etmek, gün içinde daha fazla ayağa kalkmak, kısa egzersizler yapmak... Yeter ki hareket et. :)]

Belki de kendimiz için yapabileceğimiz » gün içinde yeterince su içmeyi hatırlamak, akşam yemeğinden sonra kısa bir yürüyüş yapmak ya da kendimize evde güzel bir tabak hazırlamak bile bir başlangıç olabilir.

Bedenimize iyi baktığımızda günlerimizin de değiştiğini fark edebiliriz.

Belki bugün kendinize küçük bir soru sorun:

“Bugün kendimi daha iyi hissetmek için bedenime ne verebilirim?”

Cevabı bazen güzel bir öğün, bazen kısa bir egzersiz, bazen iyi bir uyku, bazen de hiçbir şey yapmadan biraz dinlenmek olabilir.

Belki de iyi hissetmeye giden yol, hayatımızdaki her şeyi değiştirmekten ya da mükemmel olmaktan değil; her gün kendimiz için yaptığımız küçük seçimleri değiştirmekten geçiyordur.

Beyza BAŞAR

1997 mezunu

1980, Eskişehir doğumlu Beyza Başar, ilköğrenimini Çankaya İlkokulunda, ortaokul ve fen lisesi eğitimini Özel Arı Okullarında tamamladı. 1997 yılında Özel Arı Fen Lisesini bitirip Ankara Üniversitesi Veteriner Fakültesine başladı. Ortaokul dönemlerinde başlayan resim sevdası, lise ve üniversite yıllarında da artarak devam etti. Üniversite hayatı boyunca resim eğitimi de aldı. 2002 yılında mezun olduktan sonra iki yıl klinisyenlik yaptı, gıda alanında uzmanlaşıp HACCP Danışmanı olarak çalışmaya başladı. Finlandiya, Estonya, St. Petersburg ve İsveç'e gidip gıda hijyeni ile ilgili eğitim ve sertifikalar aldı, halen ISO Kalite Yönetim Sistemleri ile ilgili baş denetçilik yapmakta, özel bir şirkette veteriner hekim olarak çalışmakta. Eş zamanlı olarak resim ve ebru hocalığı yapan mezunumuz sergiler de açıyor. Özel bir kanalda "Resim Öğreniyorum" programını yürütüyor ve sosyal medyada kurduğu bir kuş evi sitesini yönetmekte, ayrıca "Gözlerin" adlı şiir kitabı bulunmaktadır. Busem adında bir kız çocuğu annesi olan mezunumuz, ressam veteriner olarak çalışmalarına devam etmekte.

BİR EYLÜL TELAŞESİ

Merhabalar Sevgili Dostlar,
Yaz tatilini bitirip ayağımızın kumuyla yeni dönem hazırlıklarına başladık. Daha dün şuracıkta, denize nazır kahve içmeler, şezlonglarda güneşle flörtleşirken kitap okumalar ne ara bitti birçoğumuz anlamadık bile. Ben kışın gelişine hiç hazır hissetmesem de her eylülde olduğu gibi yeni dönem heyecanı ve telaşı da hoşuma gitmiyor değil.

Benim kızım artık üniversiteli olduğu için şükür ki yıllardır elimizde listeler, hunharca yaptığımız kırtasiye alışverişleri iki senedir yok. Gerçi annesine çektiği için kuyumcuya girsek daha ucuza çıkacağımız kırtasiye turlarımız yine var ama eskisi gibi değil. Küçük çocuğu olan dostlara kolaylıklar diliyorum, sizi çok iyi anladığımı bilin lütfen.

Eylül ayı atölyede de yeni sezonun başladığı, tatil arası veren öğrencilerimin geldiği, miniklerimin bir üst gruba çıktığı ay aynı zamanda. Grupları planlarken hele de 8-9 yaş grubunda dikkat ettiğim dengeleri bilerseniz şaşarsınız. Kim kiminle ne kadar anlaşiyor bile çok önemli.

Atölye demişken yaz tatilinin bitişi ile beraber derslere tekrar başlayan miniklerimin koşarak gelip sarıldığı, çok özledim öğretmenim deyişi, hemen renklerin dünyasında kaldığı yerden yolculuğa çıkması, beni nasıl mutlu ediyor anlatamam. Herkes tatilini anlatmaya başladı bile. Kimi aile büyükleriyle, kocaman keşiflerle geçirmişken kimi farklı farklı iller hatta ülkeler görmüş, onları anlatıyor.

Hatırlar mısınız bizlere de resim derslerinde yaz tatilindeki mutlu bir anımızı çizdirirdi öğretmenlerimiz. O zamanlar şimdiki gibi bilmem kaç metre su kaydırakları, lüks otellerde muhteşem organizasyonlar yok ya da bu kadar çok kişi gidemiyor. Çoğumuz anneanne, babaanne yanına gider ya da yazlıklarda, kamplarda harika anılar biriktirdik. Doksanlar çocuklarını biliyorsunuz, her anımız ayrı güzeldi zaten.

Ben de ailemle birlikte önce Bursa'ya, anneannem ve teyzelerimin yanına, ardından yazlığa giderdim. O dönem annelerin çoğu ev hanımı olduğundan babalar bırakıp döner, almaya gelirlerdi. Çocukluğumun en güzel anıları da o tatillerdeydi, biraz fazla sık hastalandığım ve hep nazlı bir çocuk olduğum için her anının yanında ya hastane ya iğne anısı da eşlik ediyor tabii ama olsun.

Kuşağımın aksine, ben sokakta oynamadım ya da akşam ezanlarına kadar ter su içinde koşturmadım. Çocukluğuma dair en büyük aktivite beş yıl boyunca her pazartesi okulda folklor oynayıp her salı ateşler içinde hasta olmam. Hala aynı naz niyaz devam etse de canım annem artık elinde tülbent, okul kapılarında beklemiyor tabii.

Anılara daldık, eylül ekim telaşemiz yarım kaldı. Sadece atölyede değil hazırlıklar, diğer mesleğim olan veteriner hekimlikte de çok önemli aylardayız. Benim alanım olan gıda sektöründe, en riskli aylar olduğu için analizlere iyice asıldığımız süreçlerdeyiz. Özellikle et ve su bakımından oldukça dikkat gerektiren zamanlar. Mutlaka özenerek yapıyorsunuz ama yediğiniz her şeyi lütfen çok iyi yıkayın, gerek evcil dostlarımızda gerekse bizlerde salgınlara dikkat.

Beni tanıyanlar bilirler, kendimi geliştirmeyi, farklı alanlarda çalışmayı severim. Biraz yoğun bir iş tempom olsa da kendime vakit ayırmayı, gezmeyi, bir şeyler başarmayı hayatımdan eksik etmem.

Geçen sene başladığım üçüncü üniversitemin bu sene ikinci sınıfındayım. Bu yaşta üniversite mi olur demeyin, olur. Eğitimin de öğrenmenin de yaşı yok. Eskisi gibi bir kere okuyunca anlıyor muyum, kesinlikle hayır ama iki kere okuyup bir de yazarım, olur. Ben tek başına çocuk büyüttümüş, yıllardır kaç işte çalışmış yurt içi yurt dışı eğitimler almışım, seni mi yapamayacağım mottosuyla her işe başladığım için kendime güveniyorum.

Evet dostlar, hadi ben atölyeye geçeyim, bugün yetişkin öğrencilerimle yeni dönemimizi kutlayacağız. Yapraklar sararıp düşmeye yüz tuttu, yazlıklar kalktıysa, turuncular mavilikleri ele geçirdiyse herkes için hayırlı, keyifli, harika bir başlangıç olsun.

Sevgiyle, sanatla kalın.

**Burcu
AKSONGUR**
1993 mezunu

25 Ocak 1976 yılında Ankara'da doğan Burcu Aksongur, ilk, orta ve lise eğitimini Özel Arı Okullarında tamamladıktan sonra ODTÜ Psikoloji Bölümünden mezun oldu. Klinik Psikoloji yüksek lisansını İstanbul Kent Üniversitesinde tamamlayan Burcu Aksongur, mesleki kariyerini kurucularından olduğu İzana Therapy'de klinik psikolog ve psikoterapist olarak sürdürüyor. Aynı zamanda çeşitli kurum ve kuruluşlarda eğitmenlik ve danışmanlık görevleri de üstlenen mezunumuz radyo, TV programlarında konuk olarak psikoloji alanında bilgi paylaşmaya devam ediyor. Kendisine www.burcuaksongur.com internet sitesinden ulaşabilirsiniz.

ÇOCUĞU ANLAMAK: GELİŞİM, DAVRANIŞ VE AİLE YAKLAŞIMI

Çocuklarda gözlemlenen bir davranışın normal olup olmadığını değerlendirebilmek için öncelikle çocuğun içinde bulunduğu yaş döneminin özelliklerini bilmek gerekir. Bu bilgi, çocuğun yaşına uygun gelişim özelliklerini gösterip göstermediğini anlamamıza yardımcı olur.

İlerleyen yaş dönemlerinde çocukta ne tür değişimlerin yaşanabileceğini bilmek ise bu değişimlere hazırlıklı olmamızı ve daha bilinçli hareket etmemizi sağlar. Aynı zamanda çocuğumuzla ilgili beklentilerimizi gerçekçi bir düzeye taşır. Çocuktan yaşına uygun beklentiler içinde olmak, hem onun psikolojik olarak rahatlamasına katkı sağlar hem de aile ilişkilerinde yaşanabilecek gereksiz gerilimlerin önüne geçer.

Çocuğumuzla ilgili beklentilerimizi gerçekçi hale getirebilmek için onu başkalarıyla kıyaslamak yerine, yaşıtlarına göre doğru biçimde değerlendirmek gerekir. Bu değerlendirme ise ancak bir uzman tarafından yapılabilir. Değerlendirme farklı yöntemlerle gerçekleştirilebilir. Gelişim tarama testlerinin uygulanması, çocuğun kreş ortamında sosyal ve akademik açıdan gözlemlenmesi ya da uzmanın oyun terapisi vb. yöntemlerden yararlanarak çocuğu değerlendirmesi bu yöntemlerden bazılarıdır.

Uzman değerlendirmesi sonucunda çocuğun yaşıtlarına uygun bir gelişim gösterdiği, yaşıtlarından daha ileri düzeyde olduğu ya da gelişiminin yaşıtlarının gerisinde kaldığı belirlenebilir. Çocuğun gelişiminin daha ileri ya da daha geri düzeyde olması durumunda çocuk psikiyatrisine yönlendirilmesi; daha ayrıntılı tarama ve değerlendirmelerin yapılması, elde edilecek sonucun sağlıklı ve güvenilir olması açısından gereklidir.

Çocuğun gelişiminin yaşıtlarının gerisinde olduğunun belirlenmesi durumunda ailelerin yerine getirmesi gereken önemli görevler vardır.

Eğer çocuğa özel bir tanı konulmuşsa [yaygın gelişimsel bozukluk, down sendromu vb.] aile, mutlaka düzenli olarak özel eğitim ve rehabilitasyon desteği almak zorundadır. Çocuğun yaşına bağlı olarak özel eğitim desteği ile kreş, yuva ya da okul desteği birlikte yürütülmelidir.

Çocuk özel bir tanı almamış ancak gelişimsel olarak yaşıtlarının gerisinde olduğu belirlenmişse aileler, çocuğun desteğe ihtiyaç duyduğu gelişim alanlarını desteklemelidir. Bu desteğin nasıl ve ne şekilde sağlanacağı konusunda bir uzmandan yardım alınmalıdır. Değerlendirmeyi yapan uzman da aileye bu konuda gerekli desteği sunacaktır. Ancak bu değerlendirme ve destek süreci tek seferlik olmamalı; çocuğun gelişimi belirli aralıklarla takip edilmelidir. Çocuğun ilerleme göstermesi ve yaşına uygun gelişim düzeyine ulaşması önemlidir.

Çocuğun gelişiminin yaşıtlarından daha ileri düzeyde olduğunun belirlenmesi durumunda da uzmanın tavsiye ve önerileri doğrultusunda hareket edilmesi, çocuğun iyiliği açısından önemlidir. Gerektiğinde, bulunulan şehrin olanakları da göz önünde bulundurularak üstün yetenekli veya üstün zekalı çocuklara eğitim sağlayan kurumlarla iletişime geçilmeli ve gerekli bilgiler edinilmelidir.

Tüm bunların dışında çocuklarda davranış ve uyum problemleri de görülebilir. Bu problemler; alt ıslatma, yeme problemleri, kaka kaçırmak, tırnak yeme, mastürbasyon, hırsızlık ve yalan söyleme gibi birçok farklı biçimde ortaya çıkabilir. Bu durumları yalnızca çocuğun problemi olarak değerlendirmek yerine, çocuğun bir "yardım çığılığı" olarak görmek gerekir. Çocuğa gerçek anlamda yardım edebilmek ancak durum bu bakış açısıyla değerlendirildiğinde mümkün olabilir.

Bu problemlerin ortaya çıkmasında çeşitli nedenler etkili olabilir. Aile içi çatışmalar, ihmal veya istismar, duygusal yoksunluklar, ebeveyn tutumları, organik bozukluklar, aile içi parçalanmalar ve şiddet gibi durumlar bu faktörler arasında sayılabilir. Aile, bu durumları her zaman fark etmeyebilir. Çocuk okula ya da kreşe gidiyorsa okuluyla düzenli iletişim kurulmalı ve öğretmenlerinden bilgi alınmalıdır. Böyle bir durumla karşılaşılması halinde okulun psikoloğundan veya ilgili uzmanından destek alınarak okulla iş birliği içinde hareket edilmelidir.

Çocuklarımızla olan ilişkilerimizde aklımızdan çıkarmamamız gereken en önemli noktalardan biri, onlarda güven duygusu oluşturmaktır. Çocuklarımızı; kendilerine güvenen ancak kibirden uzak, ahlaki ve etik değerlerin gözetildiği bir saygı anlayışı içerisinde, yaşları kaç olursa olsun birer birey olduklarını unutmadan yetiştirmeliyiz.

Çocukların ihtiyaçlarını doğru anlamak; bu ihtiyaçları zamanında, tutarlı ve aynı yaklaşım içerisinde karşılamak gerekir. Çocuğa yaşına uygun sorumluluklar her zaman verilmeli, bu sürece sevgi ve şefkat eşlik etmelidir.

Özetle; çocuklarınızı sevin, onlarla ilgilenin ve onlara bol bol sarılın. 🌱

ÖZEL ARI İLKOKULU

IB PYP, öğrencilerimizin bireysel potansiyellerini keşfetmelerine ve bir dünya insanı olarak yetişmelerinin yanı sıra onlarda akademik, sosyal, duygusal ve bireysel becerilerini de geliştirmelerine olanak sağlamaktadır.

Özel Ari Okulları olarak, bu önemli sürecin okulumuzun sürekli gelişme yolculuğunda bize katkıda bulunacağına inanıyor, öğrencilerimize daha iyi bir gelecek sunmak için küresel bir eğitim topluluğunun bir parçası olmaktan gurur duyuyoruz.

WE ARE AN IB PYP WORLD SCHOOL

ÖZEL ARI OKULLARI
www.ariokullari.k12.tr

Burcu KOCATÜFEK ÖZYILMAZ

2000 mezunu

3 Ocak 1983 tarihinde Denizli'de doğan Burcu Kocatüfek Özyılmaz, 2000 yılında Özel Arı Fen Lisesinden mezun olduktan sonra 2006 yılında Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesinde lisans eğitimini tamamladı. 2013 yılında Ankara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Endodonti ana bilim dalında bilim doktoru ve uzman hekim ünvanını aldı. Kendi kurduğu klinikte hem diş hekimi hem de klinik sahibi olarak hastalarına hizmet verdi. 2023 yılı Eylül ayı itibarıyla hekimlik kariyerine nokta koydu.

Şu an ICF onaylı profesyonel bir koç olarak profesyonel iş hayatını devam ettirmekte olup yönetici koçluğu ve takım koçluğu, marka yönetimi çalışma alanlarıdır.

Diş kliniklerine strateji ve karlılık odaklı mentörlük vermekte, liderlik alanlarında yön çizmektedir.

Instagram: [burcu.kocatufek.ozyilmaz](https://www.instagram.com/burcu.kocatufek.ozyilmaz)

Web: www.burcukocatufek.com

YouTube: Burcu Kocatüfek Özyılmaz

YÖNETİCİNİN EN SESSİZ SINAVI: BELİRSİZLİK

Bir yönetici için “bilmiyorum” demek çoğu zaman sanıldığından daha zor.

İş için ondan, karar vermesi ve aynı zamanda geleceği görmesi de bekleniyor. Pazarın nereye gideceğini, yapılan yatırımın karşılığını verip vermeyeceğini, yeni çalışanın doğru kişi olup olmadığını, düşen satışların geçici mi yoksa daha büyük bir sorunun işareti mi olduğunu bilmeli.

En azından etrafındaki insanların beklentisi bu.

Bir işletmede belirsizlik arttığında bakışlar yöneticiye döner. Ekip bir açıklama, ortaklar bir plan, çalışanlar ise kendilerini güvende hissettirecek bir cevap bekler.

Bazı dönemlerde cevap henüz yoktur.

Tam da bu noktada yöneticinin en sessiz sınavı başlar: belirsizlik.

Belirsizliği yönetmek, her soruya hızla cevap bulmak değildir. Bazen cevap henüz oluşmamışken düşünmeye devam edebilmek, aceleyle sahte bir kesinlik üretmemek ve buna rağmen ekibin yönünü kaybetmesine izin vermemektir.

Karar vermek mi, huzursuzluğu bitirmek mi?

İster yönetici olun ister kişisel hayatınızın lideri; belirsizlik insanı rahatsız eder. Yönetici konumundaki kişi için bu rahatsızlığa bir de sorumluluk duygusu eklenir.

“Bir şey yapmak gerekiyor.” içinden geçen en temel cümledir.

Yeni bir kampanya başlatılır. Organizasyon şeması değiştirilir. Bir çalışan işe alınır, başka biriyle yollar ayrılır. Fiyatlar düşürülür. Yeni bir hizmet eklenir. Daha önce alınan karardan vazgeçilip başka bir yöne dönülür...

Bunların her biri doğru bir karar olabilir.

Ve fakat burada ayırt edilmesi gereken önemli bir nokta vardır: Yönetici gerçekten işletmenin ihtiyacı olduğu için mi karar veriyor, yoksa kendi içinde oluşan belirsizlik hissine daha fazla dayanamadığı için mi?

Öyle zamanlar olur ki alınan karar işletmenin sorununu çözmez; yalnızca yöneticinin huzursuzluğunu kısa bir süreliğine azaltır.

Bir karar verilmiş olması pek tabii ki rahatlatıcı. Artık beklenmiyor, harekete geçiliyor. Fakat kararın sağladığı bu psikolojik rahatlama, onun doğru olduğu anlamına gelmez.

Bir süre sonra beklenen sonuç gelmediğinde yeni bir karar alınır. Ardından bir başkası...

Ekip açısından bakıldığında işletme hareketli görünür ama ilerlemez. Her yeni yön, bir öncekini yarım bırakır. Çalışanlar hangi kararın kalıcı olduğunu anlayamadıkları için uygulamak yerine beklemeyi öğrenir.

Yönetici ise ekibin yeterince hızlı hareket etmediğini düşünür. Ekip yavaş değildir. Yalnızca yöneticinin yarın yeniden fikir değiştirebileceğini öğrenmiştir.

Hızlı karar ile acele karar aynı şey değildir

İş dünyasında hızlı karar verebilmek önemli bir yetkinlik olarak görülüyor. Gerçekten de bazı durumlarda beklemenin ciddi bir maliyeti var.

Fakat hızlı karar vermekle belirsizlikten kurtulmak için acele etmek aynı şey değil.

Hızlı karar veren yönetici, elindeki verinin sınırlı olduğunu farkındadır. Ne bildiğini, neyi varsaydığını ve hangi riski aldığını ayırabilir. Sonucu takip eder; gerektiğinde kararını yeniden değerlendirir.

Acele karar veren yönetici ise çoğu zaman varsayımını gerçek gibi ele alır. Çünkü kararın sorgulanması, geride bıraktığını düşündüğü belirsizliği yeniden masaya getirir.

Bu nedenle kararına itiraz edilmesini istemez. Ekibin sorduğu soruları direnç, farklı görüşleri ise vakit kaybı olarak değerlendirebilir.

Dışarıdan kararlı görünür.

Ancak kararlılıkla kesinlik ihtiyacı birbirinden farklıdır. Kararlılık, yeterince düşündükten sonra sorumluluk alabilmektir. Kesinlik ihtiyacı ise henüz bilinmesi mümkün olmayan şeyleri biliyormuş gibi davranma eğilimidir.

İyi yöneticilik geleceği kusursuz biçimde öngörmek sanılmaya devam edilsin, aslında iyi yöneticilik; öngörülemeyen kısım için hareket alanı bırakabilmektir.

Yöneticinin kaygısı ekipte nasıl görünür?

Bir yöneticinin belirsizlik karşısında yaşadığı kaygı her zaman açıkça görülmez.

Bazen ayrıntılara daha fazla müdahale etmesiyle ortaya çıkar. Bazen normalde ekibin verebildiği kararları yeniden kendisinde toplamasıyla. Bazen sık rapor istemesiyle, aynı konuyu gün içinde birkaç kez sormasıyla ya da henüz sonuçlanması mümkün olmayan işlerin sonucunu erkenden talep etmesiyle...

Yönetici bunu “süreci yakından takip etmek” olarak görebilir.

Ekip ise bunu kendisine güvenilmediği şeklinde yaşar.

Bir süre sonra çalışanlar karar almak yerine onay beklemeye, çözüm üretmek yerine yöneticinin ne istediğini tahmin etmeye başlar. Çünkü işletmenin ihtiyacını anlamaktan daha önemli bir görev ortaya çıkmıştır: yöneticiyi rahatlatmak.

Raporlar gerçeği göstermekten ziyade endişeyi azaltmak için hazırlanır. Sorunlar bütün açıklığıyla değil, kabul edilebilir hale getirilerek anlatılır. Kötü haberler biraz geciktirilir. Toplantılarda gerçek durumdan çok yöneticinin duymaya hazır olduğu kısmı konuşulur.

Böyle bir yapıda yönetici daha fazla bilgi istediğini düşünürken giderek daha az “gerçek bilgi” almaya başlayabilir.

Bu yüzden belirsizliğe tahammül, yalnızca yöneticinin kişisel dayanıklılığıyla ilgili değildir. İşletmedeki bilginin kalitesini de belirler.

Ekip her zaman kesin cevap beklemez

Yöneticiler cevap veremediklerinde ekibin güvenini kaybedeceklerinden endişe ediyorlar çoğu zaman. Yönetici koçluklarında çok karşılaştığım bir gündem bu.

Gerçek biraz farklı bir yerden sesleniyor; ekiplerin güvenini zedeleyen şey çoğu zaman yöneticinin her şeyi bilmemesi olmuyor. Bugün söylediğinin yarın neden değiştiğinin açıklanmaması, belirsizliğin yokmuş gibi davranılması veya hiçbir yön gösterilmemesi oluyor.

İnsanlar her zaman kesin bir cevaba ihtiyaç duymaz. Fakat içinde hareket edebilecekleri bir çerçeveye ihtiyaç duyarlar.

Şu anda ne biliyoruz?

Henüz neyi bilmiyoruz?

Karar vermek için hangi bilgiye ihtiyaç var?

Bu bilgiyi ne zamana kadar bekleyeceğiz?

O zamana kadar hangi işleri sürdüreceğiz?

Hangi koşul gerçekleşirse yönümüzü değiştireceğiz?..

Bu soruların cevapları geleceği kesinleştirmiyor elbette. Ancak belirsizliği yönetilebilir hale getiriyor.

“Şu anda bilmiyoruz.” cümlesi tek başına bırakıldığında kaygı yaratabilir. “Şu anda bilmiyoruz; şu tarihe kadar şu verileri takip edeceğiz ve bu iki ihtimale göre hareket edeceğiz.” cümlesi ise ekibe bir zemin sunar.

Sanılanın aksine, liderin görevi her zaman kesinlik üretmek değildir. Bazen belirsizliğin içinde dağılmadan kalınabilecek bir yapı kurmaktır.

Beklemek de yönetimin bir parçasıdır

İş dünyasında hareket etmek değerli, beklemek ise çoğu zaman pasiflik gibi görülüyor.

Her bekleyiş kararsızlık değildir.

Bazı kararların olgunlaşması, bazı verilerin ortaya çıkması, bazı sonuçların görülebilmesi için zamana ihtiyaç vardır. Buradaki fark, bekleme süresinin bilinçli biçimde yönetilip yönetilmediğidir.

Farkı anlayın.

Kararsız yönetici konuyu süresiz biçimde erteler.

Belirsizliği yönetebilen yönetici ise neyi, neden ve ne zamana kadar beklediğini bilir. Bu süreçte hangi göstergeleri izleyeceğini ve hangi gelişmenin karar vermek için yeterli olacağını belirler.

“İyi yönetim” hemen harekete geçmek diye düşünülse de erken bir hareketin maliyetini de iyi hesaplamak gerekir.

Her boşluğu hızla doldurmak, her sessizliği bir cevapla kapatmak ve her sorunu ortaya çıktığı anda çözmek güçlü yöneticilik izlenimi verebilir. Fakat bazı gündemlerin gerçek cevabı, yöneticinin ilk refleksinden biraz daha sonra ortaya çıkar.

Yönetici belirsizliği önce kendi içinde taşıyabilmeli

Bir yöneticinin ekibine verdiği güven yalnızca bildiklerinden gelmez. Bilmediği durumlarda nasıl davrandığından da gelir.

Paniğe kapılmadan durumun ciddiyetini kabul edebilmesi, kesin olmayan şeyi kesinmiş gibi sunmaması, farklı ihtimalleri birlikte değerlendirebilmesi ve kararının sorumluluğunu alabilmesi ekibe önemli bir mesaj verir:

“Henüz bütün cevaplara sahip değiliz ama düşünme biçimimizi kaybetmedik.”

Bu, boş bir iyimserlik değil.

“Her şey güzel olacak.” demek de değil.

Tam tersine mevcut durumu olduğundan daha iyi göstermeden, bilinmeyenle temas halinde kalabilmek.

Yönetici ve takım koçluğunda kimi zaman cevaptan önce şu sorularla çalışmak gerekiyor:

“Bu kararı gerçekten işletmenin ihtiyacı olduğu için mi almak istiyorum?”

“Yoksa beklemek bende yarattığı huzursuzluk nedeniyle mi?”
“Şu anda bildiğim şey ne, varsaydığım şey ne?”
“Ekibimin ihtiyacı kesin bir cevap mı, yoksa açık bir yön mü?”
“Bugün karar vermezsem gerçekten ne kaybederim?”
“Bugün karar verirsem hangi ihtimali erkenden kapatmış olurum?”

Bu sorular yöneticiyi yavaşlatmak için değil, düşüncesini berraklaştırmak için vardır.

Sektörden bağımsız olarak konuşursam, tüm şirketlerin her zaman daha hızlı kararlara ihtiyacı yoktur. Daha az kaygıyla alınmış kararlara ihtiyacı vardır.

Biraz sizi acıtacağım ama belirsizlik hiçbir işletmede tamamen ortadan kalkmayacak.

Pazar değişecek, insanlar değişecek, planlar beklenen sonucu vermeyecek ve bazı soruların cevabı ancak zamanla ortaya çıkacak.

Bu nedenle yöneticinin asıl gücü, her şeyi önceden bilmesinden ziyade; cevap henüz ortada yokken de düşünmeye, dinlemeye ve ekibine yön gösterebilmeye devam etmesindedir.

Sezon başladı, şirketler son çeyreğe adım attı, kasım ayı itibarıyla 2027 takviminin hedefleri şekillenmeye başlayacak, 2026'nın verileri masaya yatırılacak... Eğer şirketinizde lider, yönetici ya da takım lideri iseniz bu yazı belki işinize yarayabilir.

Hedeflerin tuttuğu, kararların yerini bulduğu bir dönem dilerim.

Sevgiyle...

Coşkun SAMANCI

2001 mezunu

20 Ağustos 1983 tarihinde Erzurum'da doğan Coşkun Samancı, ortaokul ve lise öğrenimini Özel Arı Okullarında tamamladı. 2007 yılında Çankaya Üniversitesi Hukuk Fakültesinden mezun oldu. İş yaşamına Samancı Hukuk Bürosu'nda serbest avukat olarak devam etmektedir. Ayrıca 11 Haziran 2023 tarihinden beri Ankara Fenerbahçeli İş İnsanları Derneği (AFİDER) Başkanı olarak görevine devam etmektedir.

BAHİS SUÇLARI

Bahis oynamanın cezası 7258 sayılı Kanun'da yalnızca 5.000 TL ile 20.000 TL arası para cezası olarak belirlenmiştir. Bu para cezası yeniden değerlendirme ile yaklaşık 10 kat artmış ve 2026 yılı itibarıyla bahis oynama cezası 52.000 TL ile 207.000 TL arasında olmuştur. Bahis oynayanlara ise kanunda herhangi bir hapis cezası öngörülmemiştir. Ancak aşağıda açıklandığı üzere bahis oynadığı halde hakkında bahis oynatmaktan veya bahis parasına aracılık yapmaktan savcılık soruşturması ve ceza davası açılan hatta tutuklanan ve hapis cezası alan çok sayıda bahis oyuncusu kişi mevcuttur.

Bu itibarla hakkında oynatma veya aracılık şüphesi nedeniyle soruşturma açılan kişilerin durumu ciddiye alması ve "nasıl olsa ben sadece oynadım" rahatlığı ile hareket etmemesi uygun olacaktır. Zira bu tür soruşturmalarda kimin oyuncu kimin oynatıcı kimin aracı olduğunu net bir şekilde ortaya koymak pek mümkün olmamaktadır.

Yukarıda açıklandığı gibi bahis oynamanın cezası sadece para cezasıdır. Ancak bahis paraları havale ve EFT ile herhangi bir açıklama yazılmadan gönderildiği için polis ve savcılar kimin oyuncu kimin oynatıcı ve kimin aracı olduğunu net tespit edememektedir. Özellikle sık bahis ve kumar oynayan kişilerin para transferleri hem adet olarak hem miktar olarak fazla olduğu için bazen oyuncu olduğu halde aracı veya oynatıcı sanılan ve hakkında savcılık soruşturması ve ceza davası açılan çok sayıda kişi bulunmaktadır.

Bahis oynamanın cezasından farklı olarak diğer yasa dışı bahis suçları olan oynatma, aracılık etme ve bahis reklamı yapma suçları için hapis cezası öngörülmüştür. 7258 sayılı Kanun'a göre, spor müsabakalarına dayalı bahis veya şans oyunu oynatmanın veya oynanmasına yer veya imkan sağlamanın cezası 3 yıldan 5 yıla kadar hapis ve 10.000 güne kadar adli para cezasıdır. Eğer yurt dışında oynatılan bahis sitelerinde Türkiye'den erişim sağlanarak bahis oynatılmışsa ceza artmaktadır. Bu durumda suçun cezası 4 yıldan 6 yıla kadar çıkmaktadır. Bahis bağlantılı para transferlerine aracılık eden kişiler için 3-5 yıl arası hapis cezası öngörülmüştür. Ayrıca illegal bahis sitelerinin reklamını yapanlara öngörülen ceza ise 1 ila 3 yıl arası hapidir.

Ayrıca reklam verme, bahis ve şans oyunlarını teşvik etmenin cezası 1-3 yıl arası hapidir. Bu suç için ayrıca 3.000 güne kadar adli para cezası belirlenmiştir. Ayrıca yasa dışı [kaçak] bahis veya şans oyunlarının oynanmasıyla ilgili para ve eşyalar müsadere edilmektedir. Bu tür oyunların oynanmasında kullanılan eşyalara ve malzemelere mahkeme el koymaktadır. Bu oyunların oynanmasında kullanılan veya elde edilen paralar da aynı hükümlere tabidir. Ayrıca kaçak bahis konusunda yeni yasal düzenlemeler ile bu tür suçların işlenmesi durumunda telefon dinleme, gizli soruşturmacı kullanma gibi bazı özel soruşturma yöntemleri kullanılabilir.

Yasa dışı bahis oynadığı tespit edilen hemen herkes polis veya jandarma merkezlerine davet edilip bu cezalar kesilmektedir. Söz konusu para cezası esasen o yerdeki mülki idare amiri (vali veya kaymakam) tarafından verilmektedir. Ancak uygulamada hatalı olarak oyun oynayanlara polis tarafından cezai işlem yapılmaktadır. Ayrıca bahis oynadığı için farklı soruşturmalarda aynı kişiye birden fazla para cezası verilmektedir. Bu şekilde birden fazla ceza verilmesi hukuka aykırı olup ceza kesilen kişiler itiraz haklarını kullanmalıdırlar.

Yasa dışı bahis oyunlarındaki para trafiğine aracılık eden, yani banka hesaplarını kullandıranlar için ceza da yine 3 yıl haptiden başlamaktadır. Görüleceği üzere bahis oynatanlar ile bahis parasına aracılık edenler için aynı cezalar öngörülmüştür. Öte yandan yasa dışı bahis reklamı yapanlar içinse ceza alt sınırı 1 yıl haptiden başlamaktadır.

Bahis oynamanın cezası para cezası olsa da para cezasına ek olarak banka blokesi veya kripto para blokesi tedbirleri de uygulanmaktadır. Özellikle 2018 yılından itibaren yasa dışı bahis nedeniyle banka hesaplarına tedbir [bloke] konulmaktadır. Yasa dışı bahis oynayan kişilerin hesaplarına MASAK blokesi denilen yasa dışı bahis blokesi ve kripto paralarda MASAK blokesi yapılmaktadır. Oynatıcılar ve aracılar içinse bunlarla birlikte el koyma kararı da uygulanmaktadır. Ancak oyuncuların hesabına çoğu zaman yalnızca MASAK yükümlülükleri olan bankalar tarafından bahis nedeniyle bloke konulmaktadır. Hatta bahis oyuncusu olan kişilere yurt dışı çıkış yasağı gibi adli kontrol kararları verilebilmektedir. Ancak deliller iyi analiz edilmeden banka blokesi gibi tedbirlerin uygulanması ciddi mağduriyetlere yol açmaktadır.

Yasa dışı bahis veya kumar oynayan ancak hiçbir şekilde oynatma veya aracılık eylemi bulunmayan kişilerin banka hesaplarına bloke konulmaktadır. Nitekim MASAK ve başsavcılıkların koyduğu blokelere karşı işlem yapılmazsa bu blokelerin diğer hesaplara yayılma ve konunun ceza davasına dönüşme ihtimali bulunmaktadır. Dolayısıyla bahis oynamanın cezası sadece para cezası olmayıp ayrıca idari bir yaptırım sayılabilecek hesap blokesidir.

**Deniz
KUTLU**
1993 mezunu

Deniz Kutlu, 25 Temmuz 1976 tarihinde Ankara'da doğdu. Ortaokul ve lise eğitimini Arı Okullarında tamamlayan Deniz Kutlu, ODTÜ Beden Eğitimi ve Spor Bölümünü bitirdi. Yine ODTÜ'de Spor Yönetimi ve Organizasyonu alanında yüksek lisansını tamamladı. 2007 yılında Nefes Dans ve Müzik Topluluğunu kurdu. Topluluğun genel koordinatörlüğünü yürüten Deniz Kutlu, yurt içi ve yurt dışı projelere dans ve müzik organizasyonları düzenliyor.

GELECEĞİNİZE BUGÜNDEN HAREKET KATIN

İlerleyen yıllarda da günlük yaşamın içinde olmak, ihtiyaçlarımızı kendi başımıza karşılayabilmek ve kendimizi iyi hissetmek... Bugün hareket etmeye ayırdığımız zaman, gelecekte nasıl bir yaşam süreceğimizle yakından ilişkili. Egzersiz, yalnızca içinde bulunduğumuz döneme değil, önümüzdeki yıllara da yaptığımız bir yatırımdır.

Fiziksel uygunluk, yaşam kalitesini destekleyen koruyucu bir rol üstlenir. Kas gücü, düzenli yürüyüş, dengeli beslenme ve yeterli dinlenme bu bütünün birbirini tamamlayan parçalarıdır. Hareketi günlük hayatın doğal bir parçasına dönüştürmek, bedenimizin bugününü ve yarınını birlikte gözetmek anlamına gelir.

Araştırmalar, fiziksel uygunluğun yaşam süresi üzerindeki etkisini çarpıcı biçimde ortaya koyuyor. Amerika’da gerçekleştirilen bir çalışmaya göre kondisyon düzeyi en düşük olan kişilerin ölüm oranı, kondisyonu en yüksek olanların yaklaşık dört katı. Güncel araştırmalardaki bir başka bulgu ise elin kavrama kuvvetiyle ilgili: Kavrama gücündeki her 5 kilogramlık azalma, herhangi bir nedene bağlı ölüm riskinin yaklaşık yüzde 15 artmasıyla ilişkili.

El sıkışırken ya da bir nesneyi tutarken kullandığımız bu güç, fiziksel işlevselliğin ve genel sağlık durumunun göstergelerinden biri olarak düşünülebilir. Sağlık durumu daha iyi olan kişiler dışarıda daha çok zaman geçirir, daha fazla hareket eder ve düzenli egzersize yaşamlarında yer açar. Bunun sonuçlarından biri de daha güçlü bir kavrama olabilir.

Üstelik kas kuvveti, geliştirilebilen bir özelliktir. Düzenli direnç egzersizleriyle kasları güçlendirmek, daha sağlıklı ve bağımsız bir yaşam sürmek için atılabilecek önemli adımlardan biridir.

Kasları korumak neden çaba gerektiriyor?

Kasların mevcut yapısını hiçbir şey yapmadan sürdürebileceğini düşünmek yanıltıcı olur. Bebeklikten yetişkinliğe uzanan dönemde kaslardaki yapım süreçleri ön plandayken, özellikle orta yaşlarla birlikte bu denge değişmeye başlar. Yıkım giderek ağırlık kazanır ve yıllar içinde kas kütlesi ile kas gücünde kayıplar ortaya çıkar. Nitekim insanların çoğu, yaşamları boyunca kas güçlerinin önemli bir bölümünü kaybeder.

Düşük kas kütlesi ve kas gücü; hareket kapasitesinin azalması, metabolik sağlığın bozulması ve ilerleyen yaşlarda bağımsızlığın kaybedilmesiyle ilişkilidir. Bu nedenle kasları çalıştırmak, yalnızca fiziksel görünümle ilgili bir tercih olarak değerlendirilmemelidir.

Ağırlık ve direnç egzersizleri, kasların güçlenmesini ve kas kütlesinin korunmasını sağlayan temel uyaranlardan biridir. Ancak hangi kas grubuna odaklanılacağı, kaç set ve tekrar yapılacağı ve kasların ne ölçüde zorlanacağı kişiye göre değişir. Bu nedenle özellikle ileri yaşlarda, kişiye uygun bir

program için fizik tedavi ve rehabilitasyon uzmanı veya egzersiz bilimleri alanında yetkin bir uzmandan destek alınması faydalı olabilir.

Yaş ilerledikçe daha fazla güçlenmek mümkün mü?

Bu sorunun yanıtı, güncel bilimsel çalışmalar açısından oldukça umut verici: evet.

2023 yılında yayımlanan ve 50 randomize kontrollü çalışmayı, toplam 4.085 katılımcıyı kapsayan bir sistematik derleme ve meta-analiz, yaşlı bireylerde direnç egzersizinin kas gücünü ve fiziksel performansı belirgin biçimde geliştirdiğini ortaya koydu. Üstelik orta ve yüksek yoğunlukta yapılan direnç antrenmanları, daha düşük yoğunluklu egzersizlere kıyasla kas kütlesi, bacak gücü ve fiziksel performans açısından daha olumlu sonuçlarla ilişkilendirildi.

Araştırmacıların vardığı sonuç dikkat çekici: Yaşlı bireylerde, uygun şekilde planlandığında direnç egzersizinin yoğunluğunu artırmak faydalı olabilir.

Bu bulgu, yaşlanmayla ilgili yerleşik bir düşünceyi de değiştirmemiz gerektiğini gösteriyor. İlerleyen yaşlarda egzersizin yalnızca “hafif hareket etmek” veya “kalbi çalıştırmak”tan ibaret olması gerekmiyor. Vücudu güvenli ve kontrollü biçimde zorlamak, kasların güçlü kalması açısından da önem taşıyor.

Yaşlandıkça neden daha önemli?

Çünkü yaşla birlikte ortaya çıkabilen değişimler birbirini tetikleyen bir zincir oluşturabiliyor:

Kas kütlesi ▾ ▶ kas gücü ▾ ▶ denge ▾ ▶ hareket kabiliyeti ▾ ▶ düşme ve yaralanma riski ▾ ▶ bağımsızlık ▾

Direnç antrenmanı bu zincirin özellikle başlangıcındaki kas kaybı ve güç kaybına müdahale etmeye yardımcı oluyor.

Dolayısıyla yaşlılık egzersizinin hedefini yalnızca "kalp sağlığı için yürümek" olarak tanımlamak artık yeterli değil. Hedef, güçlü kalmak. Çünkü güçlü kaslar yalnızca daha iyi görünmek veya daha ağır kaldırmak anlamına gelmiyor; sandalyeden kalkabilmek, merdiven çıkabilmek, alışveriş poşetlerini taşıyabilmek, dengeyi koruyabilmek ve günlük yaşamı başka birinin yardımına ihtiyaç duymadan sürdürebilmek anlamına geliyor.

Gelişim, antrenman bittiğinde devam eder

Kasları geliştirmek için ağırlık kaldırmak tek başına yeterli değildir. Kuvvetlenme ve kas dokusundaki uyum süreçleri egzersizin ardından devam eder. Dolayısıyla toparlanma süreci de yapılan çalışma kadar önemlidir.

Nitelikli bir toparlanmanın temelinde iyi uyku, yeterli beslenme ve stresin yönetilmesi vardır. Özellikle kronik stres ve yetersiz uyku, egzersizden beklenen adaptasyonların gerçekleşmesini zorlaştırabilir. Uyku kalitesini desteklemek için yatak odasını karanlık ve serin tutmak, düzenli bir uyku

saatine bağlı kalmak, akşam saatlerinde ekran kullanımını azaltmak ve gün içinde doğal gün ışığından yararlanmak gibi basit alışkanlıklar faydalı olabilir.

Protein açısından yeterli beslenme, düzenli direnç egzersizleri ve yeterli toparlanma bir araya geldiğinde yaşla birlikte ortaya çıkabilecek kas kaybını azaltmak ve fiziksel kapasiteyi korumak mümkün olabilir.

Yıllar içinde oluşabilecek kas kaybını önlemek için üç temel unsur birlikte ele alınmalıdır: yeterli protein almak, düzenli direnç egzersizi yapmak ve kaliteli bir toparlanma düzeni oluşturmak.

Kasın temel yapı taşlarından biri olan proteinin yetersiz alınması, özellikle ileri yaşlarda kas kütlesinin korunmasını zorlaştırabilir. Genel yetişkin nüfusta günlük protein ihtiyacı çoğu kişi için kilogram başına yaklaşık 0,8 gram düzeyinde değerlendirilse de, ileri yaşta veya düzenli direnç egzersizi yapan kişilerde ihtiyaç daha yüksek olabilir. Kişinin sağlık durumu, böbrek fonksiyonları, beslenme düzeni ve egzersiz düzeyi dikkate alınarak kişiselleştirilmiş bir hedef belirlemek en doğru yaklaşımdır.

Önlem almak için kaybı beklemeyin

Bazı riskler uzun süre sessizce ilerler, ardından bir anda görünür hale gelir. Evi yanmaya başlayan birinin yangın sigortası yaptırmış olmayı istemesi gibi... Oysa bu güvenceyi oluşturmak için doğru zaman, yangının henüz çıkmadığı dönemdir.

Sağlık, özellikle de kalp ve damar sistemi açısından taşınan riskler için aynı yaklaşım geçerlidir. Harekete geçmek için tehlikenin ortaya çıkmasını beklememek gerekir.

Kas kaybının ayrıntılarına bakıldığında bütün kas gruplarının aynı oranda etkilenmediği de görülür. Örneğin bazı alt ekstremite kaslarında yaşla birlikte belirgin kayıplar ortaya çıkabilirken diğer kas gruplarında bu kayıp daha sınırlı kalabilir. Bu farklılıklar, egzersizi bilinçli biçimde planlamanın değerini gösterir.

Her yaşta kişiye uygun bir programla çalışmak, antrenmandan daha fazla verim alınmasını ve sakatlanma riskinin azaltılmasını sağlayabilir.

Uzun yaşam kadar yaşamın niteliği de önemli

Herkesin hedefi daha uzun yaşamak ya da ağırlık çalışmak olmayabilir. Ancak hareketli olmak, hayatı daha sağlıklı ve bağımsız sürdürebilmek açısından önemlidir.

Ağırlık egzersizlerine yönelmek istemeyenler için düzenli yürüyüş; kemikleri, kasları ve eklemleri destekleyen önemli bir seçenektir. Hareket etmek eklem hareketliliğinin korunmasına, kasların çalışmasına, dayanıklılığın gelişmesine ve günlük fiziksel kapasitenin sürdürülmesine yardımcı olur. Böylece yaş ilerlese de günlük işler başka birinin yardımına ihtiyaç duyulmadan daha rahat yerine getirilebilir.

Yürüyüş aynı zamanda ruh hali, bilişsel işlevler ve yaratıcılık üzerinde olumlu etkiler sağlayabilir. Düzenli fiziksel aktivite, genel iyilik halinin desteklenmesinde önemli bir yere sahiptir.

Her gün, mümkünse nefesi bir miktar hızlandıracak tempoda yürümeyi alışkanlık haline getirmek önemlidir. Bazen sağlığımız için atabileceğimiz en basit adım, yalnızca dışarı çıkıp yürümektir.

İyi hissetmeye doğru bir adım

İyileşmek için bedeni harekete katmak gerekir. Kasların çalışması dolaşım ve lenfatik sistemin işleyişini destekler. Düzenli hareket, metabolik süreçlerin sağlıklı biçimde sürdürülmesine ve genel fiziksel kapasitenin korunmasına katkıda bulunur.

Hareketsizlik ise zaman içinde kas gücünün, dayanıklılığın ve hareket kapasitesinin azalmasına neden olabilir. Bu nedenle daha uzun ve sağlıklı bir yaşam kadar, o yaşamı kendi başımıza ve iyi bir fiziksel kapasiteyle sürdürebilmek de önemlidir.

Daha uzun ve sağlıklı bir yaşam için profesyonel egzersiz danışmanlığından yararlanılabilir. Buna imkanı ya da motivasyonu olmayanlar için başlangıç ise çok daha basit olabilir: dışarı çıkmak ve hareket etmek.

Sağlıkla, hareketle ve keyifle dolu nice güzel yıllarımız olsun.

Elif Güliz BAYRAM 1995 mezunu

"1978'de dünyaya ağlayarak 'merhaba' diyen bendeniz, sonrasında hep güldüm. Arada bir gözyaşlarıyla karışık da olsa hep gülümsemek ilacım oldu tüm kederlere, dertlere. Hayat bir oyundur. Kimi zaman dram, Kimi zaman komedi, Kimi zaman trajedi, Kimi zaman polisiedir ama hep eğlenmek içindir. Her anından zevk alınmalıdır, o anların tekrarı hiç yoktur. Hayallerimin peşinden koşup onları hep yakaladım. Hayal kurmaktan hiç vazgeçmedim, maratonum devam ediyor..."

BİR YOL ARKADAŞLIĞI MESELESİ...

Sizlere flamenkoda duendenin peşinde yaptığım yolculuğa dair yazıyorum son dönemde... Flamenkonun kökeni, tarihçesi, flamenkonun hayatımda çocukluğumdan beri yaptığı yolculuk ve bu yolculukta kurduğum hayaller ve yaşadıklarım bahsettim sizlere bugüne kadar... Bugün ise geride bıraktığımız ilkbahar ve yaz aylarında gözlemleyerek, yaşayarak öğrendiğim flamenkoda duende kadar önemli bir başka kavramdan bahsedeceğim: yol arkadaşlığı...

Flamenko dansı öğrenme yolculuğumda bu sene çok farklı bir tecrübe de edindim. Ülkemize gelen hocalardan dersler aldım. Önceki yazımda bu hocalarımdan Brezilyalı Ale Caires'ten kış döneminde ders aldığımı sizlerle paylaşmıştım. Ale o zaman bize dansçı, müzisyen ve palmeros [alkış sanatçısı] arasındaki birlikte yol alma halinden bahsetmişti; birbirlerinin önüne geçmeden, birbirleriyle rekabete girmeden, birlikte üretmekten söz etmişti. O zaman benim için bir eğitmenen aldığım nasihat ve bir ders olan bu sözler ilerleyen günlerde içinde yaşadığım bir gerçekliğe ve güzelliğe dönüştü. Ve bu gerçeklik ile güzelliği anlamamı çok sevdiğim, sevgim kadar belki de sevgimden de çok duruşuna, flamenko yaklaşımına saygı duyduğum, tanıştığım ilk günden beri ruhunu ruhuma yakın hissettiğim değerli hocam Rasime Öktem sağladı. Türkiye'nin en iyi flamenko dansçılarından ve flamenko eğitmenlerinden olan Rasime Hoca'yı diğer flamenko dansçılarından ayıran en özel yanı aynı zamanda şarkı da söylemesi ve inanın bana şarkı söylerken inanılmaz bir sesi ve tavrı var. Nitekim O Ses Türkiye'ye damga vuran bir performansı da oldu. Tüm bunların ötesinde Rasime Hoca bizlere aynı zamanda yaşadığı deneyimlerle, kendi öğrendikleri ve gözlemleriyle de her zaman rehber olmaya çalışmasıyla da çok özel biri. O nedenle okulunun bulunduğu İzmir bence çok şanslı... Bu sene Madrid'de Amor de Dios'ta aldığı eğitimler sırasında bizimle oradaki gözlemlerini de paylaşırken biz flamenko dansçılarına çok önemli "eğitimler" vermeye devam etti. Bu eğitimlerden hiç kuşkusuz beni en etkileyeni flamenkoda adımları, figürleri, tekniği öğrenirken birlikte olmanın, beraber öğrenmenin, yol arkadaşlığının önemine yapmış olduğu vurguydu. Rasime Hoca şöyle

diyordu o videosunda; "Flamenkoda yol arkadaşlığı çok ama çok önemli. Yeniden bir çocuk olduğunuzu düşünün ve sevdiğiniz arkadaşlarınızla oyun oynadığınızı düşünün, hiçbir farkı yok. Beraber stüdyoya girip çalışmak için en güzel motivasyon hatta. Tabii ki bu arkadaşlıkta uyum çok önemli ama bu uyum zamanla paylaşarak da yakalanabilir. Bence buradaki en önemli konu paylaşma isteği ve bireysel değil de çoğulcul bir yükselme arzusu. Bence bu en önemli şey. Flamenko yol arkadaşlığınızın kıymetini bilin."

Nisan ayında İstanbul'da Punto Workshops tarafından düzenlenen flamenko workshop'unda bata de cola [uzun kuyruklu, fırırlı flamenko eteği] ile yaptığı muhteşem danslarına hayran olduğum Manuela Barrios ile tanışma ve onun öğrencisi olma şansını yakaladım. Bir İspanyol hocadan ders almak çok ama çok farklı bir duyguymuş onu da Manuela ile anladım. Çünkü o topraklardan gelip bize kendi kültürünü öğretmeninin heyecanı ile dans eden Hocamız Manuela adeta tüm bilgisini bizim bedenlerimize ve ruhlarımıza akıtmak için gönlündeki tüm gücüyle bizlere 4,5 saatlik ders verdi. Onun dersindeki adım sesleri halen aklımda... Bu derslerde bence Türkiye'nin en iyi flamenko sesi olan Makbule Eksert ile yine muhteşem sesi ve gitarıyla Burak Altuni danslarımıza Manuela Barrios'la birlikte rehberlik ettiler. Böylece dans, şarkı ve müziğin yol arkadaşlığını workshopta deneyimleme şansını da yakalamış olduk. O 4,5 saatte eğitmenimiz, müzisyenlerimiz ve biz öğrenciler gerçekten de çok daha iyiye ulaşabilmek için bir yol arkadaşlığı yaptık. Ve bu yol arkadaşlığı sırasında hep birlikte öğrendik, eğlendik ve ürettik.

Bu yol arkadaşlığının verdiği duygu insanı gerçekten de sadece flamenkoya değil hayata da bağlıyor. Bu arada Punto Workshops'ın kurucuları olan Birsu, Beyza ve Yasemin'in yol arkadaşlığı ile düzenledikleri workshoplar da bana Rasime Hoca'nın sözlerini hatırlattı. Çünkü gerçekten de üç ortak workshop sırasında adeta bizlerle çocukluklarına dönüp, stüdyoya girerek hem rehber oldular hem de bizimle birlikte dans ettiler.

Mayıs ayında ise bence Türkiye'nin en özel köşelerinden biri olan Manavgat Evrenseki'de kurulmuş olan Tadah Artist Habitat ve burada her yıl düzenlenen biz flamenko dansçıları için bir cennet niteliği taşıyan Tadah Flamenco Kampı'ndaydım... Hem de 2 ayrı kampta 3 İspanyol hocadan ders alma şansım oldu.

Öncelikle size biraz kamptan bahsetmek istiyorum. Side'de doğmuş ve burada büyümüş olan canım flamenko hocalarımdan Deniz Friese Rautert ve sevgili eşi Till Rautert tarafından kurulan Tadah Artist Habitat, her yıl yüzlerce sanatçı ile onlarca gönüllüye ev sahipliği yapıyor. Ve her sene bir dönem de flamenko kampı düzenleniyor. Geçtiğimiz yıl, Rasime Hoca ve Deniz Hoca'dan aldığım eğitimlerle ben kampa merhaba demiş oldum. Adı gibi su kadar temiz ve berrak hocam Deniz ve sert duruşunun altında dünyalar tatlısı ve güzel kalpli hocam Rasime ile her yıl gelenekselleşen Tadah Kampı 2021 yılında Büyük Manavgat Yangını'nda ne yazık ki yanmış. Ama kamp 5 yıl sonra ilk kez bu sene eski yeşilliğine kavuşarak yeniden ağaçlarda meyveler, bahçede sebzeler çok daha verimli hale gelmiş. Bunda hiç kuşkusuz Deniz Hoca, Till ve Tadah'ın kalbi Ece'nin çabası emeği ve o güzel kalplerinin de etkisi büyük olmuştur diye düşünüyorum. İşte bu güzel insanlar da bir başka yol arkadaşlığının ne kadar önemli ve değerli olduğunun göstergesi olarak hayatıma değer kattılar. Üstelik onların yolları Rasime Hoca ve aynı zamanda adı gibi harika öykü anlatıcılığı olan Öykü Hoca ile de buluşarak muhteşem bir arkadaşlığa dönüşmüş. [Burada hep beraber tahtaya vuralım ki kem gözler uzak olsun.] İşte bu yol arkadaşlığının da biz öğrencilerin hayatına kocaman dokunuşu kamp olmuş.

Bu sene Tadah'a İspanya'dan Lucia Campillo ve Jesus Carmona çiftiyle Manuel Betanzos geldi. Instagram'da ders videolarını gördüğüm ve her gün ellerimi göğşe açıp onun öğrencisi olmak için dualar ettiğim Manuel'le buluşmak benim için büyüleyiciydi. Dersin bazı anlarında mutluluktan gözlerimin dolmasına hiç engel olamadım. Hatta Manuel'e her baktığımda, o bize flamenkoya dair muhteşem duygularıyla ilham olurken aldığım o müthiş enerjisiyle mutluluğumun ellerimi açtığım göklere kadar yükseldiğini hissettiğimi söylesem abartmış olmam. Ve Lucia ile Jesus'un flamenkoyu aşan, aşk ve sevgiyle kurdukları aile ile yapmış oldukları yol arkadaşlığının onları flamenkoda da ne kadar ileriye taşıdığına şahit oldum.

Ve kampta da Türkiye'nin en iyi flamenko gitaristlerinden ve hocalarından Ceyhun Güneş Hocamız ile İstanbul'da da bizimle olan dünya tatlısı Burak Altuni Hocamız gitarlarıyla ve Rasime Hocamız da o güzel sesiyle derslerimizde canlı müzikle dansı öğrenmemiz için bize rehberlik ettiler.

Böylece flamenkoda ve hayatta ben değil biz demenin, tek başına değil birlikte yol almanın değerine ve hep daha büyük güzellikleri getirdiğine olan inancım perçinlendi.

Ve bu sene yangından tam 5 yıl sonra yeniden yeşillenmiş Tadah'ta hep bir ağızdan söylediğimiz Federico Garcia Lorca'nın şiirinden alınan sözleriyle Lola Indigo'nun o tatlı, neşeli şarkısı Verde ile yeşili ne çok sevdiğimizi ve doğanın kendisini tamir etmesini kutladık.

Bir akşam hep birlikte, aynı göğün altında hayatımızda yer alan güzellikleri kutlayarak oluşturduğumuz o güzel yol arkadaşlığı çemberimizde bir kez daha birlikte yol almanın muhteşemliğini tüm ruhumla hissettiğim o an bir fotoğrafa sonsuzluğa yazıldı, şimdi arada bir o fotoğrafa bakıyorum ve o ana gidiyorum... Yeniden mutlu ve huzurlu olduğumu hissediyorum.

Çünkü kampta benim gibi öğrenci olan hem yurt içinden hem yurt dışından gelen arkadaşlarımla her derste zorlu adımları birlikte çözmeye çalışmak, yaşadıklarımıza dair sohbetlerimiz, tam da Rasime Hocamızın bizlere anlattığı o yol arkadaşlığının adeta hayatıma su gibi akıp gelmesi gibiydi. Hiç kimsenin birbirini hor görmediği aksine daha iyisini yapabilmek için yüreklendirdiği, adımları birlikte çözmeye çalıştığı, sonra yorgunluktan birlikte muhteşem Antalya havasında minik doğal havuzun kenarına uzanıp dinlendiği, özetle birlikte öğrenip, birlikte dans edip aynı göğün altında harika duyguları paylaştığı ve tüm bu anlara şükrettiği bir yol arkadaşlığının başlangıcıydı... Bu arkadaşlıklar eminim ki her yıl daha da büyüyecek... Çünkü güzellikleri paylaşmaya alışan insanların yolları hep arkadaşlıklarla devam edecektir. Tıpkı ortaokul lise arkadaşları gibi...

Sanırım bizlerin Arı Okulları çatısı altında başladığımız yolculuğumuz ve orada kurduğumuz arkadaşlıklarımız da tam da bu tariflerdeki yol arkadaşlığı gibi olduğu için yıllardır sürüyor, bizi birbirimize Mezunlar Derneğimizle ve görünmez bağlarla bağlıyor. Belki de tam da bu yüzden Arı'daki günlerimiz hep kocaman bir gülümsemeyle hafızalarımızda yer alıyor... Okulumuza gittiğimizde belki de tam da bu nedenle hep birlikte aradan yıllar geçmemişçesine yeniden birlikte çocuk ve genç oluyoruz. Ve belki de bu nedenle biz Arı'dan ve Arı da bizden güç alarak büyüyoruz...

Not: Şarkıyı dinlemek isteyenler Lola Indigo ve Verde yazarak arama yapabilir. Sizler için şarkının Türkçe sözlerini ise burada sizinle paylaşıyorum.

*Yeşil seni seviyorum yeşil
Yeşil rüzgar, yeşil dal
Denizdeki gemi
Dağdaki at, yeşil
Seni seviyorum yeşil
Belindeki gölgeyle korkuluklarının
üzerinde hayal kuruyor
Yeşil gözler, siyah saçlar soğuk
gümüştten, yeşilden bedeni
Seni seviyorum yeşil
Dostum, değişmek istiyorum
Atım senin evin için aynan için
çerçevem Battaniyen için bıçağım,
Seni seviyorum yeşil,
Dostum, geliyorum kan revan içinde
Kabra geçitlerinden
Bana kalsa, delikanlı
kabul ettim gitti
Seni seviyorum yeşil*

Elif KOCA

1997 mezunu

6 Mayıs 1979, Ankara doğumlu Elif Koca; ilkokul, ortaokul ve lise öğrenimini Özel Arı Okullarında tamamladıktan sonra Başkent Üniversitesi Halkla İlişkiler ve Tanıtım Bölümünü bitirdi.

Elif Koca, profesyonel yaşamını Securitas Güvenlik Hizmetleri'nde Türkiye Kurumsal İletişim Müdürü olarak sürdürüyor.

O HEP VAR: SENDEN ÖNCE DE, SENDEN SONRA DA...

Ve son yaprak da vazgeçti badem ağacından; bıraktı kendini, yüzünü keskin bir jilet değmişçesine acıtan soğuk rüzgara karşı.

Bir süre süzölmeye devam etti diğer ağaçların arasında; dallardaki sarılı, yeşilli yapraklara takıldı gözleri; biraz imrendi, biraz şaşırdı, biraz da boş verdi. Ne yapaydı?

Onun gücü de bu kadardı; zamanı geldiğinde, alınması gereken alındığında, verilmesi gereken verildiğinde ayrılmak lazımdı. Döngü böyleydi; birkaç mevsime sığdırdığı bir ömürdü onunkisi. Hatta bazı yapraklara göre o şanslı bile sayılırdı; yol arkadaşı onu çiçeklerle karşılamış, dallarını çiçeklerle donatmıştı. Sahi ya, ne güzel bir karşılamaydı; daha dün gibiydi ama aylar, aylaaar geçmişti ve bu bir yaprak için uzun bir süreydi. Vefalıydı, sonuna kadar direndi, dalını hiç bırakmadı, ağaç da ondan hiç vazgeçmedi. O çiçekler meyve olup tek tek terk edip gittiler ama o gitmedi; yağmurlara, dolulara direndi. İlk kar tanesi yüzüne düştüğünde hafifçe dalından ayrılır gibi oldu ama ayrılmadı, direndi, sarımsıya çalan rengiyle devam etti orada durmaya. Elinden geleni yaptı; ne de olsa o umudun bir parçasıydı ve yeni hayatı için de bir umudu vardı. Şimdi sıra ya toprağa karışmakta ya da kendini bir akarsuyun akışına bırakmaktaydı. Sonuçta teslimiyet, bilinmezlikte en güzel tercih değil miydi?

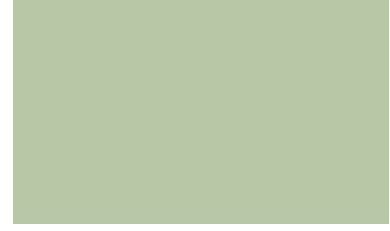
O son yaprak da onu bırakıp giderken “Ayrılıklar gidene mi zor, yoksa kalana mı?” diye geçti aklından. Gitmeyi o istememişti, bunu biliyordu; döngü böyleydi. Üstelik kendisi şanslı olan ağaçlardandı; hem çiçekleri hem meyvesi hem de yaprakları vardı dallarında uzun süre. Ya çam gibi dikenleri olsaydı, ya da ceviz gibi uzun süre yapraksız kalsaydı, ya da kiraz gibi geçici bir güzellik için aylarca beklemek zorunda kalsaydı? Şanslıydı... Mevcut şartlarda önünde uzun seneler vardı ve o uzun senelerde de uzun bir geçmişi vardı bu dünya üzerinde. Taaaa antik çağlardan gelen bir geçmiş ve köklerinden dallarına kadar yüklenmiş bir anlamı vardı. Umudun ağacıydı ona, yeniden doğuşu sembolize ediyordu. Badem ağacında umudu görmüşlerdi, kışın ortasında diğer ağaçları kışkırtan yapraklarıyla umudu hatırlatmıştı bakanlara.

Antik Yunan mitolojisinde Phyllis ve Demophon’un hüzünlü aşk öyküsünde çıktı karşımıza anlamının hikayesi. Mitolojik hikayelerde bildiğiniz üzere kahramanların rolü değişse de verdikleri mesaj genelde aynıdır. Bu sebeptendir ki ben de sizler için bu mitolojik hikayeyi özüne sadık kalarak derledim. Hikayemiz Yunan mitolojisinin pek çok anlatısındaki gibi Truva Savaşı zamanlarında geçiyor.

Evet, Truva Savaşı’nın ardından Atina kralının oğlu Demophon, dönüş yolunda Trakya’ya geliyor ve burada kralın kızı Phyllis ile birbirlerine aşık oluyorlar. Demophon bir süre sonra Atina’ya dönmek zorunda kalıyor ancak Phyllis’e geri geleceğine dair söz veriyor. Tabii, kızı yanında neden götürmüyor, orası da bilinmiyor ve “aşık” erkeğimiz “aşkının” yanına uzun bir süre dönemiyor. Aşkına kavuşamayan Phyllis, “Artık bu hasrete dayanamıyorum.” diyerek bir hataya düşüyor ve hayata gözlerini yumuyor.

Bu duruma üzülen Athena, “Madem sevenler kavuşamadı, bundan bir ders alalım; gelecek nesillere dolaylı anlatımlarla mesajlar verelim.” diyor ve ağaçlara anlam yüklemeyi de sevdiğinden olsa gerek [bakınız; Atina/Athena/Zeytin ağacı hikayesi] hayata gözlerini yuman Phyllis’i bir badem ağacına dönüştürüyor; fakat bu ağacın bir anlamı, bir mesajı olması gerektiğinden ağaçta ne bir yaprak ne bir çiçek yer alıyor, bildiğiniz çıplak dalları olan bir ağaç oluyor Phyllis [küçük bir not; belki burada bir nevi cezalandırma da vardır, Athena bilgelik tanrıçası olduğu için bir kadının ona dönmeyen bir erkek için hayata gözlerini yummasına kızmıştır, olamaz mı? Olabilir.] “Sevdiğinin” hazin sonunu duyan Demophon, “Geç olsun, güç olmasın.” diyor ve yollara düşüyor. Bu sırada kimse de “Aklın neredeydi be adam? Nerede kaldın?” demiyor. Demophon, içindeki bir şüpheyle sevdiği kadını arıyor. Sonuçta Athena sevdiği kadını neden bir ağaca çevirsin değil mi? Fakat şimdi tanrıçanın kararını mı sorgulasın adamcağız? Zaten geç kaldı diye mahcup (!) ve bir de bakıyor ki ne görsün: Gerçekten, Phyllis sadece kuru dallardan oluşan bir badem ağacına dönüşmüş. Demophon, büyük bir şaşkınlık, hüznün ve hasretle sevdiği kadının ağaç gövdesine sarılıyor ve işte o anda olanlar oluyor. Pinokyo’nun canlanması gibi olmasa da ağaç da birden canlanmaya başlıyor. Demophon’un sarılmasıyla ağacın dalları çiçekler açmaya başlıyor, Demophon ve izleyenler büyük bir şaşkınlık içerisinde girmişken Athena vermek istediği mesajı hemen oracıkta veriveriyor: umut, bekleyiş ve yeniden doğuş.

Yani aslında bu hikayeden başka mesajlar da çıkar ama badem ağacına umut anlamını buradan yola çıkarak yükledikleri için diğer mesajlara, kendimi zor tutarak girmiyorum.

Aslında ağacın yapısı ve yaşam döngüsüne baktığımızda da bu anlamları çıkartabiliriz çünkü kışın sonlarında çıplak bir ağaç birden çiçeklerle kaplanınca insana, hayatın her koşulda devam ettiğini ve beklenmedik sürprizlerin karşımıza çıkabileceğini hatırlatıyor. Umut ve yeniden doğuş ...

Bu arada ek bir bilgi daha; Roma mitolojisinde umut tanrıçası olan Spes'in elinde çiçekler ve tohumlar olması da bademin güzel çiçeklerinin umutla ilişkilendirilmesine katkı sağlıyor diyebiliriz bence.

Mitolojiden günümüze gelip umut kelimesine baktığımızda karşımıza Japon kültüründen harika bir kelime çıkıyor. Umut anlamına gelen "Kibo" kelimesi, fakat bu, Phyllis'inki gibi pasif bir bekleyiş değil; karanlıkta oturup ışığın gelmesini beklemek de değildir. Kibo, karanlığa rağmen yürümeye devam ederek ışığı bulma umududur. Tıpkı o badem ağacından ayrılan yaprağın ağaçlar arasında süzülürken umudunu kaybetmemiş olması gibi... Ve tıpkı badem ağacının her ayrılığın ardından, en olmadık zamanda dallarını yeniden çiçekler ve meyvelerle donatarak topraktan umudunu hiç kesmeyişi gibi...

Belki bir çam ağacının dikenini, belki bir meşe ağacının palamudu, belki bir ceviz ağacının yaprağı... Mevsimler geçer, gün döner; yapraklar sararır, çiçekler solar... Ve gün gelir, yapraklar yine yeşerir, çiçekler yine açar ve biz, akan gözyaşlarımızın ardından yine gülümseriz bir umutla...

GELECEĞİ BİRLİKTE YEŞERTELİM

Arı Okulları
Mezunlar Derneği
Hatıra Ormanı
fidan bağışlarınızla

**büyümeye devam
ediyor.**

Fidan bağışlarınız için web sitemizde yer alan
"Hatıra Ormanı" bölümünden hesap bilgilerine ulaşabilirsiniz.

www.arimezunlari.org.tr

BEE LIFE
— 2014 —

Görkem DEMİRDAĞ

1998 mezunu

İlkokul, ortaokul ve lise eğitimini Özel Arı Okullarında tamamlayan Görkem Demirdağ, Hacettepe Üniversitesi Jeoloji (Hidrojeoloji) Mühendisliği Bölümünden mezun oldu; ardından İstanbul Bilgi Üniversitesinde MBA yaptı. Novartis ve Pfizer başta olmak üzere kurumsal şirketlerde 18 yıla yakın satış ve pazarlama deneyimi edindikten sonra kariyerine farklı bir yön vererek dijital dünyaya geçti. 2021'den bu yana sosyal medya yönetimi, dijital içerik üretimi ve marka iletişimi alanlarında freelance olarak çalışan Demirdağ; kurumsal hayattan getirdiği satış ve pazarlama bakışını, günümüzün dijital iletişim dinamikleriyle birleştiriyor. Ürününüzü ya da hizmetinizi "Anlatmazsanız, Satamazsınız!" mottosuyla sosyal medyada markaların hizmetlerini ve ürünlerini anlatabilmeleri için marka iletişimlerini oluşturmak ve geliştirmek adına ve en önemlisi müşteri kazanmalarına yardımcı olacak içerikler üretiyor.

PLAZADAN ALGORİTMAYA

Bir Eski Beyaz Yakalının Yeni Dünya Notları
Kurumsal Hayatı Bıraktım, Özgür Oldum. Sonra Algoritmaya Tanıştım.

Yıllarca beyaz yakalıydım. Kartım vardı. Şirket aracım vardı. Bana her kapıyı açan bir kartvizitim vardı. Bir de cılgınca harcayabileceğim bir yemek kartım vardı :) Bir de IT departmanımız vardı. İnsan bazı şeylerin kıymetini kaybedince anlıyor. Mesela IT departmanını. Bilgisayarınız çalışmaz, birini ararsınız. Şifrenizi unutursunuz, biri çözer. Printer saçmalar, uzaktan bağlanırsınız çalıştırılır. Kurumsal hayat boyunca bütün bunların doğal kaynak olduğunu zannediyorsunuz. Su, hava, IT. Sonra kendi işinizi kuruyorsunuz. Bir sabah bilgisayar açılmıyor. CEO sizsiniz. IT sizsiniz. Finans sizsiniz. Satış sizsiniz. Pazarlama zaten sizsiniz. Bir süre sonra bilgisayara eğilip "İstersen bir kapatıp açalım?" diyen kişi de sizsiniz. İşte girişimcilik böyle bir şey. Ben yaklaşık 18 yıl kurumsal satış ve pazarlama dünyasında çalıştıktan sonra kendi işimi yapmaya karar verdim. Kulağa çok güzel geliyor: "Kendi işimi yapıyorum." Bu cümleyi söylerken insanın arkasından hafif bir caz müziği gelmesi lazım. Elinde kahvesi, laptopuyla Boğaz'a karşı çalışan özgür kadın görüntüsü... Gerçekteyse laptop genellikle mutfak masasında. Kahve üçüncü kez ısıtılmış. Ve ekranda şu mesaj var: "Çok güzel olmuş ama biraz daha çarpıcı olabilir mi?" Bir sosyal medya yöneticisinin meslek hayatı boyunca en fazla duyduğu cümlelerden biridir bu. "Biraz daha çarpıcı." Ne kadar? Nereden? Kime? Bilmiyoruz. Çarpacak. Ben kurumsal hayatta hedef, bütçe, pazar payı konuşuyordum. Kendi işime geçince bunların yerini reach, engagement, save, share, hook ve CTA aldı. Yani aslında hayatım çok değişmedi. Kaygılar aynı. Sadece İngilizce kelimeler değişti. Peki özgürlük? Kurumsal hayattan ayrılırken insanın kafasında muhteşem bir fikir oluyor: "Artık zamanımı ben yöneteceğim." Doğru. Artık zamanınızı tamamen siz yönetiyorsunuz.

Sabah 08.00'de çalışabilirsiniz. Gece 23.00'te de. Cumartesi de. Pazar da. Bayramda "Şu story'yi bir giriverelim." dendiğinde de. Kimse size karışmıyor. Çünkü karışacak bir üst yöneticiniz yok. Onun yerine müşteriniz var. Ve algoritma. Özellikle algoritma. Algoritma benim bugüne kadar çalıştığım en gizemli yönetici olabilir. Kendisini hiç görmedim. Toplantıya girmiyor. Mail atmıyor. Performans değerlendirmesi yapmıyor. Ama sabah kalkıyorsunuz, belli ki gece bir karar almış. Dün 30 bin kişiye gösterdiği içeriği bugün 2.700 kişiye gösteriyor. Neden? Bilmiyoruz. Belki modu yok. Belki Merkür retrosu. Belki Instagram'ın üst yönetim toplantısında birisi "Arkadaşlar artık carousel'e biraz daha yüklenelim." dedi.

Biz aşağıda hayatımızı yeniden düzenliyoruz. Kurumsal hayatta hiç değilse yöneticinizin odası vardı.

Algoritmanın odası bile yok.

“Siz Instagram’a post atıyorsunuz değil mi?”

Sosyal medya yöneticiliğinin en eğlenceli taraflarından biri de mesleğin dışarıdan nasıl görüldüğü.

“Ne iş yapıyorsun?”

“Sosyal medya yönetiyorum.”

“Aaa ne güzel! Instagram yani?”

Evet.

Instagram.

Biz sabahtan akşama fotoğraf koyuyoruz.

Bazen de kalp bırakıyoruz :]

Aslında bir sosyal medya yöneticisine “Instagram’a post atan kişi” demek, mimara “perde seçen kişi” demeye biraz benziyor.

Perde de seçebilir.

Ama olay tam olarak o değil.

Bir içerik yayınlanmadan önce strateji var, hedef kitle var, rakip analizi var, içerik fikri var, metin var, görsel var, video var, kurgu var, reklam var, ölçüm var.

Sonra bütün bunların sonunda biri geliyor:

“Logoyu biraz büyütelim mi?”

Bütün pazarlama stratejisi o anda duruyor.

Logo büyüyor.

Ve tabii ki o soru: “Bunu viral yapabilir miyiz?”

Bence “viral olsun” sosyal medya dünyasının

“çocuğumuz Oxford’a girsin” cümlesidir.

Çocuk daha doğmuş.

Siz diyorsunuz ki:

“Oxford düşünüyoruz.”

Harika.

Önce bir yürüsün.

İçerik daha taslak aşamasında.

“Bu viral olur mu?”

Bilmiyorum.

Viral içerik reçetesi elimizde olsaydı zaten şu anda burada olmazdık.

Muhtemelen Bali’de bir villada oturuyor, günde üç viral video üretip aralarda Hindistan cevizi suyu içiyorduk.

İşin garip tarafı şu: İnsanlar sosyal medyanın teknoloji işi olduğunu düşünüyor.

Bence değil.

Sosyal medya hala insan işi.

Platformlar değişiyor.

Instagram geliyor. TikTok çıkıyor. LinkedIn video istiyor. Yapay zeka geliyor. Algoritmalar değişiyor.

Ama insan hala aynı şeyi istiyor:

Görülme.

Beğenilmek.

Merak edilmek.

Bir gruba ait olmak.

Bir şey satın alırken doğru karar verdiğine inanmak.

Ve mümkünse komşusundan biraz daha iyi görünmek.

Yani teknoloji son sürüm.

İnsan psikolojisi hala eski model.

Belki yıllarca satış ve pazarlama yaptıktan sonra sosyal medyaya geçerken bana en fazla yardım eden şey de buydu.

Instagram’ı öğrenebilirsiniz.

Meta reklamlarını öğrenebilirsiniz.

Video kurguyu öğrenebilirsiniz.

Yapay zekayı öğrenebilirsiniz.

Ama insanı anlamıyorsanız bütün bunlar yalnızca düğmedir.

Beyaz yakamı gerçekten çıkardım mı?
Bazen düşünüyorum.
Ben gerçekten beyaz yakadan girişimciliğe mi geçtim?
Yoksa sadece daha önce çalıştığım şirketin departmanlarını tek kişilik bir şirkette üzerime mi aldım?
Sabah satışçı oluyorum.
Öğlen metin yazarı.
Öğleden sonra stratejist.
Akşam video editörü.
Ay sonunda finans departmanı.
Ödeme gecikmişse tahsilat departmanı.
Wi-Fi giderse IT.
Moral bozulursa insan kaynakları.
Yalnız insan kaynakları konusunda şirket politikamız biraz zayıf.
Çalışana sürekli:
"Hadi, hadi, hadi..." diyoruz.
Çalışan da benim.
Fakat bütün bunlara rağmen kendi işini yapmanın başka bir tarafı var.
Bir şey yaratıyorsunuz.
Bir markanın sıfırdan büyüdüğünü görüyorsunuz.

Bir müşterinin "Telefonlarımız arttı." demesine seviniyorsunuz.
Hazırladığınız bir içeriğin insanların dikkatini çektiğini görüyorsunuz.
Ve bir noktada şunu fark ediyorsunuz:
Yıllarca öğrendiğiniz hiçbir şey boşa gitmemiş.
Toplantılar, sunumlar, satış hedefleri, müşteriler, bütçeler, yetişmeyen işler, son dakika değişiklikleri... Hepsi sizi bugünkü kaosa hazırlamış.
Sadece o zaman buna "kurumsal deneyim" diyorduk. Şimdi "girişimcilik".
Benim beyaz yakadan algoritmaya uzanan yolculuğum böyle başladı.
Şimdilik hayattayım.
Algoritmayla ilişkimiz biraz inişli çıkışlı ama birbirimizi anlamaya ve ciddi bir ilişki sürdürmeye çalışıyoruz :) Kendisinden bir ricam var:
Beni takipten çıkmasın.
Bir sonraki yazıda da şu büyük yanlış anlaşılmayı konuşalım:
Sosyal medya yöneticileri gerçekten bütün gün ne yapıyor?
Küçük bir spoiler vereyim.
Günaydın postu atmıyoruz.
En azından her gün değil. 🌸

Röportaj

**Çiğdem
PAKEL ATAHAN**

1994 mezunu

Bize kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

Ankara'da doğdum, ortaokul ve lise yıllarım Arı Okullarında geçti. Ankara Üniversitesinde lisans ve yüksek lisans eğitimimi tamamladıktan sonra Amerika'ya taşındım ve American University'de tarih üzerine bir yüksek lisans daha yaptım. Uzun yıllardır ailemle birlikte Kuzey Virginia'da yaşıyorum. 2014 yılından bu yana resim ve heykel sanatlarıyla ilgileniyor, bu alanlarda üretmeye ve kendimi geliştirmeye devam ediyorum.

Özel Arı Okullarında aldığınız eğitimin, sanatçı kimliğinizin ve sanatsal vizyonunuzun biçimlenmesine etkileri neler oldu?

Ortaokul ve lise yıllarım Arı Okullarında geçti. Dolayısıyla Arı, hayatımın, kişiliğimin ve dünyaya bakışımın şekillenmeye başladığı çok önemli bir dönemine eşlik etti.

Sanatçı kimliğimin oluşumunu tek bir okula, öğretmene ya da belirli bir ana bağlamam çok zor. Sanatsal dilimin yıllar içerisinde farklı yaşam deneyimleri, farklı kültürler ve aldığım sanat eğitimiyle yavaş yavaş oluştuğunu düşünüyorum.

İnsanın gençlik yıllarında içinde bulunduğu ortamın, düşünme biçiminin ve meraklarının temellerinin atılmasında önemli bir rol oynadığına inanıyorum. Arı'da geçirdiğim ortaokul ve lise yıllarını da kendi hikayemin önemli bir parçası olarak görüyorum. Yıllar sonra yine Arı çatısı altında kişisel sergimi açmış olmak, en çok da bu nedenle, geçmişle bugün arasında güzel bir bağ oluşturdu.

Sanatsal eğitiminizin önemli bir bölümünü Amerika'da, The Art League School'da sürdürdünüz. Farklı sanatçılarla ve eğitmenlerle çalışmak, kendi sanatsal dilinizi oluşturma sürecinizi nasıl etkiledi?

The Art League School'da uzun yıllar boyunca farklı sanatçılarla ve farklı disiplinlerde çalışma fırsatı buldum. Resmin yanı sıra farklı teknik ve malzemelerle tanışmak, sanat eğitimiye bakışımı da önemli ölçüde değiştirdi.

Tek bir disiplin içinde ilerlemek yerine, farklı alanlarda eğitim almak beni daha özgür, meraklı ve hatta biraz daha maceracı bir sanatçı olmaya yöneltti. Bir tekniğin ya da malzemenin sınırları içinde kalmak yerine, anlatmak istediğim düşünce hangi malzemeyi gerektiriyorsa onun peşinden gitmeye başladım.

Sanırım bugün işlerimde resimle üç boyutlu öğelerin bu kadar doğal biçimde bir araya gelmesinin temelinde de bu var. Tuval benim için artık yalnızca üzerine resim yapılan bir yüzey değil; gerektiğinde dışına çıkılabilecek, üzerine yeni katmanlar eklenebilecek bir alan. Aldığım farklı eğitimler bana en çok, denemekten, farklı malzemeleri bir araya getirmekten ve bir işin beni başlangıçta hiç planlamadığım bir yere götürmesine izin vermekten korkmamayı öğretti.

Türkiye’den ABD’ye, Kuzey Virginia’ya taşınmak, dünyaya ve kendinize bakışınızda nasıl bir değişim yarattı? Amerika’daki çok kültürlü yaşam ve iki farklı kültür arasında var olmak, eserlerinizin dilini nasıl etkiledi?

Amerika’ya taşınmamın sanatım üzerindeki en önemli etkilerinden biri, beni kendi köklerime yaklaştırması oldu. Buraya geldikten sonra yüksek lisansımı tarih üzerine yaptım; özellikle de Orta Doğu ve Osmanlı tarihi üzerine yoğunlaştım. Bunun yanında sanat tarihi dersleri aldım. Bütün bunlar, daha önce içinde yaşadığım için belki de yeterince fark etmeden baktığım kültürel mirasıma bu kez belli bir mesafeden ve farklı bir gözle bakmamı sağladı.

Bazen bir şeyden uzaklaşınca onu daha net görmeye başlıyorsunuz. Türkiye’den uzakta olmak da bende böyle bir etki yarattı. Tarih ve sanat tarihi üzerine öğrendiklerim, geçmişimle ve kültürel hafızamla yeniden bir bağ kurmamı sağladı.

İşlerimde zaman zaman ortaya çıkan mimari detayların, geleneksel motiflerin ve geçmişe ait görsel izlerin kaynağının biraz da burada gizli olduğunu düşünüyorum. Bunları geleneksel biçimleriyle tekrar etmekten çok, kendi çağdaş anlatımımın içine taşıyorum. Bir anlamda Amerika bana yalnızca yeni bir kültür sunmadı; geride bıraktığım kültüre de yeniden ve daha bilinçli bakmayı öğretti.

Sanatsal üretimlerinizi hem Türkiye’de hem de Amerika’da izleyiciyle buluşturma fırsatı yakaladınız. ABD’de katıldığınız sergilerde ödüller ve çeşitli dereceler aldınız; AIM Gallery’de kazandığınız “People’s Choice Award” da bunlardan biri. Son olarak Ankara’daki “Çekim” kişisel serginizde Türk izleyicisiyle yeniden buluştunuz. Türkiye ve Amerika’daki izleyicilerin eserlerinize yaklaşımında ne gibi farklılıklar gözlemliyorsunuz?

Evet, bazı farklılıklar gözlemliyorum; tabii bunu kesin bir kültürel ayrım olarak değil, kendi deneyimlerim üzerinden söylüyorum. Türkiye’de izleyicinin eserle daha hızlı duygusal bir ilişki kurduğunu hissediyorum. Özellikle “Çekim” sergisinde insanların bir eserin önünde durup onun hikayesini merak etmeleri, kendi hayatlarından bir duygu ya da deneyimle bağlantı kurmaları benim için çok dikkat çekiciydi. Bazen benim çıkış noktamdaki tamamen farklı bir gözlem yapıyorlardı ve bu beni çok memnun etti.

Amerika’da ise izleyicinin malzemeye, tekniğe ve eserin nasıl oluşturulduğuna daha fazla merak gösterdiğini gözlemliyorum. Özellikle resimle üç boyutlu öğeleri bir araya getirdiğim çalışmalar, kullanılan malzeme ve yapım süreci üzerinden de bir diyalog başlatıyor.

Röportaj

**Çiğdem
PAKEL ATAHAN**
1994 mezunu

Sanırım ben de bu iki yaklaşımın arasında bir yerdeyim. Eserin arkasında güçlü bir düşünce ve duygu olmasını önemsiyorum ama aynı zamanda malzemeyle oynamayı, sınırlarını zorlamayı ve izleyicide merak uyandırmayı seviyorum. Benim için en güzel an ise hangi ülkede olursa olsun, izleyicinin eserde benim anlatmadığım bir şeyi bulması. O noktada eser artık yalnızca bana ait olmaktan çıkıyor.

Eserlerinize ilham veren en güçlü alan, en temel içsel motivasyon nedir? Bu alanı güncel tutmayı ve yaratıcı yönünüzü nasıl besliyorsunuz?

Beni en çok besleyen şey insanın iç dünyası ve dışarıdan göremediğimiz duygular. Neden bir şeye tutunuyoruz, neden başka bir şeyden kaçıyoruz? Bizi ne yükseltiyor, ne aşağı çekiyor? Sanatımda biraz da bu soruların cevaplarını arıyorum. Eserlerimdeki figürlerin, balonların ve iplerin arkasında da bu arayış var.

Yaratıcı tarafımı ise merakla besliyorum. Bazen bir malzeme, okuduğum bir tarih kitabı, mimari bir detay ya da günlük hayatta karşılaştığım küçük bir görüntü yeni bir fikrin başlangıcı olabiliyor. Kendimi belirli bir teknikle sınırlamadan, fikrin beni götürdüğü yeri takip etmeyi seviyorum.

2026 yılında Arı Kültür Sanat Merkezinde açtığınız “Çekim” isimli kişisel serginiz, “Herkes ve her şey bir yerlere doğru çekilir” cümlesiyle ve çok güçlü bir soruyla açılıyor: “Bizi gerçekten ne çekiyor?” Bu soru sizin kişisel ve sanatsal dünyanızda nasıl doğdu? Sizce insanı en güçlü çeken görünmez kuvvet nedir?

“Çekim” aslında uzun zamandır işlerimde farkında olmadan tekrar ettiğim bir düşüncenin adını koymamla ortaya çıktı. Eski çalışmalarına dönüp baktığımda figürlerin sürekli bir yerlere uzandığını, tutunduğunu, kaçmaya çalıştığını, yükseldiğini ya da sürüklendiğini fark ettim. Balonlar, ipler, su, insan figürleri... Görsel olarak birbirinden farklı görünen bütün bu öğelerin altında aslında aynı şey vardı: Bir kuvvet ve ona verilen bir karşılık.

Sonra bunun yalnızca fiziksel bir hareket olmadığını düşünmeye başladım. İnsan da hayatı boyunca görünmeyen kuvvetler tarafından çekiliyor. Bir insana, bir yere, geçmişe, ait olma duygusuna, özgürlüğe, başarıya, bazen de kendisine iyi gelmediğini bildiği şeylere...

Bu nedenle “Bizi gerçekten ne çekiyor?” sorusunun tek bir cevabı olmasını istemiyorum. Belki de serginin temelinde tam olarak bu var. Bir insanı en güçlü çeken şey sevgi olabilir, bir başkasını geçmişi, bir diğerini korkuları ya da umutları. Benim için önemli olan cevabı vermekten çok o soruyu ortaya koymak. Çünkü bazen bizi neyin çektiğini bildiğimizi düşünüyoruz; ama biraz daha yakından baktığımızda, hayatımızdaki seçimlerin arkasında hiç fark etmediğimiz başka kuvvetler olduğunu görebiliyoruz.

Ankara, kendine has bir sanat izleyicisine ve entelektüel bir atmosfere sahip. Arı Kültür Sanat Merkezinin atmosferi, “Çekim” sergisinin ruhuyla nasıl uyum sağladı? Ortamın enerjisi, eserlerin sergilenme biçimini ve izleyiciyle kurduğu diyalogu nasıl etkiledi?

Sergimin gerçekleştiği dönemde Arı’da Edebiyat Günleri’nin de düzenleniyor olması çok güzel bir tesadüftü. Mekanın sanat, edebiyat ve yaratıcılıkla dolu atmosferi, “Çekim”in izleyiciyle kurduğu diyalogu da güçlendirdi.

Sergiyi yalnızca eserlerin yan yana asıldığı bir seçki olarak değil, işlerin kendi aralarında ilişki kurduğu bir bütün olarak tasarladım. Arı Kültür Sanat Merkezinin mekansal yapısı da buna çok uygundu ve izleyicinin sergide dolaşırken kendi bağlantılarını kurmasına olanak sağladı. İnsanların eserlerin önünde durup konuşmaları, sorular sormaları ve kendi hikayeleriyle bağlantılar kurmaları, “Çekim”i benim için yaşayan bir deneyime dönüştürdü.

Röportaj

Çiğdem
PAKEL ATAHAN
1994 mezunu

Her alanda baş döndürücü bir hızla yaşanan değişim ve dönüşümlere şahit oluyoruz. İçinde bulunduğumuz 2026 dünyasında, geçmişe kıyasla geleneksel resim sanatının ve disiplinler üstü üretimin evrildiği noktayı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ben yeni olanın eskiyi ortadan kaldırdığına hiçbir zaman inanmadım. Kendi sanatımda da geçmişle yeniye yan yana getirmeyi seviyorum. Bence geçmiş ve bugün birbirinin alternatifi değil; birbirini besliyor.

Tuvalin karşısında resim yapmayı, boyanın verdiği hissi hala çok seviyorum. Ama yeni malzemeler de beni heyecanlandırıyor. Bu merak zamanla beni tuvalin yüzeyinden dışarı çıkardı; üç boyutlu malzemeler ve farklı dokular işlerimin bir parçası oldu. Bugün yüzlerce yıllık bir mimari detayla çağdaş bir malzemeyi aynı eserde buluşturmak bana çok doğal geliyor.

Bu nedenle teknolojiyi ya da yeni üretim biçimlerini geleneksel sanatın karşısında görmüyorum. Yapay zeka da dahil olmak üzere bugün elimizde geçmişte olmayan pek çok araç var. Bunların sanatın sonunu getireceğini düşünmek yerine, sanatçının elindeki olanakları çoğalttığını düşünüyorum. Ben de merak ettiğim sürece bunları tanımak ve gerektiğinde kendi dilimin içine katmak isterim.

Çünkü benim için değişen, araçlar ve yöntemler. Değişmeyen ise insanın anlatma, yaratma ve kendinden bir iz bırakma ihtiyacı. Sanatın biçimi ne kadar değişirse değişsin, insan yaşadığı müddetçe sanatın da var olacağına inanıyorum.

Sanat kariyerinizde oldukça seçici, butik ve nitelikli projelerde yer almayı tercih eden bir duruşunuz var. Popüler kültürün getirdiği o dijital “hız ve tüketim” baskısına karşı, bu nitelikli ve sabırlı duruşu korumayı nasıl başarıyorsunuz?

Aslında bunu bilinçli olarak “butik kalmak” gibi bir tercih olarak görmüyorum. Benim için önemli olan, yaptığım işin ve içinde bulunduğum projenin bana gerçekten bir şey ifade etmesi. Her yerde görünmekten ya da sürekli yeni bir şey üretmekten çok, kendimi yakın hissettiğim ve yaptığım işle anlamlı bir bağ kurabildiğim projelerde yer almak istiyorum.

Günümüzde özellikle sosyal medya bize çok büyük bir hız kazandırdı. Bunun çok olumlu tarafları da var; dünyadaki başka bir yerdeki sanatçıyı takip edebiliyor, yeni teknikler ve fikirlerle karşılaşabiliyor, kendi çalışmalarımızı çok daha geniş bir kitleye ulaştırabiliyoruz. Ben de bu imkanlardan yararlanıyorum. Ama bu hızın sanatımın ritmini belirlemesini istemiyorum.

Çünkü benim üretim sürecim her zaman hızlı değil. Bazen bir fikir hemen şekilleniyor, bazen aylarca zihnimde dolaşiyor. Malzemeyi deniyorum, değiştiriyorum, bazen başladığım yerden tamamen başka bir yere ulaşıyorum. O arayışın kendisi de benim için eserin bir parçası.

Sanatta biraz sabra ihtiyaç olduğuna inanıyorum. Her şeyi hemen göstermek, hemen tamamlamak ya da hemen bir sonraki işe geçmek zorunda değiliz. Ben mümkün olduğunca kendi merakımı takip etmeye ve yaptığım işten önce kendimin heyecan duymasına dikkat ediyorum. Çünkü ben yaptığım işle gerçek bir bağ kurmuyorsam, izleyicinin kurmasını beklemek de bana çok doğru gelmiyor.

Gelecekte kariyer hedefini güzel sanatlar ve tasarım alanlarında belirlemek isteyen lise son sınıf öğrencilerimize ilham kaynağı olacak önerileriniz nelerdir?

Her şeyden önce çok meraklı olmalarını öneririm. Sadece sanatla değil; tarihle, edebiyatla, müzikle, bilimle, teknolojiyle, dünyada olup bitenlerle ilgilensinler. Çünkü bir sanatçının beslendiği alan yalnızca sanat değildir. Ben kendi hayatımda bunun çok faydasını gördüm. Özellikle tarih ve sanat tarihi üzerine aldığım eğitim, yıllar sonra sanatımın içinde hiç beklediğim biçimlerde karşıma çıktı.

Bir de kendilerini çok erken bir yaşta belirli bir tarza ya da alana hapsedmesinler. Mümkün olduğunca farklı şeyler deneysinler. Resim yapsınlar, heykelle uğraşsınlar, yeni teknolojileri tanınsınlar, farklı malzemelere dokunsunlar. Bazen size ait olan dili, ancak size ait olmadığını düşündüğünüz şeyleri de deneyerek buluyorsunuz.

Ve belki de en önemlisi, kendilerini başkalarının yolculuklarıyla fazla karşılaştırmasınlar. Sanatta herkesin yolu ve zamanı farklı. Ben bugün hala öğreniyorum, hala ders alıyorum, hala daha önce hiç kullanmadığım bir malzemeyle karşılaştığımda heyecanlanıyorum. Bunun hiç bitmemesi gerektiğini düşünüyorum.

Gençlere söylemek istediğim şey şu olurdu: İyi bir sanatçı olmak için önce iyi bir gözlemci, meraklı bir öğrenci ve kendi sesini aramaktan vazgeçmeyen biri olun. O sesi bulmak için de kendinize zaman tanıyın.

**Nurullah
ÇELEBİ**
1996 mezunu

20 Ekim 1977 doğumlu olan Nurullah Çelebi, liseyi Özel Arı Okullarında tamamladıktan sonra Trakya Üniversitesi İşletme Bölümünü bitirdi. Daha sonra serbest muhasebeci mali müşavir olarak kendi bürosunu açan Nurullah Çelebi, evli ve üç çocuk babası.

YÜKSEK BEDELLİ TAPU SATIŞLARINDA KARŞINIZA ÇIKAN VERGİSEL DURUMLAR

VERGİ DAİRESİNDE İZİN

Vergi dairesi müdürünün odasına bir adam girer ve sorar; “Merhaba, ne zaman izne çıkabilirim?”

Vergi dairesi müdürü; “Ama siz burada çalışmıyorsunuz ki!”
Cevap, “Evet ama, neredeyse sadece size çalışıyoruz.”

1. Tapu Harcı Yükümlülüğü

Tapu harcı, gayrimenkulün belediye'deki emlak rayiç bedelinden az olmamak üzere, gerçek satış bedeli üzerinden hesaplanır.

Oran: Satış bedelinin %4'üdür. Kanunen bu tutarın %2'si alıcıdan, %2'si satıcıdan tahsil edilir.

Yüksek Bedel Etkisi: Örneğin, 10.000.000 TL bedelle satılan bir mülk için alıcı 200.000 TL, satıcı 200.000 TL olmak üzere toplamda 400.000 TL tapu harcı ödemesi doğar.

2. Değer Artışı Kazancı Vergisi (Gelir Vergisi)

Eğer satılan mülk bir işletmenin aktifine kayıtlı değilse (şahsi mülk ise) ve edinme tarihinden itibaren 5 yıl içinde elden çıkarıldıysa oluşan kar üzerinden Değer Artışı Kazancı Vergisi ödenmesi gerekir. Gayrimenkulü alıp 5 yıl dolduktan sonra satarsanız satış bedeli ne kadar yüksek olursa olsun değer artışı kazancı vergisinden muaf olursunuz. [Miras veya bağış yoluyla geçen mülklerde 5 yıl sınırı uygulanmaz]. Kar; satış bedelinden, mülkün alış bedelinin enflasyona göre endekslenmiş değeri (Yİ-ÜFE ile güncellenir), tapu harçları ve satış giderleri düşülür. Kalan kar üzerinden 2026 yılı için 150.000 TL olan istisna düşülür. Bu tutarın üzerindeki net kar, %15'ten başlayıp %40'a kadar artan oranlı Gelir Vergisi Tarifesi'ne göre vergilendirilir.

3. Ticari Kazanç Riski (Çoklu Satışlar)

Aynı yıl içinde birden fazla veya ardışık yıllarda düzenli gayrimenkul satışı yapılması durumunda, Maliye bu durumu "devamlılık unsuru" taşıdığı gerekçesiyle ticari kazanç olarak değerlendirebilir. Satış bedelleri yüksek olduğunda bu inceleme riski artar.

Kazanç ticari kabul edilirse 5 yıllık muafiyet hakkı kaybolur, KDV ve mükellefiyet sorumlulukları doğar.

4. Tapunun Olduğundan Yüksek Gösterilmesi

Taşınmaz satışlarında Gelir İdaresinin denetim çerçevesi genellikle tapuda düşük bedel beyanı hakkında olmaktadır. Bunun dışında uygulamada tersi yönde gelişen ve yüksek bedelli tapu satışları üzerinden yürütülen, vergi kaybına yol açan işlemler Gelir İdaresi tarafından araştırma konusu yapılmaktadır.

Bazı durumlarda tapu harcı eksik ödenen bir kamu geliri değil, aksine bilinçli şekilde fazla ödenerek vergi kaybına neden olan bir araç haline gelmektedir. GVK uyarınca, gerçek kişilerin taşınmaz satışlarında 5 yıllık iktisap süresi dolmuşsa elde edilen kazanç değer artış kazancı kapsamında değerlendirilir ve herhangi bir vergi tahakkuk etmez.

Ancak bu vergisel güvenli alan, bazı durumlarda vergiden kaçınma amaçlı kurguların taşıyıcısı haline gelmektedir.

Şirket ve şirket ortaklarının bunu uygulamalarının asıl amacı şudur:

Şirket ortağı, şirketten fiilen para çekmekte, bu çekişler ortak cari hesabı veya şişirilmiş kasa yoluyla gizlenmektedir. Normal şartlarda bu durumun sonucunda ortak cari hesabı için adet hesaplanmalı, hesaplanan adet faizi üzerinden %20 KDV hesaplanmalı ve beyan edilmelidir.

Ancak gerçekte bu işlem, şirket kasasındaki fiili olmayan tutarların kapatılmasına, ortak cari hesabının vergisiz şekilde tasfiyesine, adet ve buna bağlı KDV yükümlülüğünün bertaraf edilmesine neden olmaktadır.

1975 yılında Ankara'da doğan Onur Bayer, ortaokul ve lise öğrenimini Özel Arı Okullarında tamamladıktan sonra Anadolu Üniversitesi Mimarlık Bölümünde öğrenim gördü. Ankara'da Onur&Anıl Proje isimli şirketin ortağı ve tasarımcısı olan Onur Bayer, evli ve bir çocuk babası.

CUMHURİYET'İ İNŞA ETMEK

İDEALLERİN TAŞA VE BETONA BÜRÜNMÜŞ HALİ

Çok uzun zamandır yazdığım güzel dergimizde, bazen eski sayıları elime alıp yeniden okuyorum. Yazılarımı okuyanlar bilir, mimarlığı sadece bir inşa aracı olarak değil, geçmişi, günümüzü, insanı ve toplumu anlamak için bir doküman olarak görme eğilimindeyim. Bu sayının çıktığı ayda gururla kutlayacağımız bir Cumhuriyet Bayramı'nı düşünürken erken Cumhuriyet Dönemi binalarını yeniden irdelemek istedim.

**Onur
BAYER**
1993 mezunu

2017 senesinde yazdığım Cumhuriyet'i İnşa Etmek yazım üzerinden devam etmek istiyorum. Genç Türkiye Cumhuriyeti'nin küllerinden doğuşunu ve modern dünya ile kurduğu köklü bağı, Ankara ve İstanbul'da yükselen ilk anıtsal yapılar üzerinden okumaya çalışmıştım. Cumhuriyet'in "inşa" sürecini sadece zihinsel ya da mecazi bir kavram olmaktan çıkarıp; tren garları, bankalar ve rasathaneler gibi günlük hayatın modernleşen ritmini belirleyen binalar üzerinden selamlamıştık. Farkında olmadan yanından geçip gittiğimiz o ilk yapıların, aslında aklın, bilimin ve bağımsızlık iradesinin taşa bürünmüş manifestoları olduğunu vurgulamıştım. Kentin ortasında yükselen bu betonarme abideler, tebaalıktan vatandaşlığa geçişin mekansal sınırlarını çiziyordu.

Bu yazıda, kaldığımız yerden, o büyük kentsel tuvalin daha derinlerine doğru bir mimari ve sosyolojik yolculuğa çıkacağız. Zira yeni doğmuş bir devrim, sadece fikirsel atılımlarla kalıcı olamazdı. Bir toplumu ayakta tutan, onu geleceğe taşıyan kolonlar, o dönemde devletin omurgasını oluşturan temel s t nlar üzerinde yükselmek zorundaydı: Eğitim, ulusal egemenliğin tecelli ettiği yasama, savunma sanayisi, adalet ve vatan topraklarını birbirine bağlayan ulaşım ağları. İlk yazımda bahsettiğim o "soğuk, mesafeli ve kasvetli" görünen ama özünde son derece kararlı, rasyonel ve işlevsel olan mimari üslup; bu hayati alanların binalarında adeta birer aydınlanma, disiplin, egemenlik ve güven anıtına dönüşmüştür.

Aydınlanmanın ve Fırsat Eşitliğinin Fabrikaları: Eğitim Yapıları

Bu mimari manifestonun en radikal ve insana dokunan kısmı, hiç şüphesiz eğitim binalarıdır. Genç Cumhuriyet için bir okul binası, sadece içine öğrencilerin ve sıraların doldurulduğu dört duvardan ibaret bir mekan değildi. Burası, yeni rejim ideallerine bağlı, hurafelerden arınmış "yeni insanın" adetailmekilmek işlendiği bir tür aydınlanma fabrikasıydı. Cumhuriyet'in eğitim vizyonu, sarayın veya elit bir zümrenin tekelinden eğitimi alıp halka indirme kararlılığına dayanıyordu. Anadolu'nun en ücra köşesindeki kimsesiz bir köylü çocuğunun dahi, bu ülkenin yönetiminde söz sahibi olabileceği bir düzen kuruluyordu.

Her Türk çocuğunun en yüksek eğitimi alma fırsatı, Cumhuriyet ile birlikte mutlak bir hak olarak sağlanmıştı. Sınıfsal ayrımları yıkan bu büyük toplumsal hamle, mekansal olarak da kendisini en üst düzeyde göstermeliydi: Bu eğitim, o günkü modern dünyanın sunduğu en güncel mimarlıkla form bulacaktı.

Alman mimar Bruno Taut ile Franz Hillinger tarafından tasarlanan Ankara Atatürk Lisesi [1937-1938] ve yine Bruno Taut'un çizgileriyle hayat bulan Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi [DTCF / 1937-1940], bu ilerici felsefenin en radikal mimari yansımalarıdır. DTCF'nin cephesindeki o upuzun yatay hatlar, devasa pencereler ve her türlü süslemeden arındırılmış yalınlık, bilimin şeffaflığını ve dogmalardan uzaklaşan rasyonel aklı simgeler. Dönemin kerpiç ve ahşap konut dokusuyla çevrili Ankara'sında, bu devasa betonarme eğitim yapıları, cehalete karşı açılmış birer mimari cephe vazifesi görüyordu.

Yatayda uzanan geniş koridorları, gün ışığını cömertçe içeri davet eden pencereleri ve işlevsel derslikleriyle bu binalar, eski dünyanın karanlık medrese yapılarına karşı indirilmış mekansal bir darbeydi. Cumhuriyet, yetiştirmek istediği h r düşünceli nesilleri, karanlık odalara değil, dünya standartlarında tasarlanmış modern mimari eserlerin içine yerleştiriyordu. Mimar Taut, taşa şekil verirken aslında yeni bir ulusun zihinsel sınırlarını çiziyordu. Türk çocukları bu koridorlarda yürürken, sadece bir binanın içinde değil, modernitenin, çağdaşlaşmanın ve fırsat eşitliğinin tam kalbinde olduklarını hissediyorlardı.

Ulusal Egemenliğin Mekansal Tescili: Yasama Binası

Eğitimle yetişen bu yeni neslin iradesinin tecelli edeceği, devletin tüm kurumlarını ve kanunlarını şekillendirecek olan en üst çatı ise yasama binasıydı. İlk yazımda sadece adını zikrettiğim, büyük Türk mimarı Mimar Vedat Tek tarafından tasarlanan ve inşa edilen II. TBMM Binası (1923-1924), bu felsefi zincirin kalbidir. Esasen Cumhuriyet Halk Fırkası Mahfeli olarak tasarlanan, ancak I. Meclis binasının yetersiz kalması üzerine derhal meclise dönüştürülen bu yapı, ulusal egemenliğin mimarideki ilk büyük rüşd ispatıdır.

Vedat Tek, Birinci Ulusal Mimarlık Akımı'nın en seçkin örneklerinden biri olan bu binada, geleneksel Selçuklu ve Osmanlı bezeme motiflerini, ahşap tavan süslemelerini, geniş köprü kemerlerini ve saçakları, modern bir parlamentonun işlevsel ihtiyaçlarıyla harmanlamıştır. İki kat boyunca yükselen ortadaki Genel Kurul Salonu, balkon ve localarıyla kararların alındığı aydınlık bir irade merkezidir. Burası ezen yabancı bir gücün sarayı değil, bu toprakların kendi öz mimarının eliyle yükselttiği, halkın kendi kendini yönetme iradesinin tecelli ettiği bir egemenlik anıtidir. Meclis binası, kendine has mimari diliyle dünyaya genç devletin kurumsallaşmasını ve bağımsızlığını ilan etmiştir.

Vatanı Birbirine Bağlayan Damarlar: Demir Ağlar ve Tren Garları

Cumhuriyet'in kurucu kadrosu için bağımsızlık sadece askeri bir zafer ya da hukuki bir metin değildi; vatan sınırlarının fiziksel ve iktisadi olarak birbirine bağlanmasıydı. Ulaşım, vatan topraklarını kenetleyen en stratejik güçtü; çünkü devletin ve milletin ancak bu sayede bir bütün, yani gerçek bir "ulus" olabileceği çok iyi biliniyordu.

Demiryolları, o günün koşullarında medeniyeti, kalkınmayı ve cumhuriyet fikirlerini en uzak köylere kadar taşıyan çelik damarlardı. İşte bu yüzden, demiryolu hatlarının merkez üssü sayılan tren garları, sadece yolcuların inip bindiği duraklar değil; yeni bir devletin modern dünyaya açılan ihtişamlı giriş kapıları ve uygarlık abideleri olarak yükseldi.

Atatürk'ün emriyle, millileştirilen demiryolu politikası kapsamında inşa edilen bu garların en görkemli örneği, genç Cumhuriyet'in vizyoner Türk mimarı Şekip Akalın tarafından tasarlanan Ankara Tren Garı (1935-1937) kompleksidir. Dönemin kübik ve işlevsel modern mimarisini, Art Deco detaylarla birleştiren bu anıtsal yapı, başkente adım atan herkesi rasyonel ve kararlı bir çehreyle selamlıyordu. Cephesindeki andezit taş kaplamaları, üç kat yüksekliğindeki anıtsal sütunlu giriş portikosu ve muazzam büyüklükteki bekleme salonuyla Ankara Garı, genç devletin endüstriyel ve mimari gücünün birer gövde gösterisiydi.

Aynı dönemin bir diğer simge yapısı ise Mimar Ahmet Burhanettin Tamcı tarafından tasarlanan, Birinci Ulusal Mimarlık Akımı'nın nadide çizgilerini taşıyan Gazi Tren İstasyonu'dur (1926). Atatürk'ün Orman Çiftliği gezilerinde kullanması amacıyla inşa edilen bu zarif istasyon binası; çini süslemeleri, geniş kemerleri ve yöresel mimari unsurlarıyla modern ulaşım altyapısının yerel kimlikle nasıl kusursuzca harmanlanabileceğinin kanıtı olmuştur. Anadolu'nun içlerine doğru uzanan hatlarda inşa edilen Malatya Garı (1931) ve Diyarbakır Garı (1935) gibi yapılar da ulaştıkları kentlere modern mimarlığın rasyonelliğini, temizliğini ve disiplinini taşıyan birer kale vazifesi görmüşlerdir. Demiryolu, ulaştığı her coğrafyayı vatana dahil ediyor, garlar ise bu birlikteliğin taş kazınan mühürleri oluyordu.

Gücün ve Bağımsızlığın Sarsılmaz Abideleri: Savunma Yapıları

Benzer bir sarsılmazlık ve kararlılık hissi, savunma sanayisinin ve askeri bürokrasinin binalarında da kendisini gösterir. Bağımsızlığını yedi düvele karşı savaş meydanlarında kazanmış bir milletin, kendi kendine yetebilme iradesi dönemin askeri mimarisine doğrudan yansımıştır. Avusturyalı mimar Clemens Holzmeister imzalı Milli Savunma Bakanlığı (1927-1931) ile Genelkurmay Başkanlığı (1929-1930) binaları ve Kırıkkale çevresinde yükselen Makine ve Kimya Endüstrisi (MKE) fabrikalarının idari ve endüstriyel yapıları bu zincirin kopmaz halkalarıdır.

Bu binalarda modernizmin "işlevsellik" ilkesi, askeri bir ciddiyet ve sarsılmaz bir anıtsallıkla birleşir. Cephe tasarımları ve yerel malzemeden seçilen masif taş

kaplamalar, dış dünyaya "buradayız, kalıcıyız ve sarsılmaz bir iradeye sahibiz" mesajını fısıldar. 1930'ların dünyasında yükselen totaliter rejimlerin ezen, korkutan mimarilerinin aksine, Türkiye'deki askeri ve savunma yapıları gücü bir baskı unsuru olarak değil; egemenliğin, üretimin ve barışın güvencesi olarak mekanlaştırmıştır. Fabrika bacalarından yükselen duman ile o binaların vakur duruşu birbirini tamamlayan birer bağımsızlık sembolüdür.

Herkes İçin Eşit ve Tarafsız Bir Şemsiye: Yargı Binaları

Ve şüphesiz, tüm bu karmaşık yapıyı, eğitimi, yaşamayı, ulaşımı ve savunmayı bir arada tutacak olan en üst hukuksal şemsiye: adalet. Cumhuriyet'in adalet sarayları ve yargı binaları, devletin mülkünün temelini, yani hukukun üstünlüğünü ve herkesin kanun önünde eşitliğini simgelemek zorundaydı. Mimar Tahsin Bey tarafından tasarlanan Eski Ankara Adliyesi [1925-1926], modernizmin getirdiği o işlevsel sadeliği, adalet mekanında tarafsızlık ve ciddiyet anıtına dönüştüren ilk adımlardan biridir.

Dönemin bu ilk yüksek yargı mekanı incelendiğinde; yüksek tavanlar, geniş kabul salonları, anıtsal merdivenler ve ağırbaşlı cephe tasarımları hemen dikkat çeker. Mimarideki bu yalınlık ve anıtsallık, adaletin hiçbir zümreye veya kişiye iltimas geçmeyen, herkes için eşit, vakur ve ulaşılmaz bir ciddiyette olduğunu vatandaşa hissettirmeyi amaçlar. Dönemdaşı Avrupa yapılarındaki aşırı süslü, barok ve insanı küçülten adalet saraylarının aksine, Genç Cumhuriyet'in adliye binaları modern, işlevsel ve cumhuriyetin adalet ideali kadar berrak, net ve keskindir. O binaların kapısından içeri giren bir vatandaş, şatafatın altında ezilmez; aksine hukukun rasyonel gücüyle güvence altına alındığını hisseder.

Geçmişin Küllerinden Geleceğin Anıtlarına

Bugün geriye dönüp baktığımızda, bu binaların bazılarının

zamanla işlev değiştirdiğini, bazılarının şehirlerin kontrolsüz büyüyen yoğun dokusu arasında sıkışıp kaldığını üzülerken görüyoruz. Ancak mimarlık, tarihe en kalıcı notları düşme sanatıdır demiştik. Arşivlerdeki kağıtlar sararabilir; fakat taş ve betona kazınan o ilk irade kolay kolay silinmez.

Eğitim binalarındaki geniş pencere açıklıkları bu toplumun aydınlanma ve fırsat eşitliği arzusunu; Mimar Vedat Tek'in inşa ettiği meclis binasındaki ulusal egemenliğin sarsılmazlığını; rayların bittiği yerde yükselen garlardaki ihtişam vatani birbirine bağlayan o çelik iradeyi; savunma yapılarındaki masif taş bloklar bağımsızlık karakterini; yargı binalarındaki gri ve vakur duruş ise hukukun adil gücünü bugüne ve yarına taşımaya inatla devam ediyor.

İlk yazımda da üzerine basarak vurguladığım gibi; bugün önünden sıradan veya nostaljik birer yapı olarak geçip gittiğimiz bu binalar, alelade mimari projeler değildir. Onlar, bir milletin topyekun modernleşme manifestosunun taş, betona, demire ve cama bürünmüş kalıcı izleridir. Cumhuriyet'i inşa eden kurucu irade ve onların mimarları bize sadece başlarını sokacakları devlet daireleri bırakmadılar; o binaların gölgesinde özgürce yaşayacak, en güncel mimariyle tasarlanmış modern okullarında en yüksek eğitimi fırsat eşitliğiyle alacak, demir ağlarla birbirine bağlanan vatanında güvenle seyahat edecek, fabrikalarında üretecek, meclisinde kendi geleceğini tayin edecek ve adliyesinde hakkını arayacak çağdaş bir toplumun da sınırlarını çizdiler.

Bugün bizlere düşen en büyük görev, yanından farkında olmadan geçtiğimiz o anıtları sadece selamlamak değil; içerdikleri o rasyonel, ilerici ve bağımsızlık dolu ruhu anlamak, korumak ve geleceğe taşımaktır. Bize bu modern vatani, bu aydınlık caddeleri ve fikirlerin özgürce yükseldiği Cumhuriyet binalarını miras bırakan, Cumhuriyetimizin kurucusu ve ilk Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal Atatürk'ü minnetle, sevgiyle ve saygıyla anıyorum.

Rabia Beyza ÖZKÖYLÜ YILDIRIM 2014 mezunu

Rabia Beyza Özköylü Yıldırım, 14 Eylül 1996'da Trabzon'da doğdu. Eğitim hayatına 4. sınıftan itibaren Arı Okullarında başladı ve 2014 yılında Arı Fen Lisesinden mezun oldu. Başkent Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümünü tamamladıktan sonra Bilkent Üniversitesinde MBA yaptı. Şu anda TRT Reklam Dairesi'nde operasyon ve reklam uzmanı olarak görev yapmaktadır. Kariyerinin yanı sıra seyahat etmek ve yeni yerler keşfetmeyi yaşamının keyifli bir parçası olarak görmektedir.

ÇOCUK İSTER, ANNE SEÇER: EVDE SATIN ALMA KARARININ GÖRÜNMEYEN YÜZÜ

Bir market alışverişini düşünelim.

Sepete giren ürünlerin hepsi gerçekten onları sepete koyan kişiye mi ait? Çocuk için alınan bir atıştırmalık, oyuncak, kıyafet ya da kitap söz konusu olduğunda cevap çoğu zaman hayır. Ürünü kullanan çocuk olabilir; ürünü seçen, araştıran, karşılaştıran ve satın alma kararını veren ise çoğu zaman ebeveynidir.

Tam da burada çocuk ve anne arasındaki tüketim ilişkisi ilginç bir hal alıyor.

Çocuk, tüketicinin merkezinde görünürken karar mekanizmasının önemli bir bölümü annenin zihninde gerçekleşiyor. Bu nedenle çocuk odaklı sektörler açısından asıl soru yalnızca “Çocuk ne istiyor?” değil; “Anne neden bunu satın alıyor?” olmalı.

Çünkü çocuk pazarlamasında çoğu zaman tek bir tüketici değil, aynı satın alma kararının içinde farklı roller üstlenen iki aktör bulunuyor: ürünü kullanan çocuk ve satın alma kararını veren ebeveyn. Hatta çoğu zaman üçüncü bir rol daha var: satın alma talebini başlatan çocuk.

Evin Satın Alma Yöneticisi: Anne

Annelikle birlikte satın alma davranışının kendisi de değişiyor. Bir ürün artık yalnızca güzel, eğlenceli veya ekonomik olduğu için tercih edilmiyor. “Çocuğum için uygun mu?”, “Güvenli mi?”, “İçeriği ne?”, “Ne kadar süre kullanabiliriz?”, “Gerçekten ihtiyacı var mı?” gibi sorular satın alma kararının doğal bir parçası haline geliyor.

Bu noktada anne, klasik anlamda bir tüketiciden daha fazlasına dönüşüyor: araştıran, filtreleyen, karşılaştıran ve nihai kararı veren bir satın alma yöneticisi.

Üstelik bu karar çoğu zaman mağazada verilmiyor.

Bir ürünün yorumları okunuyor, sosyal medya hesapları inceleniyor, başka annelerin deneyimleri araştırılıyor, fiyat karşılaştırılıyor ve ürünün gerçekten ihtiyaca cevap verip vermediği değerlendiriliyor.

Dolayısıyla annenin satın alma yolculuğu yalnızca “ürünü gördüm ve satın aldım” şeklinde ilerlemiyor.

İhtiyaç • araştırma • güven • karşılaştırma • karar • satın alma • deneyim

Marka açısından bakıldığında bu yolculuğun her aşamasında anneye farklı bir iletişim kurulması gerekiyor. Çünkü anneye yalnızca ürün değil, çoğu zaman ürüne duyacağı güven satılıyor.

Çocuğa Satarken Anneyle Konuşmak

Çocuk ürünleri sektörünün önemli yanılığlarından biri, ürünün kullanıcısı ile satın alma kararını veren kişinin aynı kişi

olduğunu varsaymak olabilir.

Bir oyuncak çocuğun dünyasında eğlence vaat eder. Ama aynı oyuncak annenin dünyasında güvenlik, kalite, dayanıklılık, eğitsel değer, fiyat ve hatta evde kaplayacağı alan anlamına gelebilir.

Çocuk:

“Anne, bunu istiyorum.”

derken annenin zihninden belki de aynı anda şu sorular geçer:

“Buna gerçekten ihtiyacı var mı?”

“Güvenli mi?”

“Ne kadar dayanacak?”

“Evde bunun benzeri zaten yok mu?”

“Bu fiyatı hak ediyor mu?”

İşte pazarlama açısından kritik fark burada ortaya çıkıyor. Çocuğun satın alma isteğini tetiklemek başka, annenin satın alma kararını vermesini sağlamak başka. Bu nedenle çocuklara yönelik bir ürünün iletişimde çocuğun ilgisini çekmek kadar, annenin satın alma gerekçesine de cevap vermek gerekiyor.

Başka bir ifadeyle: Çocuğa ürünü sevdirmek, anneye ürünü satın almak için bir neden vermek gerekir.

Çocuğun Evdeki Etkisi: Pester Power

Ancak bu hikayenin diğer tarafını da unutmamak gerekiyor. Anne satın alma kararının önemli aktörlerinden biri olsa da çocuk bu kararın pasif bir tarafı değil. Çocuğun aile içerisindeki tüketim kararları üzerindeki etkisini anlatmak için pazarlama literatüründe kullanılan kavramlardan biri "pester power", yani çocuğun ısrar gücü.

Kavram, çocuğun istediği bir ürün ya da deneyim için ebeveynine tekrar tekrar talepte bulunarak satın alma kararını etkilemesini ifade ediyor.

İlk bakışta basit bir "Anne, bunu alabilir miyiz?" cümlesi gibi görünse de aslında bu cümle satın alma yolculuğunun başlangıç noktalarından biri olabilir.

"Anne, bunu istiyorum."

"Ne olur?"

"Arkadaşımda da var."

"Ben de çok istiyorum."

"Lütfen."

Çocuk her zaman istediği ürünü satın aldırabilir. Ancak ürünü ebeveynin gündemine sokar. Ve pazarlama açısından kritik olan da tam olarak budur.

Çocuk bir ürünün ekonomik alıcısı olmayabilir; fakat talebi başlatan kişi olabilir. Bir çocuk bir ürünü tekrar tekrar gündeme getirdiğinde, başlangıçta satın alma niyeti olmayan ebeveyn ürünü araştırmaya, fiyatına bakmaya, yorumlarını okumaya veya alternatiflerini değerlendirmeye başlayabilir.

Yani çocuk her zaman satın alan kişi değildir. Ama satın alma yolculuğunu başlatan kişi olabilir.

İsrar, her zaman satın alma demek değildir

Elbette pester power'ı "Çocuk ister, ebeveyn alır" şeklinde okumak doğru olmaz.

Ailenin ekonomik koşulları, ebeveynlik yaklaşımı, çocuğun yaşı, ürünün niteliği ve ebeveynin markaya duyduğu güven gibi birçok faktör kararın sonucunu değiştirir. Ancak çocuğun talebi, satın alma kararının oluştuğu süreci etkileyebilir. Çünkü çocuk bir ürünü istediğinde ürün artık yalnızca raftaki veya ekrandaki bir ürün olmaktan çıkar. Ailenin gündemine girer.

Çocuk böylece satın alma kararında ekonomik bir aktör olmasa bile duygusal ve sosyal bir aktör haline gelir.

Bu noktada markalar açısından önemli bir denklem ortaya çıkar:

Çocuğun Talebi + Ebeveynin Onayı = Satın Alma İhtimali

Çocuk ürünü isteyebilir ancak bu isteğin satın almaya dönüşebilmesi için annenin filtresinden geçmesi gerekir. Dolayısıyla çocuk odaklı pazarlamada iki farklı iletişim katmanı ortaya çıkabilir.

Çocuğa:

"Bunu iste."

dedirten bir iletişim.

Anneye ise:

"Bunu satın almak mantıklı."

dedirten başka bir iletişim.

Reklam çocuğu etkiler, çocuk ebeveyni etkiler. Bu noktada reklamın rolü daha da ilginç hale geliyor.

Marka doğrudan ebeveyni ikna etmek yerine önce çocuğun ilgisini çekebilir. Çocuk ürünü fark eder, ister, tekrar gündeme getirir ve ebeveynin ürünü değerlendirmesine neden olur.

Böylece iletişim zinciri kimi zaman şöyle ilerler:

Marka • Çocuk • Talep/İsrar • Ebeveyn • Satın Alma Kararı

Bu zincir, çocukların yalnızca reklamın hedefi olmadığını; aynı zamanda markayla aile arasındaki iletişimin bir parçası haline gelebildiğini gösteriyor.

Elbette burada önemli bir etik sınır bulunuyor. Çocuğun ilgisini çekmek ile çocuğun ebeveyn üzerinde baskı oluşturmamasını satış stratejisinin merkezine yerleştirmek aynı şey değil.

Özellikle çocuklara yönelik pazarlamada, çocuğun gelişimsel özelliklerini ve ebeveyn-çocuk ilişkisini göz ardı etmeden iletişim kurmak gerekiyor. Dolayısıyla pester power yalnızca bir "satış artırma tekniği" olarak değil, aile içindeki satın alma kararını anlamaya yarayan bir tüketici davranışı göstergesi olarak ele alınmalı.

Küçük Tüketici, Büyük Etki

Çocuğun tüketim gücünü yalnızca kendi harcayabildiği para üzerinden değerlendirmek bu nedenle eksik kalıyor.

Çocuğun ekonomik gücü sınırlı olabilir; fakat etkileme gücü oldukça yüksek olabilir.

Bir çocuğun tatil tercihi bütün ailenin otel seçimini değiştirebilir. Bir çocuğun sevdiği restoran, ailenin hafta sonu planına dönüşebilir. Bir çocuğun istediği oyun konsolu, ailenin teknoloji bütçesini etkileyebilir. Bir çocuğun okulda gördüğü bir ürün, market alışverişine girebilir. Bir çocuğun istediği spor dalı, ailenin hafta sonu programını bile değiştirebilir.

Çocuk doğrudan ödeme yapan kişi olmayabilir. Ancak aile içerisinde bir karar etkileyicisi olabilir. Çocuğun tüketim gücü bazen cebindeki paradan çok, evdeki etkisiyle ölçülür.

Çocuğun Etkisi Yaşla Birlikte Değişiyor

Çocuğun satın alma kararındaki etkisi yaşla birlikte de farklılaşıyor. Küçük yaşlarda bu etki daha çok doğrudan istekler üzerinden ortaya çıkabilir:

"Bu oyuncakı istiyorum."

Yaş ilerledikçe çocuk ürünün kendisini değil, markayı da talep etmeye başlayabilir:

"Ben bu markanın ayakkabısını istiyorum."

Daha ileri yaşlarda ise arkadaş grubu, sosyal medya, dijital içerikler ve trendler devreye girer:

"Herkeste bu telefon var."

"Arkadaşlarım bu oyunu oynuyor."

Böylece çocuğun aile içerisindeki etkisi yalnızca "istemek" üzerinden değil, sosyal kabul ve aidiyet üzerinden de çalışmaya başlar.

Çocuğun tüketim dünyası artık yalnızca mağazada gördüklerinden oluşmuyor. YouTube, oyunlar, sosyal medya, influencer içerikleri ve dijital reklamlar ürünlerle karşılaşma biçimini değiştiriyor. Dolayısıyla talebin kaynağı ile satın alma kararının gerçekleştiği yer birbirinden uzaklaşabiliyor. Talep dışarıda oluşuyor, karar evin içinde veriliyor.

Bir Ürün, İki Tüketici

Burada markalar açısından önemli bir ayırım ortaya çıkıyor: Kullanıcı ve karar verici. Bir ürünün kullanıcısı çocuk olabilir; fakat satın alma kararının arkasında anne vardır. Buna bir de çocuğun etkileyici rolünü eklediğimizde ortaya daha karmaşık bir yapı çıkar:

Çocuk = Kullanıcı + Etkileyici

Anne/Baba = Karar Verici + Ödeyici

Elbette bu roller her ailede aynı şekilde dağılmıyor. Çocuğun yaşı, ürünün kategorisi, ailenin iletişim biçimi ve satın almanın niteliği bu rolleri değiştirebiliyor. Örneğin bir oyuncakta çocuk çok güçlü bir etkileyici olabilirken, çocuk odası mobilyasında anne ve baba daha baskın karar vericiler olabilir.

Bir tablet veya oyun konsolunda çocuk markayı belirleyebilir; ebeveyn ise teknik özellikleri ve bütçeyi değerlendirebilir.

Bir gıda ürününde çocuk ambalajı veya tadı nedeniyle talebi başlatırken anne içeriği ve besin değerini kontrol edebilir. Dolayısıyla aynı aile içinde bile karar gücü kategoriden kategoriye değişebilir.

Bu da pazarlama açısından önemli bir sonuca götürüyor:

Çocuk ürününün tek bir hedef kitlesi olmayabilir.

Tek Bir "Anne" Yok: Satın Alma Davranışına Göre Anne Personaları

Anne hedef kitlesini yalnızca demografik özelliklerle tanımlamak da günümüz tüketim dünyasında yeterli değil.

“25-45 yaş arası, çocuğu olan kadın” bir hedef kitle tanımı olabilir; ancak tek başına bir tüketici içgörüsü değildir. Çünkü aynı yaşta, aynı şehirde yaşayan ve çocuk sahibi olan iki annenin satın alma motivasyonları tamamen farklı olabilir.

Biri ürünün içeriğini araştırmadan satın almazken diğeri için en önemli kriter fiyat olabilir. Bir başka anne için ürünün estetik görünümü belirleyici olurken bir diğeri için hızlı teslimat ve kullanım kolaylığı her şeyden önemli olabilir. Bu nedenle markaların “anneler” diye tek bir kitleye konuşmak yerine, annelerin satın alma davranışlarını ve motivasyonlarını segmentlere ayırması gerekiyor.

Güven Odaklı Anne

Bu anne için satın alma kararının ilk sorusu: “Çocuğum için güvenli mi?”

İçerik listelerini okur, sertifikaları araştırır, ürünün üretim koşullarına bakar, kullanıcı yorumlarını inceler. Bir markanın bilinirliğinden çok, markanın güvenilirliğini kanıtlayabilmesi önemlidir. Bu persona için “en yeni”, “en popüler” veya “en çok satan” olmak tek başına yeterli olmayabilir.

Markanın ona anlatması gereken şey: “Bize neden güvenmelisiniz?”

Dolayısıyla iletişimde uzman görüşleri, ürün içerikleri, güvenlik standartları, şeffaf üretim süreçleri ve gerçek kullanıcı deneyimleri öne çıkabilir. Bu anne için satın alma kararını hızlandıran şey çoğu zaman kampanya değil, belirsizliğin ortadan kalkmasıdır.

Değer ve Fiyat Odaklı Anne

Bu anne yalnızca “en ucuz” ürünü arayan tüketici değildir. Asıl sorusu: “Ödediğim paranın karşılığını alacak mıyım?” olabilir.

Ürünün kullanım ömrü, dayanıklılığı, çok amaçlı kullanılabilmesi, garanti koşulları veya tekrar satın alma gerektirip gerektirmemesi önem kazanır. Bu nedenle markaların bu persona ile iletişimde yalnızca indirim oranını öne çıkarması yerine değer önerisini net biçimde anlatması daha anlamlı olabilir.

“%20 indirim” demekten çok:

“Daha uzun süre kullanılır.”

“Büyüdükçe onunla birlikte değişir.”

“Tek ürün, birden fazla kullanım.”

gibi mesajlar bu annenin satın alma gerekçesine daha doğrudan cevap verebilir.

Araştırmacı Anne

Bu persona satın almadan önce araştırır. Google’da arar, kullanıcı yorumlarını okur, sosyal medyada annelerin deneyimlerini inceler, farklı markaları karşılaştırır ve mümkünse ürünü kullanan birinin gerçek deneyimine ulaşmaya çalışır.

Bu anne için markanın:

“En iyisi biziz.”

demesinin ikna edici gücü sınırlı olabilir.

Buna karşılık:

“Bu ürünü neden tercih etmelisiniz?”

sorusuna verilen somut cevaplar çok daha değerlidir.

Karşılaştırma tabloları, detaylı ürün açıklamaları, gerçek kullanıcı yorumları, soru-cevap içerikleri ve kullanım videoları bu annenin satın alma yolculuğunun önemli parçaları haline gelir. Bu persona bize önemli bir şey hatırlatıyor: Tüketicie bilgi vermek, onu ikna etmenin ön koşulu haline gelebilir.

Pratiklik Odaklı Anne

Bu annenin en değerli kaynağı para değil, zamandır. Ürünün ne kadar iyi olduğu kadar, hayatını ne kadar kolaylaştırdığıyla ilgilenir.

Kolay temizleniyor mu?

Hızlı teslim ediliyor mu?

Kurulumu kolay mı?

Tek elle kullanılabilir mi?

Çantaya sığıyor mu?

Çocuğun günlük rutinine uyum sağlıyor mu?

İade süreci kolay mı?

Bu sorular onun satın alma kararında belirleyici olabilir. Bu nedenle bu persona için markanın "Ürünümüz şu özelliklere sahip" demesinden çok:

"Hayatınızı nasıl kolaylaştırıyoruz?"

sorusuna cevap vermesi gerekir.

Pratiklik odaklı anne için iyi tasarlanmış bir kullanıcı deneyimi, bazen en güçlü reklam kampanyasından daha ikna edici olabilir.

Trend ve Deneyim Odaklı Anne

Bu anne yalnızca fonksiyon satın almaz; deneyim ve estetik de satın alır. Ürünün nasıl görüldüğü, markanın hikayesi, sosyal medyadaki görünürlüğü, tasarımı ve çevresindeki diğer annelerin tercihleri kararını etkileyebilir. Ancak burada önemli bir ayırım var.

Bu anne yalnızca çocuğunun trendleri takip etmesini istemiyor olabilir. Kendi yaşam tarzına, evinin estetiğine ve kişisel zevklerine uyum sağlayan ürünler de arıyor olabilir. Dolayısıyla "çocuk ürünü" ile "annenin hayatına giren ürün" arasındaki fark bu personada oldukça belirginleşir.

Bir bebek arabası yalnızca bebeği taşıyan bir araç değil; annenin günlük hayatının da bir parçasıdır.

Bir mama sandalyesi yalnızca bebeğin yemek yediği bir eşya değil; evin içinde sürekli görünen bir mobilyadır.

Bu nedenle bu persona için ürünün fonksiyonunun yanında estetik ve yaşam tarzıyla uyumu da iletişimin bir parçası haline gelir.

Peki Markalar Bu Personaları Ne Yapacak?

Persona oluşturma amacını yalnızca hedef kitleyi güzel isimlerle sınıflandırmak değil. Asıl amaç, aynı ürünü neden farklı insanların farklı sebeplerle satın aldığını anlayabilmek.

Örneğin bir bebek arabası markasını düşünelim.

Güven odaklı anne için:

"Güvenlik standartlarımız."

Değer odaklı anne için:

"Uzun kullanım ömrü."

Araştırmacı anne için:

"Tüm teknik özellikler ve gerçek kullanıcı deneyimleri."

Pratiklik odaklı anne için:

"Tek elle kapanır, kolay taşınır."

Trend ve deneyim odaklı anne için:

"Tasarım, renk seçenekleri ve yaşam tarzına uyum."

Aynı ürünün beş farklı satın alma gerekçesi olabilir. Burada ürün değişmiyor. İletişimin odağı değişiyor.

İşte hedef kitle belirlemenin gerçek değeri de burada ortaya çıkıyor. Markalar artık yalnızca:

"Kime satış yapıyoruz?" sorusunu değil,

"Bu kişi neden satın alır?" sorusunu da cevaplamak zorunda.

Demografiden Davranışa

Bu yaklaşım, klasik hedef kitle tanımını da dönüştürüyor. Yaş, cinsiyet, gelir, medeni durum ve çocuk sayısı elbette hala önemli veriler. Ancak bunlar tüketicinin kim olduğunu anlatırken satın alma motivasyonu onun neden hareket ettiğini anlatıyor. Bu nedenle bir markanın hedef kitle çalışması şöyle bir yapı kazanabilir:

Demografi: 30-40 yaş arası, çocuğu 0-3 yaşında olan kadınlar.

Davranış: Satın almadan önce araştırıyor, yorum okuyor, fiyat karşılaştırıyor.

Motivasyon: Güvenli ve uzun süre kullanılabilecek ürün bulmak.

Bariyer: Markaya yeterince güvenmemek ve fiyatın yüksek olması.

Tetikleyici: Uzman görüşü, gerçek kullanıcı deneyimi ve ürünün uzun vadeli değerinin anlatılması.

Bu noktada "anne" artık yalnızca bir demografik kategori olmaktan çıkıp davranışsal bir segmente dönüşüyor. Ve belki de çocuk ve anne odaklı pazarlamanın geleceği tam olarak burada yatıyor. Çünkü markalar için mesele artık yalnızca annelere ulaşmak değil. Doğru anneye, doğru nedenle ve doğru mesajla ulaşmak.

Çocuk ve Anne Aynı Anda Nasıl Hedeflenir?

Burada pester power yeniden devreye giriyor. Çünkü farklı personalara sahip annelerin karşısında farklı ihtiyaçlara ve beklentilere sahip çocuklar da var. Çocuk ürünü isteyebilir.

Anne ise bu isteği kendi kriterlerinden geçirir. Dolayısıyla başarılı bir çocuk ürününün iletişimi iki katmanlı olabilir:

Çocuğun dikkatini çekmek.

Annenin kararını kazanmak.

Çocuğa eğlence, merak, aidiyet ve heyecan sunulurken; anneye güven, değer, kolaylık ve gerekçe sunulabilir.

En güçlü markalar, çocuğun “bunu istiyorum” demesiyle annenin “bunu almak mantıklı” demesini aynı noktada buluşturabilen markalar olabilir. Çünkü ideal senaryoda: Çocuk ürünü ister.

Anne ürüne güvenir.

Aile satın alır. Ve marka yalnızca bir ürün satmış olmaz; aile içindeki karar mekanizmasının doğru noktasına dokunmuş olur.

Son Söz: Çocuk Ürünü, Aile Kararı

Çocuk odaklı pazarlamanın geleceğinde belki de en önemli değişim, çocuğu ve anneyi birbirinden bağımsız hedef kitleler olarak görmek yerine aynı karar ekosisteminin farklı aktörleri olarak değerlendirmek olacak.

Çocuk ister.

Anne araştırır.

Çocuk etkiler.

Anne karar verir.

Ve bazen bu roller yer değiştirir.

Bu nedenle markaların yalnızca çocuğun ne istediğini değil, annenin neden “evet” dediğini de anlaması gerekiyor. Çünkü çocuk ürünün kullanıcısı olabilir. Ama ürünün eve girip girmeyeceğine çoğu zaman başka biri karar verir. Ve o kararın arkasında yalnızca bir anne değil; araştıran, karşılaştıran, seçen, bütçe yöneten ve ailesinin tüketim alışkanlıklarını şekillendiren güçlü bir tüketicidir.

Belki de geleceğin çocuk pazarlamasını anlamanın en doğru yolu, çocuğa bakarken anneyi; anneye bakarken de çocuğun etkisini görebilmektir.

Çünkü satın alma kararı çoğu zaman tek bir kişinin kararı değildir. Bir aile konuşur, bir çocuk ister ve sonunda bir marka eve girer.

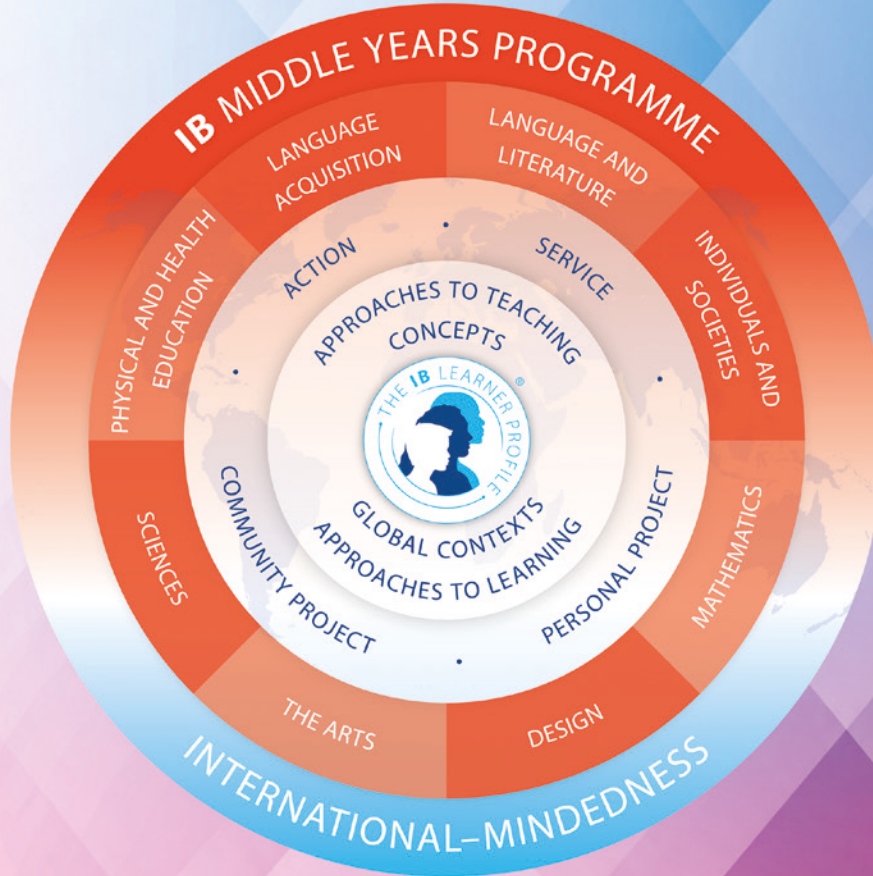

ÖZEL ARI ORTAOKULU

Bugüne kadar başarıyla yürüttüğümüz IB PYP [Primary Years Programme] ve IB DP [Diploma Programme] uygulamalarımıza IB MYP'yi de ekleyerek öğrencilerimizi ilkokuldan yükseköğretim sürecine kadar uluslararası standartlarda, çağdaş ve bütüncül bir eğitimle buluşturuyoruz.

IB MYP ile ortaokul kademesinde sorgulama, araştırma, eleştirel düşünme ve toplumsal sorumluluk bilincini geliştiriyor; öğrencilerimizi lise kademesine, üniversiteye ve geleceğin dünyasına en iyi biçimde hazırlıyoruz.

WE ARE AN IB MYP WORLD SCHOOL

ÖZEL ARI OKULLARI
www.ariokullari.k12.tr

Röportaj

**Mehmetcan
APAYDIN**

1997 mezunu

Bize kısaca kendinizi tanıtabilir misiniz?

Ankara'da doğup büyüdüm; eğitim hayatımın tamamı da Ankara'da geçti. Çocukluğumdan beri "Bu nasıl çalışıyor?" diye merak eden biriyim. Bir şeyi olduğu gibi kullanmaktansa içinde ne olduğunu, neden öyle çalıştığını anlamak hep ilgimi çekti. Sanırım eğitim ve meslek hayatımın yönünü de büyük ölçüde bu merak etkiledi. Mühendisliği seçmem ve sonrasında elektronik, aviyonik, mekatronik ve robotik alanlarında çalışmam da bunun doğal bir devamı oldu.

Mesleki hayatımın yanında müzik ve çoksesli koro da uzun yıllardır yaşamımın önemli bir parçası. Evliyim ve bir çocuk babasıyım.

Arı Okullarının vizyoner eğitim anlayışında laboratuvarlar, projeler ve uygulamalı eğitim her zaman ön plandadır. Lisedeki bilgisayar, fen veya fizik laboratuvarı deneyimlerinizin, üniversitede mühendislik bölümünü seçmenizdeki etkilerinden bahseder misiniz?

1994-1997 yılları arasında Arı Fen Lisesinde okudum. O dönemde fizik, kimya ve biyoloji laboratuvarlarına dersler kapsamında sıkça gidiyorduk. Teorik olarak öğrendiğimiz konuları deneylerle görme imkanımız oluyordu. Bunun, özellikle fiziğe olan ilgimin gelişmesinde önemli bir yeri olduğunu düşünüyorum.

O yıllarda öğrenci olarak bunun ne kadar farkındaydım bilmiyorum. Ama mezuniyetimin üzerinden yıllar geçip geriye biraz daha farklı bir gözle bakmaya başladığımda, Arı'daki eğitim kadrosunun gerçekten ne kadar güçlü olduğunu fark ettim. Alanlarında çok iyi, nitelikli öğretmenlerden eğitim almışız. Bunun değerini insan bazen ancak üzerinden yıllar geçtikten sonra anlayabiliyor.

Lise yıllarımda benim için en özel deneyimlerden biri Fizik Olimpiyatları süreciydi. TÜBİTAK'ın o dönemki adıyla Bilim Adamı Yetiştirme Grubu tarafından yürütülen program kapsamında Fizik Olimpiyatları milli takım kampına seçildim. Aynı dönemde matematik ve kimya gibi farklı dallarda da arkadaşlarım olimpiyat çalışmalarına katılıyorlardı. Dolayısıyla okulda olimpiyat çalışmalarına katılımı destekleyen bir ortam vardı.

Kamp öncesinde fizik öğretmenimle bire bir çalışma imkanım oldu. Bir taraftan ileri düzey teorik konulara çalışırken diğer taraftan laboratuvarında deneyler yapıyorduk. Bir şeyi teorik olarak anlamak, ardından deneyle gözlemlemek ve ölçmek, bugün de mühendislik yaparken kullandığım temel yaklaşımlardan biri. Arı'daki bu ortamın ve özellikle Fizik Olimpiyatları hazırlık sürecinin mühendisliğe yönelmemde önemli katkısı olduğunu söyleyebilirim.

ODTÜ Elektrik-Elektronik Mühendisliği mezuniyetinizin ardından Türkiye'nin savunma ve uzay sanayisinde (TAI, SDT ve şimdi Roketsan) çok kritik roller üstlendiniz. Bu kadar dinamik ve sorumluluğu yüksek bir sektörde yöneticiliğe uzanan kariyer yolculuğunuz nasıl şekillendi?

ODTÜ Elektrik-Elektronik Mühendisliği'nden mezun olduktan sonra kariyerim aslında doğrudan mühendislikle başlamadı. Bir dönem TRT'de yapımcılık yaptım, ardından mühendisliğe döndüm. Kariyerimin ilk yıllarında uluslararası bir şirkette çalışma fırsatı buldum. Oradaki çalışma disiplini ve özellikle birlikte çalıştığım çok tecrübeli bir mühendisin mentörlüğü, problem çözme biçimimi ve çalışma alışkanlıklarımı sonraki yıllarda da etkiledi.

Sonraki yıllarda sistem mühendisliği yaptım ve ağırlıklı olarak multidisipliner ekipler içinde çalıştım. Özellikle öğrenmenin ve bilgi paylaşımının teşvik edildiği ekiplerde çalışmanın bana çok şey kattığını düşünüyorum. Farklı disiplinlerle iç içe olmak, bir sistemi yalnızca kendi uzmanlık alanım açısından değil, disiplinlerin birbirleriyle etkileşimini de dikkate alarak bir bütün olarak görme alışkanlığı kazandırdı.

Zaman içinde görevlerim yöneticilik sorumluluklarını da içermeye başladı. Ancak yöneticilik benim için hiçbir zaman başlı başına bir kariyer hedefi olmadı. Temel motivasyonum o zaman da bugün de yönetmekten çok başarmak.

Yapılmak istenen işler büyüdükçe bireysel olarak yapabileceklerinizin de bir sınırı olduğunu görüyorsunuz. Teknik olarak yeterli olsanız bile zamanınız ve iş gücünüz sınırlı. Daha büyük ve daha karmaşık işleri başarmak için farklı yetkinliklere sahip insanların aynı hedef doğrultusunda birlikte yürümesi gerekiyor. Benim yöneticiliğe bakışım da büyük ölçüde buradan geliyor: Yöneticilik benim için bir amaçtan çok, tek başınıza yapabileceğinizden daha büyük işleri bir ekiple birlikte başarabilmenin bir aracı.

Havacılık, aviyonik (uçak içi elektronik) ve uzay sistemleri dışarıdan oldukça kapsamlı ve büyüleyici görünüyor. Şu an Roketsan bünyesinde yürüttüğünüz çalışmalar ve üstlendiğiniz sorumluluklar nelerdir?

Çalışmalarımız genel olarak aviyonik donanım, gömülü yazılım ve mekatronik sistemlerin tasarım ve doğrulama süreçlerini kapsıyor. İçinde bulunduğumuz sektörde ürünlerde hataya yer olmaması, tasarımdan doğrulamaya kadar bütün süreçlerde çok yüksek bir mühendislik disiplini ve sorumluluk gerektiriyor.

Aslında bu soruya daha ayrıntılı cevap vermemek de yaptığımız işin getirdiği sorumluluklardan biri. Yaptığımız çalışmaların niteliği gereği teknik ayrıntılar ve yürütülen projeler konusunda belirli sınırlar içinde konuşmamız gerekiyor.

Röportaj

**Mehmetcan
APAYDIN**

1997 mezunu

Savunma ve uzay teknolojileri her geçen gün hızla değişiyor. Özellikle yapay zekanın ve yeni nesil yazılımların bu kadar ön planda olduğu günümüz dünyasında, geleceğe hazırlanan bir bireyin edinmesi gereken en önemli "sosyal ve teknik beceriler" sizce nelerdir?

Bence geleceğe hazırlanırken en önemli özelliklerin başında merak ve öğrenme isteği geliyor. Bugün sahip olduğumuz teknik bilgilerin bir bölümü on yıl sonra eskiyecek, kullandığımız araçlar değişecek, belki bugün adını bile bilmediğimiz uzmanlık alanları ortaya çıkacak. Dolayısıyla ne öğrendiğimiz kadar, "öğrenmeyi öğrenmek" de çok önemli. Meraklı bir insan bir de nasıl öğreneceğini öğrenmişse, değişime ayak uydurmak için elinde çok güçlü bir araç var demektir.

Teknik tarafta sağlam ve derin bir uzmanlık edinmek son derece önemli. Bazı problemlerde geniş bir bilgi birikiminden çok, belirli bir konuda yıllar içinde kazanılmış derin bir uzmanlık gerekiyor. Ama derinlemesine uzmanlaşmak, kendi uzmanlık alanının sınırları içine kapanmak anlamına da gelmemeli. Kendi alanında derinleşirken komşu disiplinleri anlayabilmek ve farklı uzmanlıklardan insanlarla ortak bir dil kurabilmek de önemli. Bence iyi bir mühendiste derinlik ve çok yönlülüğün bir arada bulunması gerekiyor.

Yapay zeka bugünkü haliyle pek çok alanda bize ciddi bir hız ve güç kazandıran çok kullanışlı bir araç. Ancak henüz ürettiği sonuçlara güvenerek ilerleyebileceğimiz bir noktada değil. Sağlam bir teknik altyapısı ve sorgulama becerisi olan birinin elinde çok güçlü bir araç; ne yaptığını bilmeden kullanıldığında ise yanıltıcı olabilir. Önümüzdeki on yılda nereye evrileceğini biz de yakından takip ediyoruz.

Sosyal beceriler açısından ise birlikte çalışabilme becerisini önemli buluyorum. Büyük ve karmaşık işler çoğunlukla farklı uzmanlıklara sahip insanların birlikte ürettiği işler. Bu nedenle kendi fikrini ifade edebilmek kadar başkalarını dinleyebilmek, bilgisini paylaşabilmek ve ekip içinde uyumlu çalışabilmek de önemli. Gerektiğinde soru sormaktan çekinmemek ve üstlendiği işin sorumluluğunu almak da bence teknik yetkinliği tamamlayan önemli özellikler.

Uçak içi veri işleme, veri iletişimi ve görüntü işleme gibi doğrudan "akıllı" sistemler üzerine çalışıyorsunuz. Geleceğin insansız hava/uzay araçlarında bu teknolojilerin yaşamımıza etkileri sizce neler olacak? Sizce bilim kurgu filmlerinde anlatılan gelecek yavaş yavaş gerçeğe mi dönüşüyor?

Teknolojinin gelişimine biraz daha geniş açıdan bakmak lazım. Tarih boyunca savunma alanındaki ihtiyaçlar, pek çok teknolojinin gelişimini hızlandırdı. Bu alanlarda geliştirilen veya olgunlaştırılan teknolojilerin bir kısmı zaman içinde sivil kullanıma geçti ve bugün günlük hayatımızın sıradan birer parçası haline geldi.

Bugün cep telefonlarımızda kullandığımız pek çok kablosuz haberleşme teknolojisinin temelinde eski askeri haberleşme çalışmaları yatıyor. Arabamızda veya telefonumuzda yolumuzu bulmak için kullandığımız GPS, başlangıçta askeri amaçlarla geliştirildi. Mutfaklarımızdaki mikrodalga fırının ortaya çıkışı bile radar teknolojisiyle doğrudan ilişkili. Ve hatta bugün hayatımızın vazgeçilmez bir parçası olan internetin kökeninde bile savunma alanındaki araştırmalar var.

Bugün geliştirilen teknolojilerin hangilerinin on ya da yirmi yıl sonra gündelik hayatımızın sıradan bir parçası olacağını şimdiden kestirmek kolay değil. Bugün bize bilim kurgu gibi görünen bazı şeylerin gelecekte sıradanlaşması hiç şaşırtıcı olmaz. Geçmişte bunun pek çok örneğini zaten yaşadık.

Roketsan gibi devasa bir kurumda yönetici olmak sadece teknik bilgi değil, insan kaynağının da etkin bir biçimde yönetilmesini gerektiriyor. Sizin yönetim felsefeniz nedir? Ekibinizdeki genç mühendislerden en büyük beklentiniz ne oluyor?

Yönetimde herkese aynı şekilde yaklaşmanın doğru olduğunu düşünmüyorum. Bir mühendisin ihtiyaç duyduğu destek, tecrübesi ve aldığı sorumluluk arttıkça değişiyor.

Yeni mezun bir mühendis için öncelikle öğrenebileceği bir ortam oluşturmak önemli. Hata yapabileceği bir alan açmak, ihtiyaç duyduğunda ulaşabileceği teknik uzmanlığı sağlamak ve soru sormasını, araştırmasını, öğrenmesini teşvik etmek gerekiyor. Yöneticinin sorumluluklarından biri de kişinin teknik gelişimini desteklemek ve zaman içinde kendi kararlarını verebilecek seviyeye gelmesini sağlamak.

Tecrübe arttıkça bu denge de değişiyor. Giderek daha kritik sorumluluklar vermek ve kendi kararlarını alabileceği alanı genişletmek gerekiyor. Bir noktadan sonra beklenti yalnızca kendi işini iyi yapması değil; kazandığı bilgi ve tecrübeyi arkasından gelenlere aktarması, onların gelişimine de katkıda bulunması.

Genç mühendislerden en büyük beklentim ise sanırım gayret. Mesleğin ilk yıllarında öğrenme hızı çok yüksek ve o yıllarda gösterilen çabanın ileride gerçekten çok karşılığı oluyor. Çok çalışın, yaptığı işi anlamak için çaba gösteren ve kendini geliştirmeye zaman ayıran bir mühendisin bu emeğinin karşılığını hem yaptığı işte hem de kendi gelişiminde gördüğüne inanıyorum. Burada benim için önemli olan yalnızca uzun saatler çalışmak değil; enerjisini öğrenmeye, üretmeye ve yaptığı işi daha iyi yapmaya vermek.

Bence iyi bir mühendislik ekibi, elindeki işi başarıyla sürdürürken bir yandan da kendi içinde sürekli yeni uzmanlar yetiştirebilen bir ekip.

Röportaj

**Mehmetcan
APAYDIN**

1997 mezunu

Mühendislikteki bu yoğun temponun yanında, 28 yılı aşkın süredir Türkiye Polifonik Korolar Derneği üyesisiniz ve geçmişte TRT’de radyo programı yapımcılığı da üstlenmişsiniz. Sanatın ve müziğin, analitik düşünme yapınıza ve liderlik becerilerinize nasıl bir katkısı oldu?

Müzik, hayatımda mühendislikten çok daha uzun süredir var. TRT Ankara Gençlik Korosu’nda, ODTÜ Çoksesli Korosu’nda ve Türkiye Polifonik Korolar Derneğinin korolarında uzun yıllar şarkı söyledim. Uzun süredir üyesi olduğum Türkiye Polifonik Korolar Derneğinin son yıllarda başkanlığını da yürütüyorum. Müziğin her türü için aynı şeyi söylemek belki doğru olmaz ama çoksesli müziğin, doğası gereği hem yapan hem de dinleyen kişide analitik düşünmeyle ilişkili bazı becerileri sürekli çalıştırdığını düşünüyorum. Bir koroda kendi partinizi doğru söylerken aynı anda diğer partileri dinlemek, armoninin içindeki yerinizi anlamak, ritmi ve zamanlamayı takip etmek zorundasınız. Bir taraftan bütünü dinlerken bir taraftan da o bütünün içindeki kendi görevinizi yerine getiriyorsunuz. Yıllarca yapılan bu zihinsel antrenmanın düşünme biçimine de bir şeyler kattığına inanıyorum.

Çoksesli koro aynı zamanda bana göre takım oyununun en katı, en acımasız, en saf ve en güzel hallerinden biri. “Yanımdaki hata yapsa da ben öne geçsem” anlayışının koroda bir karşılığı yok. En iyi sonuca ulaşmak için yalnızca kendinizin iyi olması yetmiyor; yanınızdakinin de iyi olması gerekiyor. Her bireyin kendisini geliştirmeye çalışırken arkadaşlarını da desteklemesi, geride kalanın elinden tutması ve bütün topluluğun birlikte ilerlemesi gerekiyor. Bu açıdan baktığımda, çoksesli koroda geçirdiğim yılların birlikte üretme ve birlikte başarma anlayışıma önemli katkısı olduğunu düşünüyorum.

Çoksesli bir koroda yer almak ile çok disiplinli bir mühendislik takımını yönetmek arasında sizce ne gibi benzerlikler var? "Uyum" ve "orkestrasyon" kavramları iş yaşamınızın neresinde duruyor?

Bence çoksesli bir koronun parçası olmakla multidisipliner bir mühendislik takımının parçası olmak arasında gerçekten güçlü bir benzerlik var. Her ikisinde de farklı görevleri ve uzmanlıkları olan insanlar, tek başlarına ortaya çıkaramayacakları bir bütünü birlikte oluşturuyorlar.

Bir koroda soprano, alto, tenor ve bas partilerinin her biri farklıdır. Herkes kendi partisini mümkün olan en iyi şekilde söylemek zorunda; ama yalnızca kendi partisini doğru söylemek iyi bir koro için yeterli değil. Diğer partileri dinlemek, onlarla uyum içinde olmak ve gerektiğinde kendi sesini bütüne göre ayarlamak gerekiyor. Mühendislik takımlarında da benzer bir durum var. Elektronik, yazılım, mekanik ya da sistem

mühendisliği gibi farklı disiplinlerde çok iyi uzmanlara ihtiyaç duyarsınız; ancak ortaya çıkacak ürünün başarısı, bu uzmanlıkların tek tek gücü kadar birbirleriyle ne kadar iyi çalışabildiğine de bağlı.

Bu nedenle "uyum" benim için herkesin aynı şeyi yapması veya aynı şekilde düşünmesi anlamına gelmiyor. Tam tersine, farklılıkların birbirini tamamlayarak birlikte iyi bir sonuç ortaya çıkarması anlamına geliyor. Çoksesliliğin kendisi de zaten bunun çok güzel bir örneği: Farklı partiler farklı ezgileri seslendiriyor ama birlikte anlamlı ve güzel bir bütün oluşturuyor.

"Orkestrasyon" kavramına da bu açıdan bakıyorum. İyi bir takımda herkesin her işi yapması gerekmiyor; doğru uzmanlıkların doğru yerde devreye girmesi, birbirini dinlemesi ve aynı hedefe doğru ilerlemesi gerekiyor. İster bir koronun ister bir mühendislik takımının parçası olun, sonuçta başarı tek tek bireylerin başarısından çok, ortaya çıkan bütünün başarısıyla ölçülüyor.

Yoğun bir yöneticilik kariyerini, akademik geçmişi ve çeyrek asrı aşan koro üyeliğini bir arada başarıyla yürütüyorsunuz. 24 saati bu kadar verimli planlamanın ve "zaman yönetimi" sağlamanın sırrı nedir?

Aslında özel bir sırrım olduğunu söyleyemem. İş, koro ve özel yaşama mümkün olduğunca yer açmaya çalışıyorum. Planlamanın elbette faydalı olduğunu düşünüyorum; ama benim hayatımda koşullar ve öncelikler çok değişken. Bu nedenle sabit ve katı planlarla ilerlemekte ısrar etmektense daha esnek bir yöntem uygulamaya çalışıyorum.

Hayatımda önem verdiğim ve zaman ayırmak istediğim şeyler var. Bir yılın bütününe baktığımda bunların her birine yer açmaya çalışıyorum. Aynı şeyi bir ay içinde, bir hafta içinde, mümkün olduğunca bir gün içinde de yapmaya çalışıyorum. Ayırdığım zamanın eşit olması gerekmiyor; zaten çoğu zaman olamıyor. Bir gün birine birkaç saat ayırırken diğerine ancak birkaç dakika ayırabiliyorum. Başka bir gün bu dağılım tamamen değişebiliyor. Benim için önemli olan, yoğunluk arttığında hayatın diğer parçalarını tamamen kapatıp aylar sonra yeniden dönülecek şeyler haline getirmemek. Ne kadar zaman ayırabildiğim koşullara göre sürekli değişebiliyor; ama önem verdiğim şeylerle bağımı mümkün olduğunca koparmamaya çalışıyorum.

Sanırım benim için işin özeti şu: Süreler değişebilir, denge değişebilir; ama önem verdiğim şeyler mümkün olduğunca hayatımın içinde kalmalı.

Hem ODTÜ'de lisans/yüksek lisans yapmış hem de sektörde lider bir yönetici olarak mühendislik alanında kariyer yapmayı hedefleyen Arı Okulları lise son sınıf öğrencilerine altın değerindeki tavsiyeleriniz nelerdir?

Belki en başta söylediğim şeye dönebilirim: Merak ettiğiniz şeyi kurcalayın. "İlgi duyduğunuz alanı seçin." de denebilir ama bence merak biraz farklı bir motivasyon. Merak, yalnızca bir şeyi sevmek ya da ilginç bulmak değil; insanı "Bu neden böyle?", "Nasıl çalışıyor?", "Başka türlü yapılabilir mi?" diye sormaya ve cevabını aramaya itiyor. Mühendisliğin özünde de biraz bunun olduğunu düşünüyorum. O yüzden mühendislik alanında ilerlemek isteyenlere tavsiyem, meraklarının peşinden gitmeleri. Bir şeyi merak ediyorsanız okuyun, araştırın, deneyin, bozun, yapın, yeniden deneyin. Bugün bunun için geçmişte hiç olmadığı kadar fazla kaynağa ve araca erişebiliyorsunuz.

Üstelik, daha önce de söylediğim gibi, çok iyi bir eğitim kadrosunun elindesiniz; bunun ne kadar değerli olduğunu ben mezuniyetimin üzerinden yıllar geçtikten sonra daha iyi anladım. Bu imkanı iyi değerlendirin ama öğrenmeyi okulda size öğretilenlerle de sınırlamayın. Hangi teknolojilerin ve hangi uzmanlıkların gelecekte öne çıkacağını bugünden tam olarak bilmek mümkün değil. Ama merak etmeyi ve kendi kendine öğrenmeyi bilen biri, karşısına çıkan yeni alanlara çok daha kolay uyum sağlayabilir.

**Saltuk
SONGÜR**
2016 mezunu

H. Saltuk Songür, 4 Haziran 1998'de Bolu'da doğdu. Ortaokul öğrenimini 2012 yılında Özel Arı İlköğretim Okulunda ve lise öğrenimini 2016 yılında Özel Arı Fen Lisesinde tamamladı. 2016 yılında üniversite giriş sınavında 8. olarak başladığı Hacettepe Üniversitesinde İngilizce Tıp programını, yurt dışında gözlemci olarak yer aldığı eğitimler sonrasında 2024 yılında tıbbi farmakoloji alanında doktora öğrenimiyle birlikte tamamladı. Bu öğrenim süresince uluslararası ve ulusal kongrelerde bildirileri, uluslararası dergilerde yayımlanmış yayınları olmuş, 19. Dünya Temel ve Klinik Farmakoloji Kongresi'nde sözlü bildiri ödülü almıştır. Ankara'da acil tıp biriminde pratisyen hekimlik deneyimi sonrasında Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Ankara Gülhane Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde başlamış olduğu göz hastalıkları uzmanlık eğitimini ve bu alandaki çalışmalarını sürdürmektedir. Programı izin verdiği ölçüde saksafon çalmakta, caz müzik ile ilgilenmektedir.

**GÖZ TANSİYONU MU,
GLOKOM MU?
SESSİZ GÖRME KAYBINI
FARK ETMEK**

İyi görüyorum, ben bir şey fark etmiyorum, o halde gözlerim tamamen sağlıklı mı? Sadece bir şey hissettiğimde veya fark ettiğimde mi muayene olmalıyım? Gözlerimiz ve görme işlevimiz, vücudun diğer çoğu sistemi gibi bir sorun olduğunda bu sorunu siz farkına varmadan tolere etmeye, rutin işlevlerini olabildiğince düzgün yerine getirmeye çalışır. Yani iyi gördüğümüzü düşünüyor olmamız, gözlerimizin tamamen sağlıklı olduğunu garanti etmez, ki zaten bu da rutin göz muayenesi önerimizin başlıca sebeplerindendir. Bu rutin göz muayenelerinde ise özellikle belli bir yaştan sonra daha da önemsemiğimiz bir hastalık bulunuyor: glokom.

Glokom, halk arasında aslında yanlış bir şekilde "göz tansiyonu" olarak bilinen hastalık. Peki bu yazıda neden göz tansiyonu değil de glokom demeyi tercih ettiğimi, yaygın bir ismi kullanmadığımı hemen az sonra anlayacaksınız. Belki bu hastalığı Dünya Glokom Günü olarak belirlenmiş olan 12 Mart ve bu günü kapsayan haftada yapılan farkındalık etkinliklerinde de duymuş olabilirsiniz. Glokom, görme sinirinin ilerleyici bir şekilde zarar gördüğü, başlıca risk faktörlerinden birinin ise göz tansiyonu olarak bilinen göz içi basıncı olduğu, görme alanımızda hasarlara sebep olan bir hastalık. Kalıcı görme kayıplarının dünya çapında başlıca sebeplerinden biri olarak kendine yer bulmuş, sinsi bir hastalık.

Anladığınız üzere glokom aslında göz tansiyonu demek değil, göz içi basıncı yüksek olduğunda bu glokom hastası olduğunuzu, göz içi basıncı normal aralıkta olduğunda bu da glokom hastası olmadığınızı göstermez. Bu yüzden de glokom için tanı konacağı zaman tek bakılan şey göz içi basıncımız değildir.

Peki glokom neden sessiz veya sinsi bir hastalık olarak biliniyor? Bunun aslında başlıca iki sebebini sayabiliriz: Birincisi en sık görülen glokom tiplerinin hastalığın başlarında hastanın fark edeceği bir belirtiye yol açmaması; ikincisi ise glokomun yol açtığı görme kayıplarının erken dönemde fark edilemeyecek şekilde gelişmesi. Bu da hastalığın tanı konmadan uzun yıllar yavaş bir şekilde görme sinirimizi etkilemesine ve tanı konduğunda bu hasarın ilerlemiş olmasına sebep oluyor.

Glokom hakkında bilinçlenmek kapsamında yapabileceğimiz en önemli şeylerden biri hangi kişilerin özellikle risk altında olduğunu bilmek. Dediğim gibi başlıca risk faktörlerinden biri ve doktorların müdahale edebildiği faktör göz içi basıncı. Bunun haricinde en önemlileri ileri yaş, ailede ve özellikle birinci derece akrabalarımızda glokom hastalığı bulunması, yüksek göz numaraları (bazı glokom tipleri için yüksek miyop, bazı tipler için ise yüksek hipermetrop numaralar), uzun süre kortikosteroid adı verilen ilaç grubunu kullanıyor olmak gibi sayılabilir. Eğer bu risk faktörleri bulunuyorsa özellikle dikkatli olmakta fayda var.

Peki bu risk faktörlerine sahip olduğunuz için gittiğiniz bir muayenede veya rutin göz muayenenizde glokom tanısı nasıl konuyor?

Sizin de artık hakim olduğunuz üzere göz içi basıncı ölçülüyor, evet, bunun haricinde görme siniriniz muayene sırasında görülüyor, görme siniriniz çeşitli cihazlarla görüntülenebiliyor ve görme alanı testlerinin sonuçlarına bakılıyor. Bu sayede görme siniri hasar gördüyse bu hasarın düzeyi ve görme işlevine etkisi anlaşılmış oluyor. Tanı gerekirse takip muayeneleriyle konulmuş olabilir; peki erken tanı neden önemli? Erken tanı bazen halk arasında klişe hale gelmiş olsa da tıbbi olarak gerçekten önemli. Sinsi bir hastalık olarak bahsettiğimiz glokoma bağlı oluşan görme siniri hasarının geri döndürülmesi genellikle ne yazık ki mümkün değil ancak fark edildiğinde çeşitli müdahalelerle ilerleyişin yavaşlatılması veya kontrol altına alınması çoğu zaman mümkün. Bu sayede de tanı alıp yaşamını tedavi sayesinde işlevsel görmesini koruyarak devam ettiren hastalar mevcut.

Peki glokom tedavi edilebilir mi? Çok fazla detaya girmeden glokom hastalarında uygulanan müdahalelerden de bahsetmek istiyorum. Tabii ki hastanın hangi glokom tipine sahip olduğu, hastalığın hangi evrede olduğu ve görme sinirinin ne kadar etkilenmiş olduğu bu müdahale yönteminin seçilmesinde etkili faktörlerdir; ancak genel anlamda şu şekilde bahsedebiliriz: İlaç tedavileri (genellikle göz damlası tedavileri şeklinde), lazer yöntemleri ve cerrahiler. Tabii ki farklı ilaç grupları, farklı lazer ve cerrahi yöntemleri de bulunuyor.

Glokom hakkındaki farkındalığın artması, tıbbi her konuda olduğu gibi gereksiz endişeleri azaltırken erken tanıları artıracaktır diye düşünüyorum. Bu yüzden gelin glokomun fark edilmesini beklemek yerine onu görme kaybına yol açmadan hep birlikte yakalayalım! Rutin göz muayenelerimizi ise ihmal etmeyelim.

Yazıyı sonlandırırken her tıbbi yazıda olduğu gibi bu yazının da yazıldığı andaki güncel kaynaklarla yazıldığını, tıbbi ve teknolojik gelişmelerle gelecekte bu bilgilerin değişebileceğini unutmamamız gerektiğini vurgulamak isterim. Ayrıca burada paylaşılan bilgiler genel bilgilendirme amaçlı olmakla birlikte kişisel bir göz muayenesinin yerini tutmayacak, göz sağlığınızla ilgili sorularınız veya şikayetleriniz olduğunda göz doktorunuza başvurmanız en doğru yaklaşım olacaktır. Sağlıklı günler diliyorum!

Glokom hakkında doğru bilinen yanlışlar:

Glokom sadece ileri yaşta görülür: Yanlış, glokom daha nadir olmakla birlikte çocukluk hatta bebeklik döneminde bile görülebilir.

Göz tansiyonum normalse glokom değildir: Yanlış, glokom bire bir göz tansiyonu hastalığı demek değildir.

Glokom mutlaka belirti verir: Yanlış, bazı belirti veren tipleri olsa da hiç belirti vermeden yıllarca ilerleyebilir.

Görme kaybı yaşansa da bu tedaviyle geri gelir: Yanlış, glokoma bağlı gelişen görme kaybını genellikle geri getirmek mümkün değildir.

REGNUM
Golf & Country Club
ANKARA

GOLF *Lesson*

Deneyimli eğitmenimiz eşliğinde, bu keyifli sporu daha uygun fiyatlarla öğrenme şansını yakalayın. Huzurlu ve keyifli bir ortamda golfün inceliklerini keşfedin.

Arı Koleji Mezunlar
Derneği Üyelerine Özel

%10 İndirim*

İletişim: 530 011 90 31

* Regnum Golf Country & Club Ankara
sahasında 2026 yılı ders ücretleri için geçerlidir.

İnstagram

regnumgolfankara

**Sevil ÖZER
TAŞTAN**
2005 mezunu

Sevil Özer Taştan, 1987'de Ankara'da doğdu. 2005 yılında Arı Fen Lisesinden mezun oldu ve yükseköğrenimini Hacettepe Üniversitesi Felsefe Bölümünde tamamladı. Üniversite öğrencisiyken Uğur Mumcu Araştırmacı Gazetecilik Vakfı UM:AG'da katıldığı yaratıcı yazarlık ve roman inceleme atölyelerinde yazma ve eleştirel okuma yeteneklerini geliştirerek içerik üretimine olan ilgisini bir adım ileriye taşıdı. Üniversiteden mezun olduktan sonra Bilgi Üniversitesi ve Türkiye Yayıncılar Birliğinin iş birliğiyle düzenlenen "Yayıncılığa Giriş Sertifika Programı"nı tamamladı. Profesyonel yaşamına yayın yönetmeni olarak başlayan Sevil Özer Taştan, uzun yıllar pek çok kurumsal marka çatısı altında iletişim, içerik ve etkinlik yönetimi alanlarında çeşitli görevlerde bulundu. Şu anda Türk Telekom iştiraki olan Türkiye'nin öncü eğitim teknolojileri şirketi SEBİT'te "Dijital İçerik ve Sosyal Medya Kanalları Yöneticisi" olarak görev yapan mezunumuz, her yeni sayımızda eğitim.com editörlerinin hazırladığı güncel bir içeriği siz değerli okuyucularımızın beğenisine sunuyor.

**OKUL DÖNEMİNDE
EKKRAN SÜRESİ İÇİN
AİLE KURALLARI NASIL
BELİRLENİR?**

Okul döneminde ekran süresi, tatil dönemine göre yeniden ele alınması gereken bir konudur. Çünkü okul açıldığında çocuğun günü ders, ödev, uyku, dinlenme, arkadaş ilişkileri ve aile zamanı arasında yeniden şekillenir. Ekran kullanımı tamamen yasaklanması gereken bir alan gibi görülmemeli; ancak çocuğun okul sorumluluklarını, uykusunu ve dikkatini zorlamayacak sınırlar içinde düzenlenmelidir.

Ekranla ilgili kurallar yalnızca “Kaç dakika?” sorusuna indirgenirse eksik kalır. Çocuğun ne izlediği, hangi amaçla kullandığı, ekranın günün hangi saatinde devreye girdiği ve kullanım bittikten sonra çocuğun ruh halinin nasıl değiştiği de önemlidir. Bu nedenle aile kuralları hem süreyi hem de içerik, zaman ve ortam sınırlarını kapsamalıdır.

Okul Döneminde Ekran Süresi Neden Yeniden Düzenlenmeli?

Okul döneminde çocuğun günlük ritmi değişir. Sabah erken kalkma, derslere odaklanma, ödev yapma ve uyku düzenini koruma ihtiyacı artar. Tatilde daha esnek olan ekran kullanımı okul döneminde aynı şekilde devam ederse çocuk ödevlerini erteleyebilir, uykuya geçişte zorlanabilir veya ders sonrası dinlenmesini yalnızca ekrana bağlayabilir.

Çocuklarda ekran süresi özellikle okul başladıktan sonra daha görünür hale gelir. Çünkü ekran, çocuğun hem eğlenme hem de kaçış alanı olabilir. Zor bir okul gününden sonra video izlemek ya da oyun oynamak çocuğa kısa süreli rahatlama sağlayabilir; ancak bu kullanım kontrolsüz hale geldiğinde ders düzenini ve aile içi iletişimi zorlayabilir.

Bu nedenle okulun ilk haftalarında ekran kurallarını tekrar konuşmak faydalı olur. Amaç çocuğu cezalandırmak değil, yeni dönemin gerektirdiği günlük düzeni birlikte kurmaktır.

Çocuğun Yaşına ve Günlük Programına Göre Ekran Süresi Nasıl Belirlenir?

Her çocuk için aynı ekran süresi uygun olmayabilir. Çocuğun yaşı, okul saati, ödev yoğunluğu, uyku ihtiyacı, sosyal etkinlikleri ve ekranı hangi amaçla kullandığı birlikte değerlendirilmelidir. İlkokul öğrencisiyle lise öğrencisinin dijital ihtiyaçları aynı değildir.

Küçük yaşlarda ekran daha çok oyun ve eğlence amacıyla kullanılırken yaş büyüdükçe araştırma, ödev, arkadaş iletişimi ve ders takibi de ekrana dahil olabilir. Bu yüzden yalnızca toplam süreye bakmak yerine ekran kullanımını “eğlence”, “ödev”, “iletişim” ve “ders desteği” gibi kategorilere ayırmak daha doğru olur.

Aileler günlük programı gözden geçirirken önce sabit ihtiyaçları belirleyebilir: uyku, okul, yemek, ödev, hareket ve aile zamanı. Ekran süresi bu alanların arasına yerleşmelidir; onların yerine geçmemelidir. Bu bakış, kuralların daha gerçekçi olmasını sağlar.

Ekran Süresi İçin Aile Kuralları Birlikte Nasıl Oluşturulur?

Ekran süresi kuralları yalnızca ebeveyn tarafından açıklanırsa çocuk bunu dışarıdan gelen bir yasak gibi algılayabilir. Kuralların çocukla birlikte konuşulması, uyumu artırabilir. Elbette son sorumluluk ebeveyndedir; ancak çocuğun fikrinin alınması kuralın daha anlaşılır olmasını sağlar.

Aile toplantısı gibi kısa bir konuşma yapılabilir. Bu konuşmada şu sorular ele alınabilir: Okul günlerinde ekran ne zaman kullanılabilir? Ödevden önce mi sonra mı olmalı? Yemek masasında telefon olacak mı? Yatmadan önce ekran ne zaman kapanmalı? Hafta içi ve hafta sonu düzeni aynı mı olacak?

Kurallar net ve ölçülebilir olmalıdır. “Çok fazla telefona bakma.” yerine “Ödev bittikten sonra 30 dakika oyun oynanabilir.” gibi açık ifadeler çocuğun ne beklenildiğini anlamasını kolaylaştırır. Ayrıca kuralların yazılı veya görünür bir yerde olması tartışmaları azaltabilir.

Kurallar belirlenirken hafta içi ve hafta sonu ayrımı da yapılabilir. Hafta içi daha kısa ve düzenli bir kullanım, hafta sonu ise aile programına göre biraz daha esnek bir kullanım tercih edilebilir. Bu esneklik önceden konuşulduğunda çocuk her gün yeniden pazarlık yapmak zorunda kalmaz.

Ödev, Dinlenme ve Ekran Kullanımı Nasıl Dengelenir?

Okuldan gelen çocuk hemen ödevde başlamakta zorlanabilir. Kısa bir dinlenme süresi çoğu zaman faydalıdır; ancak bu dinlenme doğrudan uzun ekran kullanımına dönüşürse ödev daha da ertelenebilir. Bu nedenle okul sonrası akışın önceden belirlenmesi önemlidir.

Örneğin eve gelince yemek veya kısa dinlenme, ardından ödev kontrolü, sonra sınırlı ekran kullanımı gibi bir sıra oluşturulabilir. Bazı çocuklar için önce kısa fiziksel hareket, ardından ödev daha verimli olabilir. Burada önemli olan, ekranın bütün günü ele geçirmemesi ve ödevin sürekli pazarlık konusu olmamasıdır.

Dinlenme yalnızca ekranla eş anlamlı görülmemelidir. Kitap okumak, kısa yürüyüş yapmak, müzik dinlemek, aileyle sohbet etmek veya oyun oynamak da dinlenme biçimi olabilir. Çocuğun ekran dışı seçenekleri arttıkça kurallara uyum daha kolay hale gelir.

Telefon ve Tablet Kullanımında Hangi Sınırlar Net Olmalı?

Telefon ve tablet kullanımında süre kadar ortam ve saat sınırları da belirlenmelidir. Özellikle yatak odasında telefon bulundurmamak, gece geç saatlere kadar ekrana bakma riskini artırabilir. Uyku öncesinde ekranın kapanacağı bir saat belirlemek, çocuğun dinlenmesini kolaylaştırır.

Ekran başında kalma süresi dışında içerik sınırı da konuşulmalıdır. Hangi uygulamaların kullanılabileceği, oyun içi satın alma yapılıp yapılamayacağı, sosyal medya hesaplarının nasıl yönetileceği ve yabancılarla iletişim konusunda hangi sınırların geçerli olduğu açık olmalıdır.

Yemek masası, aile sohbeti, ödev zamanı ve yatmadan önceki son bölüm ekransız alanlar olarak belirlenebilir. Böylece ekran yalnızca süreyle değil, aile yaşamının düzeniyle de dengelenmiş olur.

Ebeveynler Ekran Kurallarını Uygularken Nelerden Kaçınmalı?

Ebeveynler ekran kurallarını uygularken ani yasaklardan ve sık değişen kararlardan kaçınmalıdır. Bugün izin verilen bir davranış yarın sert biçimde yasaklanırsa çocuk kuralın nedenini anlamakta zorlanabilir. Tutarlılık, ekran kurallarının en önemli parçasıdır.

Ayrıca ekranı sürekli ödül veya ceza aracı yapmak da dikkatli ele alınmalıdır. “Ödev yaparsan tablet veririm.” yaklaşımı kısa vadede işe yarayabilir; ancak çocuk zamanla ödevi yalnızca ekrana ulaşmak için yapmaya başlayabilir. Daha sağlıklı olan, ekranı günlük düzenin sınırlı bir parçası olarak konumlandırmaktır.

Ebeveyn modeli de önemlidir. Çocuk yemek masasında telefon kullanılmaması gerektiğini duyarken ebeveyn sürekli telefona bakıyorsa kuralın etkisi zayıflar. Aile kuralları mümkün olduğunca evdeki herkes için anlaşılır ve uygulanabilir olmalıdır.

Çocuk Kurallara Uymadığında Nasıl Yaklaşılmalı?

Çocuk ekran kurallarına her zaman hemen uyum sağlamayabilir. Bu durumda ilk tepki bağırarak, telefonu almak veya uzun tartışmalara girmek olmamalıdır. Önce kuralın neden zorlandığını anlaşılmalıdır. Süre mi gerçekçi değil, çocuk geçiş yapmakta mı zorlanıyor, yoksa sınır yeterince net değil mi?

Kurala uyulmadığında sonuç önceden biliniyor olmalıdır. Örneğin ekran süresi bittiğinde cihaz ortak alana bırakılabilir veya ertesi gün süre kısa tutulabilir. Ancak bu sonuçlar öfkeyle değil, daha önce konuşulmuş aile kuralı olarak uygulanmalıdır.

Ekrana bakma süresi konusunda kalıcı düzen, tek seferlik sert yasaklarla değil, tutarlı sınırlarla kurulur. Çocuk büyüdükçe kurallar yeniden gözden geçirilmeli, okul yoğunluğu ve sorumluluk düzeyi arttıkça daha fazla öz denetim kazanması desteklenmelidir.

**Senem
ÇETİN**
1994 mezunu

Senem Çetin, 1976'da Ankara'da doğdu. Öğrenim yaşamına Namık Kemal İlkokulunda başlayan Senem Çetin, ortaokul ve lise öğrenimini Arı Okullarında tamamladı. Ankara Üniversitesi DTCF Bulgar Dili ve Edebiyatı Bölümünden 1999 yılında mezun oldu. Ardından 2005 yılında Ankara Üniversitesi Çocuk Gelişimi ve Eğitimi Bölümünde yüksek lisans derecesini tamamladı. Okul yıllarında basketbol takımımızın vazgeçilmez oyuncularından olan Senem Çetin, spor yaşamına halen SKY Basketbol Takımı'nda oyuncu olarak devam ediyor. Mezunumuzun çocuklarından Selim, ikinci kuşak Arılı olarak öğrenim yaşamına Arı Okullarında devam ederken Ege de mezunlarımız arasına katıldı. İyi bir anne, iyi bir okur, iyi bir gezgin olan mezunumuz, yaşamındaki en değerli varlıklar olarak çocuklarını nitelerken onların iyi bir dünyada ve iyi insanlar arasında yetişmeleri, en önemlisi de mutlu çocuklar olmalarını hedefliyor.

**SOKAK OYUNLARININ
AZALMASI ÇOCUKLARIN
UZLAŞMA BECERİLERİNİ
NASIL ETKİLİYOR?**

Bir zamanlar çocukluğun en doğal parçalarından biriydi sokakta oyun oynamak. Akşamüstü mahallede toplanan çocuklar, ellerinde hazır oyuncaklar olmadan saatlerce oyun kurar; kuralları kendileri belirler, anlaşmazlıklarını kendileri çözer, bazen küser, bazen barışır ve oyuna devam ederlerdi. Bugün ise çocukların yaşam alanları giderek evlerin içine, ekranların karşısına ve yetişkinler tarafından yapılandırılmış etkinliklere taşınıyor.

Sokak oyunlarının azalması yalnızca çocukların daha az hareket etmesi anlamına gelmiyor. Aynı zamanda onların sosyal dünyalarını deneyimleme biçimlerini de değiştiriyor. Çünkü sokak oyunları, çocukların farkında olmadan hayatın en önemli becerilerinden birini öğrendiği doğal bir sosyal laboratuvardır: çatışmayı çözmek ve uzlaşmak.

“Ben böyle istiyorum.”dan “Nasıl anlaşabiliriz?”e

Bir sokak oyununda herkes aynı şeyi istemez. Bir çocuk ebe olmak istemez, diğeri oyunun kuralını değiştirmek ister. Bir başkası haksızlığa uğradığını düşünür. Bazen iki çocuk aynı oyuncakla oynamak ister, bazen birinin oyuna alınması konusunda anlaşmazlık çıkar.

İşte tam da bu noktada çocuklar sosyal beceriler geliştirmeye başlar.

“Benim dediğim olacak.” demek yerine karşısındakini dinlemeyi, kendi isteğini ifade etmeyi, başkasının isteğini anlamayı ve ortak bir çözüm bulmayı öğrenir. Bazen kaybeder, bazen kazanır. Bazen haklı olduğunu düşünür ama grup onu ikna eder. Bazen oyundan dışlanır, bazen özür dileyip yeniden oyuna katılır.

Bunların her biri çocuğun sosyal ve duygusal gelişimi için önemli deneyimlerdir.

Yetişkin olmadan çözüm üretmek

Sokak oyunlarının en değerli taraflarından biri, çocukların karşılaştıkları her problemde bir yetişkine başvurmak zorunda olmamalarıydı.

“Öğretmenim, o benim oyuncağımı aldı.”
“Anne, o beni oyuna almıyor.”
“Baba, o haksızlık yaptı.”

Bugün çocukların karşılaştığı birçok sosyal problem, yetişkinler tarafından çok hızlı biçimde çözülüyor. Oysa yetişkinin hemen müdahale etmesi, iyi niyetli olsa bile çocuğun kendi çözümünü üretme fırsatını ortadan kaldırılabiliyor.

Oysa sokakta çocuklar çoğu zaman kendi aralarında bir

hakem bulmak zorundaydı. “Sen iki tur ebe ol, sonra ben olayım.”, “Bu sefer sen başla, diğer oyunda ben başlarım.” gibi küçük uzlaşmalar, ileride yetişkin hayatında ihtiyaç duyulacak müzakere becerilerinin ilk örnekleriydi.

Kaybetmek de öğrenmenin bir parçası

Sokak oyunlarında çocuk her zaman kazanmaz. Bu basit gibi görünen deneyim aslında çok değerlidir. Çocuk kaybettiğinde hayal kırıklığı yaşar. Öfkelenir, üzülür, belki oyunu bırakmak ister. Ancak zamanla bu duygularla baş etmeyi öğrenir.

Bugün çocukların birçok deneyimi yetişkinler tarafından daha kontrollü ve güvenli hale getiriliyor. Rekabetten kaçınmak, çocuğun üzülmelerini engellemek veya yaşadığı her sorunu hemen çözmek kısa vadede rahatlatıcı olabilir. Fakat çocukların zaman zaman hayal kırıklığı yaşamaya ve bu duyguların içinden kendi yollarıyla çıkmaya da ihtiyaçları vardır.

Çünkü dayanıklılık hiç üzülmemekle değil, üzüldüğünde yeniden ayağa kalkabilmekle gelişir.

Ekranlar çatışmayı ortadan kaldırıyor, ama çözüm becerisini de azaltabiliyor

Dijital oyunlarda bir çocuk başka bir oyuncuyla anlaşmazlık yaşadığında çoğu zaman oyundan çıkabilir, kişiyi engelleyebilir veya yeni bir oyun açabilir. Gerçek hayattaki ilişkiler ise bu kadar kolay "kapatılamaz".

Bir arkadaşımızla tartıştığımızda onu hayatımızdan tek bir tuşla silmek mümkün değildir. Aynı sınıfta, aynı mahallede veya aynı arkadaş grubunda karşılaşmaya devam ederiz. Bu nedenle yüz yüze oyunlar çocuklara önemli bir mesaj verir:

İnsanlarla anlaşmazlık yaşayabilirsin ve yine de ilişkin devam edebilir.

Küsmek, konuşmak, özür dilemek, yeniden denemek ve barışmak sosyal ilişkilerin doğal parçalarıdır.

Sokak oyunu aslında küçük bir hayat provasıdır

Çocuklar oyun oynarken yalnızca eğlenmezler. Aynı zamanda toplum içinde yaşamayı prova ederler.

Sıra beklemek, kurallara uymak, kuralları birlikte belirlemek, başkasının hakkına saygı göstermek, itiraz etmek, ikna etmek, pazarlık yapmak, kaybetmek, özür dilemek, affetmek ve yeniden oyuna dönmek... Bunların tamamı yaşamın ilereleyen dönemlerinde ihtiyaç duyacağımız becerilerdir.

Bu nedenle sokak oyunlarının azalmasını yalnızca "çocuklar artık eskisi kadar dışarı çıkmıyor" şeklinde değerlendirmek eksik kalır. Asıl mesele, çocukların birbirleriyle yetişkin müdahalesi olmadan sosyal deneyim yaşama fırsatlarının azalmasıdır.

Çocukların her anlaşmazlığını çözmek zorunda değiliz

Belki de burada yetişkinlere düşen en önemli görev çocukların bütün çatışmalarını ortadan kaldırmaya çalışmak yerine onlara çatışmaları çözebilecekleri alanı açmaktır.

Çocuklar tartışabilir. Küsebilir. Birbirlerine kızabilir. Bir oyunun kuralı konusunda anlaşamayabilir. Hatta bazen oyun bozulabilir. Bunların hepsi gelişimin bir parçasıdır.

Elbette fiziksel şiddet, ciddi zorbalık veya güvenlik riski olduğunda yetişkin müdahalesi gerekir. Ancak her küçük anlaşmazlıkta hemen hakem olmak yerine çocuklara "Sence bunu nasıl çözebilirsiniz?", "İkinizin de kabul edeceği bir yol var mı?" gibi sorular sormak onların çözüm üretme kapasitesini destekleyebilir.

Çünkü çocukların ihtiyacı her zaman onlar adına çözüm üreten yetişkinler değildir. Bazen ihtiyaçları, kendi çözümlerini bulabileceklerine inanan yetişkinlerdir.

Sonuç: çocuklara biraz daha fazla alan

Sokak oyunlarının azalması, çocukların çocukluk deneyimlerinin de değişmesine neden oluyor. Daha kontrollü, daha planlı ve daha güvenli bir çocukluk sunarken spontane ilişkiler, küçük çatışmalar ve kendi kendine çözüm üretme fırsatları azalabiliyor.

Oysa hayat boyunca kimse çocuğun bütün anlaşmazlıklarını onun adına çözmeyecek.

Bir gün arkadaşlarıyla, öğretmenleriyle, iş arkadaşlarıyla, eşiyle veya kendi çocuklarıyla anlaşmazlık yaşayacak. Farklı fikirlerle karşılaşacak, hayal kırıklığına uğrayacak ve uzlaşmak zorunda kalacak.

Bu nedenle çocuklara yalnızca akademik beceriler kazandırmak yetmez. Onlara birlikte yaşamının becerilerini de öğretmek gerekir.

Belki de bunun en güzel yolu çocuklara yeniden biraz boş zaman, biraz özgürlük ve biraz da birbirleriyle oynayabilecekleri alan bırakmaktır.

Çünkü bazen bir çocuğun "Hadi, sen bu sefer ebe ol; sonra ben olurum." diyebilmesi, düşündüğümüzden çok daha büyük bir hayat becerisidir.

Çocuklara biraz da kendi dünyalarını kurma fırsatı verelim

Belki de bugün çocuklara verebileceğimiz en değerli şeylerden biri her dakikası yetişkinler tarafından planlanmamış bir çocukluk.

Onları sürekli kurslara, etkinliklere, yarışmalara ve ekranlara yönlendirmek yerine bazen "Çık, arkadaşlarınla oyna." diyebilmek... Çünkü çocukların birbirleriyle oynarken yaşadığı küçük tartışmalar, aslında gelecekte karşılaşacakları büyük hayatın küçük provalarıdır.

Bugün "Sen benim oyuncağımı aldın." diye başlayan bir tartışma yarın "Ben bu konuda seninle aynı fikirde değilim." diyebilmeyi öğretir.

Bugün "Bir daha seninle oynamıyorum," diyerek uzaklaşan bir çocuk biraz sonra geri dönüp "Tamam, yeniden başlayalım," demeyi öğrenebilir.

Bugün oyunun kuralı için yapılan küçük bir pazarlık yarının iş hayatındaki müzakere becerisinin ilk adımı olabilir.

Bu yüzden çocukların bütün çatışmalarını ortadan kaldırmaya çalışmak yerine onlara çatışmalarını çözebilecekleri güvenli alanlar açmalıyız.

Onların yerine sürekli konuşmamalı, onların yerine sürekli haklıyı bulmamalı, her anlaşmazlıkta hemen devreye girmemeliyiz.

Çünkü uzlaşmayı öğrenmenin yolu hiç çatışma yaşamamaktan değil, çatışmanın içinden geçip bir çözüm bulabilmekten geçer.

Belki çocukların biraz daha fazla sokağa, biraz daha fazla özgür oyuna ve biraz daha fazla "kendi aralarında çözmelerine" ihtiyacı var.

Çünkü çocukluk sadece derslerden, başarılarından ve planlanmış etkinliklerden oluşmaz.

Çocukluk biraz da dizlerin kirlenmesi, akşam ezanına kadar oyun oynanması, "Sen ebe ol," diye pazarlık edilmesi, küsmek, barışmak, yeniden oyuna dönmek ve bütün bunları yetişkinlerden bağımsız yaşayabilmektir.

Çocuklara hayatı anlatmak kadar hayatı yaşayabilecekleri alanı bırakmak da bizim görevimiz.

Ve belki de bazen yapabileceğimiz en güzel ebeveynlik, bir adım geri çekilip çocukların kendi oyunlarını, kendi kurallarını ve kendi çözümlerini bulmalarına izin vermektir. 🌱

**Serter
ORAN**
1998 mezunu

Serter Oran 9 Ocak 1983 yılında Ankara'da doğdu. Ortaöğrenimini 1998 yılında Özel Arı Okullarında tamamladı. 2002 yılında Mülkiye'ye girdi. 2007 yılında mezun olduğu Mülkiye'de yine sırasıyla yüksek lisans ve doktora öğrenimini tamamladı. 2013-2014 yılları arasında İngiltere'de Essex Üniversitesi Sosyoloji Bölümünde misafir araştırmacı olarak bulundu. 2017 yılında "Sınıf ve Kültürel Kimlikler Bağlamında Katı Atık Toplayıcılarının Gündelik Çalışma Pratikleri: Ankara İlinde Nitel Bir Araştırma" başlıklı doktora tezi Prof. Dr. Cahit Talas Sosyal Politika Tez Ödülü'nde övgüye değer doktora tezi olarak kabul edildi. Editörlüğünü yaptığı "Sosyal Politika: Yeniden İnşanın Eleştirisi" kitabı Sosyal Politika Araştırma Derneği tarafından düzenlenen 2025 Sosyal Politika Ödülleri'nde en iyi kitap ödülüne layık görüldü. Halen Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkileri Bölümünde öğretim üyesidir. 2020 yılından bu yana Bade'nin eşi, 2021 yılından bu yana da Payan'ın babasıdır. Payan izin verdiği ölçüde de davul çalmaktadır.

ZAMANIN ÖTESİNDE
BİR SENFONİ:
DREAM THEATER

Müziğin sınırlarını kim çizer? Bir rock şarkısı en fazla kaç dakika sürebilir? Bir albüm, tıpkı bir sinema filmi gibi başından sonuna kadar tek bir hikayeyi anlatabilir mi? 1980'lerin ortasında müzik endüstrisinin bu sorulara vereceği cevap büyük ihtimalle kısıydı: Şarkı kısa olmalı, nakarat hemen gelmeli, dinleyici fazla zorlanmamalıydı. Fakat müzik tarihinin bazı sayfaları, kurallara itaat edenler tarafından değil, o kuralları baştan yazanlar tarafından doldurulur. Dream Theater tam da bu sayfalardan birinin adıdır.

Bu sayıda, sıradan bir rock grubundan çok daha fazlasını, neredeyse bir müzik akademisi gibi işleyen bir topluluğu konuşuyoruz. Dream Theater, notaların matematiği ile insan ruhunun derinliğini birleştiren, progresif rock'ın anlatı kurma iştahını heavy metalin gücüyle buluşturan özel bir grup. Onları dinlemek çoğu zaman bir şarkıyı tüketmek değil; içine girilen, katman katman açılan bir yapıyı keşfetmek gibidir. Bu yazı da grubun kuruluşundan isim hikayesine, başarılarından krizlerine, iç çekişmelerinden bugünkü yeniden buluşmasına uzanan bir yolculuk olarak okunabilir.

Bir Hayalin Doğuşu: Berklee, Majesty ve İlk Kıvılcım

Dream Theater'ın tohumu 1985'te Boston'daki Berklee College of Music'in koridorlarında ve prova odalarında atıldı. Long Island'dan gelen gitarist John Petrucci ile bas gitarist John Myung, lise yıllarından beri birlikte müzik yapan iki yakın dosttu. Berklee'ye geldiklerinde yalnızca iyi müzisyenler aramıyorlardı; Rush'ın karmaşık yapılarından, Iron Maiden'in enerjisinden, Yes ve Genesis'in epik anlatımından beslenen ortak bir müzikal vizyonun peşindeydiler. Bu arayış, prova odalarından birinden yükselen olağanüstü enerjik davul sesleriyle son buldu. O seslerin sahibi Mike Portnoy'du.

Petrucci, Myung ve Portnoy kısa sürede aynı masanın etrafında buluştu. Klavyede Kevin Moore, vokalde ise Chris Collins'in katılmasıyla ilk kadro şekillendi. Grubun ilk adı Majesty idi. Bu isim, Rush dinlerken duydukları görkem hissinden doğmuştu; ama aynı adı kullanan başka bir grubun hukuki itiraz ihtimali çıkınca yeni bir isim aramak zorunda kaldılar. Bu noktada devreye Mike Portnoy'un babası Howard Portnoy girdi ve Kaliforniya Monterey'deki eski bir sinema salonundan esinlenen "Dream Theater" adını önerdi. İsim, grubun müziğine neredeyse kader gibi oturdu: Hem rüyayı hem sahneyi hem de dramatik bir anlatı alanını çağırıyordu.

1986 tarihli The Majesty Demos, bugünden bakıldığında genç bir grubun ham ama güçlü manifestosu gibidir. O kayıtlarda kusursuz bir prodüksiyon değil, sınır tanımak istemeyen bir iştah duyulur. Kıta-nakarat-kıta kalıbının dışına çıkmak, enstrümanları yalnızca eşlik aracı değil, hikayenin başlı başına

karakterleri haline getirmek ve uzun şarkı formunu yeniden ciddiye almak... Dream Theater'ın sonraki kırk yılı aslında bu ilk kıvılcımın etrafında şekillenecektir.

Müzikal Kimlik: Kuralları Yıkan Notalar

Dream Theater'ı anlatmak için en çok kullanılan etiket progressive metal olsa da bu tek başına yeterli değildir. Grubun müziğinde klasik müziğin disiplinini, caz-fusion geleneğinin doğaçlama hissini, heavy metalin ağırlığını ve progresif rock'ın hikaye anlatma tutkusunu aynı anda duyarız. 4/4'lük güvenli yollardan çıkıp 7/8, 9/8, 13/8 gibi aksak ölçülere sapmaları; bir anda tempo, ton ve duygu değiştirmeleri; gitar, klavye, bas ve davulun uzun pasajlarda birbirleriyle adeta konuşması onların imzası haline gelmiştir.

Bu müzik, dinleyiciden aktif katılım ister. Arka planda akıp gidecek kolay bir fon olmaktan çok, dikkat isteyen bir mimari yapı gibidir. Bir şarkının üçüncü dakikasında duyduğunuz tema, on beşinci dakikada başka bir kılıkta geri dönebilir. Bir klavye cümlesi, birkaç ölçü sonra Petrucci'nin gitarında sert bir riffe dönüşebilir. John Myung'un bas çizgisi çoğu zaman arkada sakince ilerliyor gibi görünür ama yapının taşıyıcı kolunu oradadır. Dream Theater'ın büyüğü de biraz buradadır: İlk dinleşte yorucu gelen ayrıntı, ikinci dinleşte meraka, üçüncü dinleşte bağımlılığa dönüşür.

Büyük Çıkış ve İlk Hayal Kırıklıkları

Grubun ilk albümü When Dream and Day Unite, 1989'da yayımlandı. Charlie Dominici'nin vokaliyle kaydedilen albüm, Dream Theater'ın potansiyelini gösterse de beklenen büyük çıkışı sağlayamadı. Asıl kırılma, Kanadalı vokalist James LaBrie'nin gruba katılması ve 1992'de Images and Words albümünün yayımlanmasıyla yaşandı. Albümdeki "Pull Me Under", sekiz dakikayı aşan yapısına rağmen MTV ve radyolarda beklenmedik biçimde ilgi gördü. Progressive metal gibi görece zor bir türde bu ölçekte görünür olmak, Dream Theater için yalnızca ticari bir başarı değil, kimliğinin de tesciliydi.

Fakat başarı, beraberinde yeni sınavları getirdi. 1994 tarihli *Awake*, daha karanlık, daha ağır ve daha içe dönük bir albümdü. Kayıtların tamamlanmasının ardından kurucu klavyeci Kevin Moore'un gruptan ayrılması, Dream Theater'ın iç dünyasında ciddi bir kırılma yarattı. Aynı dönemin en dramatik olaylarından biri ise James LaBrie'nin Küba'da geçirdiği ağır gıda zehirlenmesiydi. Şiddetli kusma sırasında ses tellerinin zarar görmesi, LaBrie için yıllar sürecektir bir toparlanma mücadelesine dönüştü. Bu hikaye, Dream Theater'ın yalnızca teknik ustalıklarla değil, dayanıklılık ve sabırla da var olduğunu gösterir.

1997'de gelen *Falling Into Infinity* ise grubun plak şirketi baskısını en yoğun hissettiği dönem olarak hatırlanır. Daha kısa, daha ticari, daha radyo dostu şarkılar beklentisi; Dream Theater'ın doğasına pek uygun değildi. Desmond Child ile çalışmaya zorlanmaları, şarkıların tek diske sıkıştırılması ve yaratıcı alana yapılan müdahaleler, grup içinde büyük gerilimler doğurdu. Bu albüm bugün kimi hayranlar tarafından sevilen parçalar barındırır da, Dream Theater tarihinde "biz kimiz ve ne yapmak istiyoruz?" sorusunun en sert biçimde sorulduğu eşiklerden biridir.

Küllerinden Doğuş: *Scenes from a Memory* ve Altın Dönem

Bazen bir grup, en büyük atılımını en sıkıştığı anda yapar. Dream Theater için bu an 1999 tarihli *Metropolis Pt. 2: Scenes from a Memory* oldu. Grup, yaratıcı özgürlüğünü geri almak istercesine baştan sona hikaye anlatan, sinematik, karanlık ve kusursuz kurgulanmış bir konsept albüm ortaya koydu. Geçmiş yaşam, cinayet, hipnoz, aşk ve kader gibi temalar, uzun enstrümantal bölümlerle birleşti. Jordan Rudess'in klavyeye katılması da bu albümle birlikte grubun ses evrenini genişletti.

Scenes from a Memory, Dream Theater'ın yalnızca teknik olarak değil, dramatik olarak da ne kadar güçlü olabileceğini gösterdi. Ardından gelen *Six Degrees of Inner Turbulence*, *Train of Thought* ve *Octavarium* gibi albümler, grubun 2000'lerdeki üretkenliğini ve cesaretini pekiştirdi. *Train of Thought* daha

sert ve metal ağırlıklı bir yönü öne çıkarırken, *Octavarium* melodik, simetrik ve büyük ölçekli yapısıyla hayranlar arasında özel bir yere yerleşti. Bu dönem, Dream Theater'ın artık sadece iyi çalan bir grup değil; kapakları, sembolleri, konser kayıtları, uzun turneleri ve sadık dinleyici topluluğuyla kendi evrenini kurmuş bir müzik kurumu haline geldiği dönemdir.

Bir Virtüözite Kıtası: John Petrucci Etkisi

Dream Theater denince John Petrucci'den ayrı bir başlık açmamak mümkün değildir. Petrucci, grubun kurucusu, ana bestecilerinden biri, yapımcısı ve modern metal gitarının en saygın figürlerinden biridir. Onun gitar tekniğinde hız elbette vardır; fakat asıl mesele hız değildir. Petrucci'nin sololarında notalar yalnızca seri halde akmaz, bir duyguya yön verir. Sağ ve sol el senkronizasyonu, ritmik netliği, ton hakimiyeti ve melodik cümle kurma becerisi onu yalnızca "çok hızlı çalan" biri olmaktan çıkarır.

Rock ve metal dinleyicilerinin o bitmeyen "Kim daha iyi gitarist?" tartışmalarında mesele çoğu zaman kişisel zevke kalır. Kimi duygu der, kimi teknik der, kimi sahne duruşu der. Ama konu Petrucci'ye geldiğinde masada bazen tuhaf bir sessiz mutabakat oluşur. Dinlediğiniz gitarist ne kadar iyi olursa olsun, bir noktada insanın içinden şu cümle geçer: "Petrucci sahne, icra, karizma, enerji, riff" olarak bambaşka bir boyuttadır. Hatta yalnızca müzikte değil, içinden çıkılmaz görünen herhangi bir meselede bile, sıkı dostların anlayacağı bir tebessümle "Çok iyi, ama bir Petrucci değil." demek mümkündür. Dışarıdan bakıldığında bu yalnızca bir hayran cümlesidir; bilenler içinse yıllar içinde birikmiş dost sohbetlerinin küçük bir şifresi gibi durur.

İç Çekişmeler, Sansasyonlar ve Büyük Kırılma

Dream Theater tarihi yalnızca başarılarla ilerlemedi. Grubun uzun yolculuğunda talihsiz olaylar, tartışmalı tercihler ve ağır ayrılıklar da vardı. 11 Eylül 2001'de yayımlanan *Live Scenes*

from New York albümünün orijinal kapağında New York silüetini ve alevler içindeki bir imgeyi çağrıştıran tasarımın bulunması, tarihsel felaketle korkunç bir tesadüf yarattı. Albüm kısa sürede geri çekildi ve farklı bir kapakla yeniden yayımlandı. Bu olay, grubun istemeden büyük bir dünya trajedisinin gölgesine girdiği en talihsiz anlardan biri olarak hatırlanır.

2010 yılına gelindiğinde ise Dream Theater tarihinin en sarsıcı haberi geldi. Kurucu davulcu, söz yazarı, organizasyon aklı ve grubun kamuoyundaki en görünür yüzlerinden Mike Portnoy, tükenmişlik hissiyle gruba uzun bir ara vermeyi önerdi. Diğer üyeler devam etmek isteyince Portnoy ayrıldı. Bu, hayranlar için basit bir kadro değişikliği değildi; grubun ruhuna dair büyük bir tartışmaydı. Dream Theater yeni davulcusunu bulmak için dünyanın en iyi davulcularını seçmelere çağırdı ve bu süreci belgesel tadında kamuoyuyla paylaştı. Sonunda Berklee Profesörü Mike Mangini gruba katıldı.

Mangini dönemi teknik açıdan kusursuz, disiplinli ve üretken bir dönem oldu. A Dramatic Turn of Events, Dream Theater, The Astonishing, Distance Over Time ve A View from the Top of the World bu dönemin albümleridir. Hatta "The Alien" parçasıyla 2022'de En İyi Metal Performansı dalında Grammy kazanılması, grubun yıllarca "fazla karmaşık" bulunmuş müziğinin resmi olarak da taçlandırılması anlamına geldi. Yine de birçok hayran için Portnoy'un yokluğu, iyi çalan ama eski aile fotoğrafında bir kişinin eksik kaldığı hissini taşıdı.

Bugün ve Yarın: Eve Dönüş

2023 Ekim'inde yapılan duyuru, Dream Theater hayranları için neredeyse eski bir hikayenin yeniden açılması gibiydi: Mike Portnoy, on üç yıllık ayrılığın ardından Dream Theater'a geri dönüyordu. Petrucci, Myung, LaBrie, Rudess ve Portnoy yeniden aynı kadroda buluştu. Bu dönüş, geçmişteki kırılganlıkların hiç yaşanmadığı anlamına gelmez ama müzik tarihinde bazen zamanın, ortak hafızanın ve olgunluğun eski gerilimleri başka bir yere taşıyabildiğini gösterir.

2025 tarihli Parasomnia, bu yüzden sıradan bir yeni albüm değil; grubun kendi ismine de yakışan bir geri dönüş albümü olarak okunabilir. Rüyalar, bilinç, uyku halleri ve gerçeklikle hayal arasındaki bulanık sınırlar etrafında kurulan albüm, Portnoy'un 2009'dan bu yana yer aldığı ilk Dream Theater stüdyo çalışmasıdır. Albümün ilk single'ı "Night Terror" ile gelen Grammy adaylığı da grubun yalnızca nostaljiye yaslanmadığını, güncel metal sahnesinde hala karşılık bulduğunu gösterir.

Peki Dream Theater'ın yarını nereye gider? Muhtemelen cevap, geçmişte taklit etmekte değil, geçmişteki kimyayı bugünün olgunluğuyla yeniden kurmakta yatıyor. Artık mesele "Ne kadar hızlı çalabiliriz?" sorusundan çok, "Bunca yıldan sonra hala nasıl heyecan yaratabiliriz?" sorusudur. Dream Theater'ın güçlü olduğu yer de tam burasıdır: Teknik kapasiteyi hikayeye, ustalığı duyguya, karmaşıklığı ortak bir deneyime dönüştürebildiği sürece bu müzik yaşanmaz.

Son Akor

Hayatın kendi karmaşık ritimleri içinde yol alan bizler için Dream Theater'ın hikayesi güzel bir metafor da barındırıyor. Dostluklar kuruluyor, yollar ayrılıyor, kimi zaman gerilimler yaşanıyor, kimi zaman yıllar sonra aynı sahneye dönülüyor. Ama doğru frekans bulunduğunda müziğin, sanatın ve dostluğun bağı kolay kopmuyor.

Dream Theater'ı değerli kılan yalnızca uzun şarkılar yazması ya da zor pasajlar çalması değil. Onlar, dinleyicisine sabır göstermeyi, ayrıntı duymayı, tekrar tekrar dönüp bakmayı öğreten bir grup. Kısa dikkat sürelerinin ve hızlı tüketimin belirlediği bir çağda, hala on dakikalık şarkılarla, konsept albümlerle ve dinleyiciyi zorlayan yapılarla var olabilmeleri başlı başına anlamlı. Bir Dream Theater parçası bittiğinde rüya sona ermiş gibi olur; fakat iyi rüyalar gibi etkisi bir süre daha kalır. Ve bazen, kulağımızda uzun bir solo dönerken yüzümüzde beliren o tanıdık gülümsemeyle yine aynı yere geliriz: Bu adamlar gerçekten başka... Ama tabii, her zaman olduğu gibi, bir Petrucci değil!

Röportaj

**Meltem TAŞKAN
KÜÇÜKBEYCAN**

2003 mezunu

Bize kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

1985 yılında Ankara'da doğdum. Lise öğrenimime Özel Arı Okullarında başladım. 2003 yılında mezun olduktan sonra Bilkent Üniversitesi İletişim ve Tasarım Bölümünü bitirdim. İş hayatıma reklam sektöründe başladıktan kısa bir süre sonra animasyon sektörüne geçiş yaptım.

Türkiye'nin ilk animasyon projelerinden biri olan Keloğlan projesinde 7 yıl boyunca yönetmenlik yaptım. Ayrıca "Tropik Meseleler" isimli çizgi filmin hem yazarlığını hem de yönetmenliğini üstlendim. Ardından eşim Sercan Küçükbeycan'la birlikte The Way Creative Reklam Ajansını kurduk ve 6 yıldır çalışmalarımıza devam ediyoruz.

Özel Arı Okullarında aldığınız eğitimin yükseköğretim yaşamınıza ve kariyer sürecinizi belirlemenize ne gibi katkıları oldu?

Okulumun bana pek çok alanda çok değerli katkıları oldu. Aktif bir akademik hayatın yanı sıra resim, dans ve şarkı söyleme gibi farklı alanlarda da kendimi geliştirme fırsatı buldum. Öğretmenlerimin yakın ilgisi ve rehberliği sayesinde temel eğitimimi güçlü bir şekilde tamamladım. İlerleyen yıllarda da bu sağlam temelin üzerine yeni deneyimler inşa etmek benim için çok daha kolay oldu. Bunun yanı sıra, okulumun sunduğu sosyal imkanlar iletişim becerilerimi ve öz güvenimi artırarak sosyalleşme sürecime büyük katkı sağladı. Buradaki çok yönlü altyapı ve edindiğim vizyon, iş hayatımda ve kreatif projelerimde adımlarımı daha cesur atarak kariyerimde ilerlememi kolaylaştırdı.

Bilkent Üniversitesi İletişim ve Tasarım Bölümü (COMD) mezunusunuz. Aldığınız eğitim; sinemayı, görsel tasarımı ve sesi bir arada barındıran çok disiplinli bir yapıya sahip. Bu eğitimin, Keloğlan gibi dev bir animasyon projesinin yönetmenliğini yaparken size sağladığı en büyük avantajlar neler oldu?

İletişim ve Tasarım Bölümünden mezun olduğumda; ister yönetmen, ister reklamcı, ister gazeteci olarak kariyerime devam edebilecek çok yönlü bir bilgi birikimine sahiptim. Bölümün sunduğu entelektüel donanım, olaylara daha zengin bir bakış açısıyla yaklaşmamı ve üstlendiğim projelere değer katmamı sağladı. Aynı zamanda aldığım tasarım derslerinin yaratıcılığımı geliştirmemde katkısı çok büyük oldu. Sinema derslerinde edindiğim yönetmen bakış açısı ise Keloğlan gibi ülkenin sevdiği bir projenin altından başarıyla kalkabilmemdeki en büyük etkidir.

Keloğlan çizgi filminin yönetmen koltuğunda edindiğiniz kriz yönetimi ve büyük ekipleri koordine etme becerisi, bugün kendi şirketinizde işinizi ne kadar kolaylaştırdı?

Keloğlan projesini yönetirken aynı zamanda proje koordinatörlüğünü de üstlenmiştim. Çizgi filmin doğasından mıdır bilinmez, ekip olarak çok pozitif bir iletişim içerisindeydik. Kimi zaman farklı ülkelerden çalışma arkadaşlarımızın da dahil olduğu, 100 kişiyi aşan bir ekiple çalışıyorduk. Elbette bu süreçte aynı anda pek çok sorunu eş zamanlı olarak çözmemiz gerekiyordu, pozitif iletişim ve çözüm odaklılık sayesinde her zorluğun üstesinden gelebildiğimizi gördüm. Bir de sorunu doğru insanla çözmeye çalışmak çok kıymetli.

Bugün kendi reklam ajansımızda da bu tecrübelerimi aktif olarak kullanıyorum. Her duruma çözüm odaklı yaklaşmak, zaman kaybetmeden doğru çıkış yollarını bulmamı sağlıyor. Ayrıca o dönemde edindiğim güçlü insan ilişkileri kurma ve yönetme becerisinin de bugünkü iş hayatıma katkısı son derece büyük.

Eşinizle hem özel hem de profesyonel iş yaşamını paylaşıyorsunuz. Geleneksel ajansınız olan The Way Creative'in kuruluşu ve bugüne taşınan yolculuğundan biraz bahseder misiniz? Ajansta rolleri nasıl bölüşüyorsunuz?

Eşimle birlikte çalışmak, genel kanının aksine benim için oldukça keyifli diyebilirim. Sercan makine mühendisi olduğu için birbirimizin eksik kaldığı alanları tamamlama ve projelere farklı bakış açıları katma konusunda harika bir denge kurduk. The Way'i uzun zamandır kurmak istiyorduk ve sonunda hayata geçirdik. İkimiz için de en önemli şey, yaratıcılığımızı özgürce dışa vurabileceğimiz ve severek yapacağımız bir iş kurmaktır. Ajansta rolleri bölerken de bu uzmanlıkları temel aldık; Sercan ajans başkanlığını, ben ise kreatif direktörlüğü üstleniyorum.

Röportaj

**Meltem TAŞKAN
KÜÇÜKBEYCAN**

2003 mezunu

Geleneksel reklam ve prodüksiyon ajansınız yanında yapay zekayı da işin içine katarak ANBERN markasını oluşturdunuz.

ANBERN markasının doğuşunu ve bu marka ile sürdürdüğünüz etkinliklerinizi bizimle paylaşır mısınız?

ANBERN Yapay Zeka Reklam Ajansı henüz çok yeni olsa da geleneksel ajans yapılarının geleceğini şekillendirecek bir potansiyele sahip. Hızla gelişen yapay zeka teknolojilerini görmezden gelmenin bizi geride bırakacağını fark ettik; çünkü gelişime ve değişime adapte olmak bizim için her zaman öncelikli olmuştur. Günümüzde pazarlama ve tanıtım süreçlerinin tamamı olmasa bile büyük bir kısmı yapay zeka desteğiyle yürütülüyor.

Tabii bu süreçte "yapay zeka çöplüğü" olarak adlandırabileceğimiz, sanatsal bir bakış açısından yoksun sayısız içerikle de karşılaşırız. Reklam sektöründe gerçekten başarılı bir yapay zeka işinin, yine bir yönetmenin vizyonundan çıkması ve güçlü bir sanat yönetmenliğiyle işlenmesi gerektiğine inanıyorum. Çıkan sonuç, nitelik olarak geleneksel ve kaliteli bir prodüksiyon işinden farksız görünmeli. İşte ANBERN'i kurarken tam olarak bu kalite standardını hedefledik.

Modern markalara yapay zeka destekli video ve konsept tasarımı sunuyorsunuz. İlk müşterilerinizi yapay zekanın "gerçekçi ve yüksek kaliteli" olabileceğine ikna etmek zor oldu mu? Bu algıyı nasıl kırdınız?

Gerçekten zorlayıcı bir süreçti diyebilirim. Hatta bir müşterimiz yapay zeka için "adı üstünde yapay" ifadesini kullanmıştı. İnsanlar genelde yapay zekayı kendilerine bir tehdit veya düşman olarak görmeye eğilimli; yıllarca izlediğimiz bilim kurgu filmlerinin de bunda mutlaka payı vardır.

Geleceğin ne getireceğini şimdiden kestirmek zor. Fakat şu an için yapay zekayı süreçlerimizde güçlü bir eşlikçi ve asistan olarak konumlandırıyoruz. Hazırladığımız çalışmalardaki yüksek gerçekçiliği, hız avantajını ve maliyet tasarrufunu gördüklerinde müşterilerimizin ön yargıları kırılıyor ve çekinceleri birer birer ortadan kalkıyor.

ANBERN'in geleceğe yönelik vizyonu nedir? Önümüzdeki 5 yıl içinde yapay zeka ve insan yaratıcılığı ortaklığını nerelere taşımayı hayal ediyorsunuz?

ANBERN olarak vizyonumuz; yapay zekayı insan yaratıcılığının yerini alan bir unsur değil, kreatif fikri özgürleştiren güçlü bir ortak olarak konumlandırmak.

Geleneksel prodüksiyon ve animasyon süreçleri oldukça yüksek maliyetli, uzun ve büyük iş gücü gerektiren yapılar. Tabii bu süreçlerde çıkan işler, çok sayıda insanın emeğinden ve ruhundan süzüldüğü için şüphesiz çok daha özel bir yere sahip oluyor. Bu yüzden yapay zekanın mevcut yapısıyla bir animasyonun veya filmin taşıdığı o derin sanatsal ruhu yakalaması şu an için pek mümkün değil.

Ancak reklam dünyası için durum biraz daha farklı. Reklamlar; sinema ve hikaye anlatıcılığına kıyasla daha temiz, steril ve mükemmeliyetçi bir estetik gerektirir. Yapay zekanın günümüzdeki doğası da tam olarak bu kusursuzluğu ve hızı sunmaya çok uygun. Önümüzdeki 5 yıl içinde hedefimiz; reklam ve konsept tasarımı tarafında bu teknolojiyi yönetmen gözüyle işleyerek markalara en yüksek kalitede sunmak.

Gelecekte yapay zeka; oyunculuğa, duyguya ve insanın o kendine has "doğal kusurlarına" da alan açan bir noktaya evrilirse ANBERN olarak sinema ve film tarafında da bu teknolojiyle yol almayı çok isteriz. Ancak teknoloji ne kadar gelişirse gelişsin, projelerimize ruhunu ve anlamını veren şeyin her zaman insan duygusu ve estetik bakış açısı olacağına inanıyoruz.

Röportaj

**Meltem TAŞKAN
KÜÇÜKBECAN**

2003 mezunu

Yönetmenlikten şarkı yazarlığına ve müzik kanalına geçiş sürecinizden bahseder misiniz?

Lise arkadaşlarım ve öğretmenlerim de bilir; okul yıllarımdayken etkinliklerde şarkı söyledim. Hatta okulda bir müzik grubu bile kurmuştum. Müzik yapmak o yıllardan bu yana içimde hep var olan bir tutkuydu. Ancak insan iş hayatının temposuna girince zamanla hayallerinden biraz uzaklaşabiliyor. Yine de bunca yıl boyunca sadece kendi bildiğim, çekmecemde biriken yüzlerce şarkı ve beste ürettim. Sonunda bir noktada bu ürettiklerimi dışa vurmak ve insanlarla paylaşmak istedim. Benim için hem çok özgürleştirici hem de son derece keyifli bir deneyim oluyor. Şarkılarıma dijital platformlardan ulaşabilirsiniz.

Aktif olarak içerik ürettiğiniz bir müzik kanalınız var ve kliplerinizde, görsel dünyanızda yapay zekadan da güçlü bir biçimde yararlanıyorsunuz. Bir animasyon yönetmeni gözüyle, müziğinizi yapay zeka estetiğiyle harmanlamak nasıl bir kreatif süreç? Teknolojinin bu görsel gücü, şarkılarınızın ruhunu ve öyküsünü dinleyiciye aktarırken size nasıl bir özgürlük alanı sunuyor?

Yapay zeka insana muazzam bir prodüksiyon özgürlüğü sunuyor; yani sınırınız artık yalnızca kendi hayal gücünüz oluyor. Her şarkının kendine ait dünyasını dilediğim gibi görselleştirebilmek oldukça keyifli. Normal koşullarda zihnimde canlandırdığım bir fikri faaliyete geçirmek devasa bütçeler, yoğun emek ve ciddi bir zaman gerektirirken; yapay zeka sayesinde bazen doğru yazılmış kısa bir prompt ile dakikalar içinde gerçeğe dönüşebiliyor. Bu pratiklik ve görsel güç, yoğun iş hayatımın yanında müzik hayalimi de kısıtlamalara takılmadan gerçekleştirmeme imkan sağlıyor.

Edindiğiniz deneyimler ve ulaştığınız kariyer hedeflerinizi düşündüğünüzde, kariyer yolculuğunu belirleme aşamasındaki 12. sınıf öğrencilerimize önerileriniz nelerdir?

Her insanın kariyer yolculuğunda kendine özgü dinamikleri ve verimli çalışma şekilleri olduğunu söyleyebilirim. Bazı insanlar bir kurum bünyesinde çalışırken çok başarılı olurken bazıları kendi işini kurduğunda potansiyelini ortaya koyabiliyor. Bu süreçte en kritik nokta, sevdiğiniz ve tutku duyduğumuz işi yapmaktır. Lise yıllarında bu yönelimi tam olarak fark etmek her zaman kolay olmasa da uğraşırken mutluluk duyduğunuz, yaparken zamanı unuttuğunuz bir alan varsa mutlaka üzerine gitmenizi tavsiye ederim.

Tabii hayatın akışında da karşınıza seveceğiniz güzel fırsatlar çıkabilir; başarı her zaman katı planlarla gelmeyebilir. Genç arkadaşlarıma tavsiyem; kendilerini her anlamda geliştirmeleri, tutku duydukları alanlara yönelmeleri ve en önemlisi değişime ve adaptasyona her zaman açık olmalarıdır.

**Zeynep
KOLTUK**
1998 mezunu

İstanbul doğumlu güzel oyuncu ilkokul, ortaokul ve liseyi Özel Arı Okullarında tamamladıktan sonra Bilkent Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümüne girdi. Üniversite öğreniminin ardından okuduğu bölümün, hayatta olmak istediği yere götürmeyeceğini anlayıp tekrar sınavlara girerek Bilkent Üniversitesi Tiyatro Bölümüne burslu olarak girmeye hak kazandı. Başarılı oyuncu, Adanalı, Bizim Evin Halleri ve Behzat Ç. Bir Ankara Polisiyesi, Ezra gibi dizilerde yer aldı. Zeynep Koltuk, YouTube üzerinde "ZeiKoTV" kanalında oyunculuk hakkında hem eğlenceli hem eğitici videolar paylaşıyor.

EYLÜL GELDİ HEPİMİZ YİNE ÖĞRENCİYİZ

Eylül geldi.

Hani şu takvimde yaz mevsiminin sonuna doğru sinsice belirip "Hadi bakalım, tatil bitti, herkes yerine!" diyen ay var ya... İşte o.
Eylül geldi.

Yazın “5 dakika daha” dediğimiz o son gecesi de bitti. Hayat yine “kalk, geç kalıyorsun” moduna geçti.

Eylül geldi.

Eylül, takvimin pazartesi günüdür. Kimse istemez ama herkes bir şekilde başlar.

Çocukken eylül demek okul demektir. Yeni çanta, yepyeni defterler, silgi kokusu, kalemlerin ucunu açarken çıkan o tarifsiz heyecan ve tabii ki her sene büyük bir ciddiyetle alınan o karar:

“Bu sene çok çalışacağım.”

Ne kadar masumduk...

O zamanlar “yeni dönem” deyince gerçekten yeni bir dönem başlıyordu. Sınıf değişirdi, öğretmen değişirdi, kitaplar değişirdi. Hatta bazen saç modelimiz bile değişirdi. Ama değişmeyen tek şey, ilk hafta büyük bir motivasyonla alınan kararların ekim ayına varmadan buhar olmasıydı.

Bugün büyüdük.

Çantamızın yerini bilgisayar çantası, defterin yerini ajanda, okul zili yerini telefon alarmı aldı.

Ama zihnimiz?

O hala öğrenci.

Çünkü eylül geldi mi hepimiz yeniden bir takım kararlar almaya başlıyoruz.

“Bu sene daha düzenli olacağım.”

“Erken yatacağım.”

“Spor yapacağım.”

“Daha sağlıklı besleneceğim.”

“Telefonu daha az kullanacağım.”

“İşleri son dakikaya bırakmayacağım.”

Ve bütün bunları söylerken yüzümüzde, ilkokulun ilk günü annemizin aldığı yepyeni önlüğü giydiğimiz zamanki o öz güven var.

İnsan yaş aldıkça öğrenci olmaktan çıkmıyor. Sadece

sınavların adı değişiyor.

Eskiden sınav sonucumuzu beklerdik. Şimdi banka hesabımızı. Heyecan aynı, sonuçlar daha travmatik.

Eskiden karne günü “Takdir alabilecek miyim?” diye korkardık. Şimdi yıl sonunda “Ben bu yılı nasıl atlattım?” diye düşünüyoruz.

Eskiden öğretmenlerimizden izin isterdik. Şimdi doktordan, bankadan, işten, trafikten... Hayat boyunca birilerinden izin istemeye devam ediyoruz.

İlk birkaç gün yeni dönemle ilgili aldığımız kararlarda gerçekten inanıyoruz kendimize.

Sonra hayat, elimize bir ödev listesi tutuşturuyor.

Ve biz yine son gece yapıyoruz ya da yapamıyor geciktiriyoruz ödevimizi.

Demek ki bazı alışkanlıklar yaşla değil, karakterle ilgiliymiş.

Aslında eylülün tuhaf bir büyüsü var.

1 Ocak’ta aldığımız kararların çoğunu mart ayında unutabiliyoruz. Ama eylül geldiğinde nedense içimizde bir “sıfırlanma” duygusu oluşuyor.

Belki çocukluğumuzdan kalma.

Çünkü bizim için yıllarca hayatın takvimi eylülde başlardı. Ve tabii eski arkadaşlarla teneffüste yapılan o bitmek bilmeyen dedikodular.

Şimdi dönüp bakınca insanın en çok özlediği şeyin aslında dersler olmadığını fark ediyor.

Kimse "Ah, şu matematik problemlerini çözmeyi ne kadar özledim." demiyor.

Kimse "Keşke yeniden kompozisyon ödevi verseler." diye uyanmıyor.

Özlediğimiz şey başka. Birlikte gülmek. Teneffüste beş dakikaya dünyaları sığdırmak.

Bir arkadaşın sıranın altında sana gizlice bir şey söylemesi. [Benim tok sesimle bu her ne kadar mümkün olmasa da.]

Bir öğretmenin sınıfa girmesiyle bir anda sessizleşmeye çalışıp, beş saniye sonra yine yakalanmak. [Allah'ın emri.]

Ve en önemlisi, geleceğin henüz önümüzde kocaman ve gizemli bir yer olarak durması.

O zamanlar büyümek için sabırsızdık. Şimdi ise bazen insanın içinden "Bir beş dakikalığına teneffüse çıkabilir miyiz?" demek geliyor. Hatta kaç beş dakika yani. Ama galiba büyümek de biraz böyle bir şey.

Eskiden öğretmenlerimiz bize "Hayat bir sınav." derdi. Biz de bunun mecazi bir ifade olduğunu düşünürdük.

Meğer öğretmenler gayet ciddiymiş. Üstelik bu sınavın ne kitabı var ne de cevap anahtarı. Bazen sorular çoktan seçmeli değil; "Şimdi ne yapacağız?" şeklinde açık uçlu.

Bazen de [pek çok kez de] bildiğin soruyu yanlış cevaplıyorsun.

Sonra tekrar başa dönüp "Bir daha deneyelim." diyorsun.

İşte belki de eylülün en güzel tarafı burada. Bize yeniden başlama bahanesi vermesinde.

Yeni bir okul yılı başlamasa bile yeni bir dönem başlayabilir. Yeni bir karar alınabilir.

Yeni bir yol seçilebilir.

Uzun zamandır ertelenen bir şey yapılabilir.

Hatta insan kendine yeniden "Bu sene gerçekten..." diye başlayan bir cümle bile kurabilir.

Sonrasını garanti edemeyiz tabii.

Çünkü hepimiz biliyoruz... O cümlenin devamında neler olduğunu.

Ama önemli olan belki de kararın kusursuz uygulanması değil.

Her eylülde yeniden denemeye cesaret etmek. Çünkü yıllar geçse de içimizde hala o ilk günkü öğrenci var.

O yüzden hoş geldin eylül.

Defterlerimizi açalım. Kalemimizi hazırlayalım. Bu yılın ödevleri belli değil ama olsun.

Zaten hayatın en güzel dersleri çoğu zaman müfredatta olmuyor.

Ve evet...

Eylül geldi.

Hepimiz yine öğrenciyiz.

Yoklamayı kim alacak bilmiyorum ama...

Umarım bu dönem devamsızlıktan kalmayız.

RAA
ISTANBUL

raaistanbul.com
Instagram: @raaistanbul

ARI'DAN HABERLER

ARIMED'den Toplumsal Duyarlılığa Örnek Kitap Bağışı

Koç Topluluğu'nun Anadolu'daki köy okullarına kitap ulaştırmayı hedefleyen "Koç Gönüllüleri Kitap Paylaşım Projesi" kapsamında, Özel Arı Okulları Mezunlar Derneği [ARIMED] iş birliğiyle Özel Arı Okulları kütüphaneleri tarafından hazırlanan anlamlı bir kitap bağışı gerçekleştirildi.

Arı mezunları öncülüğünde ve sosyal sorumluluk bilinciyle büyüyen bu dayanışma hareketi sayesinde; okul öncesi etkinlik kitapları, çocuk ve gençlik edebiyatı eserleri, ders destek kaynakları ile LGS ve üniversite hazırlık kitaplarından oluşan yüzlerce materyal Aras Kargo şubeleri aracılığıyla projenin ana merkezine ücretsiz olarak gönderildi.

Kilolarca Atık Pil Sürdürülebilir Çevre Bilinciyle Toplandı

Özel Arı Okulları, sürdürülebilirlik ilkeleri ve doğayı koruma hedefleri doğrultusunda çevre bilincini içselleştirerek doğal kaynakların korunması, ağır metallerin toprağa ve yeraltı sularına karışmasının önlenmesi amacıyla düzenlediği atık pil toplama kampanyasını her yıl büyük bir başarıyla gerçekleştiriyor.

Özel Arı Okulları eğitim kadrosu, öğrencileri, velileri ve mezunlarının çevre bilinciyle katkıda bulunduğu bu anlamlı kampanya ile bu yıl 68 kilogram atık pil toplandı. Toplanan atık pillerin güvenli bir biçimde geri dönüştürülmesi için Taşınabilir Pil Üreticileri ve İthalatçıları Derneği [TAP] yetkililerine teslim edildi.

Özel Arı Okulları bu çevre dostu projesi ile genç nesillere daha yaşanabilir ve temiz bir dünya bırakma kararlılığını bir kez daha gösterdi.

ÖZEL ARI ANADOLU LİSESİ

IB DP çok dilliliği, uluslararası bilinç sahibi olmayı, topluma hizmet etmeyi, eleştirel düşünebilmeyi, disiplinler arası bağlantı kurabilmeyi, yaşam boyu öğrenmeyi destekleyen bir programdır.

Akademik olarak titizlikle hazırlanmış, her yönüyle dünyanın en iyi üniversiteleri tarafından kabul gören bir yapıya sahiptir.

Merkezi sınav sonucunda başarılı olup aynı zamanda programın bütün gerekliliklerini tamamlamış öğrenciler Milli Eğitim Programı ile de uyumlu iki diploma ile mezun olmaktadır.

WE ARE AN IB DP WORLD SCHOOL

ÖZEL ARI OKULLARI
www.ariokullari.k12.tr

MEZUNLARDAN HABERLER

YAZA MERHABA BULUŞMASI

Arı Okulları Mezunlar Derneği olarak organize ettiğimiz “Yaza Merhaba” buluşmasını, Yönetim Kurulu üyelerimizin katılımıyla Arı Kültür Sanat Merkezi ev sahipliğinde gerçekleştirdik.

Merkezin bünyesinde yer alan Cafe Miel’in muhteşem bahçesinde düzenlediğimiz organizasyonda, 1991 yılından günümüze tüm dönemlerden mezunlarımızı bir araya getirdik. Samimi bir atmosferde gerçekleşen akşamda mezunlarımız, eski dostluklarını tazeleme ve okul yıllarından kalan değerli anılarını paylaşma fırsatı buldu.

Genç yeteneklerin DJ performansı eşliğinde gerçekleşen buluşmada davetlilerimiz, bahçe atmosferinin keyfini çıkararak sohbet dolu bir akşam geçirdi. Arı Okulları mezunları arasında yıllardır süregelen güçlü bağları bir kez daha görünür kılan organizasyonumuz, yaz mevsiminin enerjisini dostluk, dayanışma ve aidiyet ruhuyla karşıladı.

SANATIN OLAĞAN ÜSTÜ HALİ

“Büyülü Gerçeklik”

Aslında gerçek, düşündüğümüzden daha eğlenceli...
Biraz da sıra dışı.
O kadar ciddi ya da değişmez değil.

Hem aklımıza yatan
hem de aklımızı başımızdan alan bir yerde.

Ve sadece sanatta değil...
Hayatın kendisinde de böyle.

Haydi o zaman—
bu atölyede; edebiyatın, resmin, tiyatronun ve sinemanın
büyülü gerçeklikle sarıp sarmalanan etkileyici örnekleriyle buluşurken
sadece dinleyen değil, deneyimleyen olalım.

Küçük ama güçlü çalışmalarla
bugüne kendi parmak izimizi bırakalım.

Ve en önemlisi...
İçimizde zaten var olan o yaratıcı alanı yeniden hatırlayalım.

ANLAŞMALI KURUMLAR

MUSTAFA

DR. ESİN BARAK

Çayyolu | Via Flat

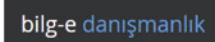
SAK ORGANİZASYON

PROF. DR. HALDUN OĞUZ

TECHTURK GÜVENLİK TEKNOLOJİLERİ

BİLG-E DANIŞMANLIK

SDS ORGANİZASYON

EĞİTİM NOKTASI

EKONORM MÜHENDİSLİK HİZMETLERİ

ARI MEZUNLARININ DOĞUKAN MANÇO İLE “BAL GÜNÜ” COŞKUSU

Özel Arı Okulları Mezunlar Derneğinin [ARIMED] geleneksel ve seçkin etkinliklerinden biri olarak her yıl mezunlarını buluşturduğu “Bal Günü”, bu yıl Doğukan Manço’nun müzikleriyle renk kattığı bir organizasyonla 20 Eylül Pazar günü gerçekleşti.

Derneğin kuruluş tarihi olan 2007’den günümüze fotoğraflarla süslü Nostalji Yolundan geçerek alana gelen mezunlar, ARIMED’in geçmişte düzenlediği birbirinden renkli etkinlikleri yeniden anımsayarak bu özel buluşmaya katıldı.

Siyah sarı şölenin açılışında konuşan Arı Mezunlar Derneği Yönetim Kurulu Üyesi ve Bee Life Editörü Seda Tarman “Arı Ailesi olarak bugün 35. yılını kutlama şerefine ulaşan mezunlarımızın yanı sıra her yıl aramıza katılan yüzlerce yeni mezunumuzla birlikteyiz. Bizler yıllar sonra ailemizle ve sevdiklerimizle tekrar okulumuza gelebilen, birlikte yaş alan, köklü dostluklarını gerek sosyal hayat gerekse iş hayatında yaşayabilen şanslı bireyleriz. Bugün dünyanın dört bir yanına yayılmış on binlerce mezun olarak, milli değerlerine bağlı ve dünya vizyonuna sahip olan bizler Arı Okullarının temsilcileriyiz.” dedi ve tüm dönem mezunlarını gerek dernek gerekse Bee Life sayfalarında aktif rol almaya davet etti.

Çankaya Üniversitesi Mütevelli Heyet Başkanı ve Arı Okulları Kurucusu Sıtkı Alp, 10, 20, 25, 30 ve 35. mezuniyet yılını kutlayan mezunlarla sembolik diploma töreninde yeniden bir araya geldi. Bu özel ve anlamlı etkinlikte konuşan ve birlik beraberliğin önemine dikkat çeken Sıtkı Alp, ARIMED'in kuruluşunun 19. yılını kutlarken Arı kültürünün yeni kuşaklara aktararak sürdürülmesinin önemini dile getirdi. Bee Life dergisinin Arı mezunlarının iletişimde çok önemli bir rol oynadığını ve mezun yazılarının yeni mezun olacak Arılılara ilham kaynağı olduğunu ifade etti. Özel Arı Okulları Genel Müdür Yardımcısı Dr. Seva Demiröz ise Özel Arı Okullarının okul öncesinden yükseköğretime kadar kesintisiz ve tam akredite bir Uluslararası Bakalorya [IB] eğitim sürekliliği [Continuum] farkını ifade ettikten sonra tüm dönem mezunlarının yıldönümlerini kutladı.

Bu renkli buluşmada Doğu Otomotiv, SAK Organizasyon, ARI Catering, Radyo Vizyon'da yerini aldı. Radyo Vizyon'un röportajlarıyla renk kattığı organizasyonda mezunlar, bu özel güne ilişkin düşüncelerini dile getirdi. Mezunların yeniden bir araya gelme olanağı bulduğu bu dostluk, sohbet ve paylaşımlarla dolu organizasyonda coşku; fotoğraf çekimi ve sembolik diploma töreni sonrası Doğukan Manço'nun performansı ile bir kat daha arttı.

sushiCO

Via Flat ve Çayyolu SushiCo'dan

Arı Okulları Mezunlar Derneği'ne

özel %10 indirim

**Sadece masa servisinde geçerlidir.*

Hemen İndir!

Download on the
App Store

GET IT ON
Google Play

Uygulama için:

sushico.com.tr

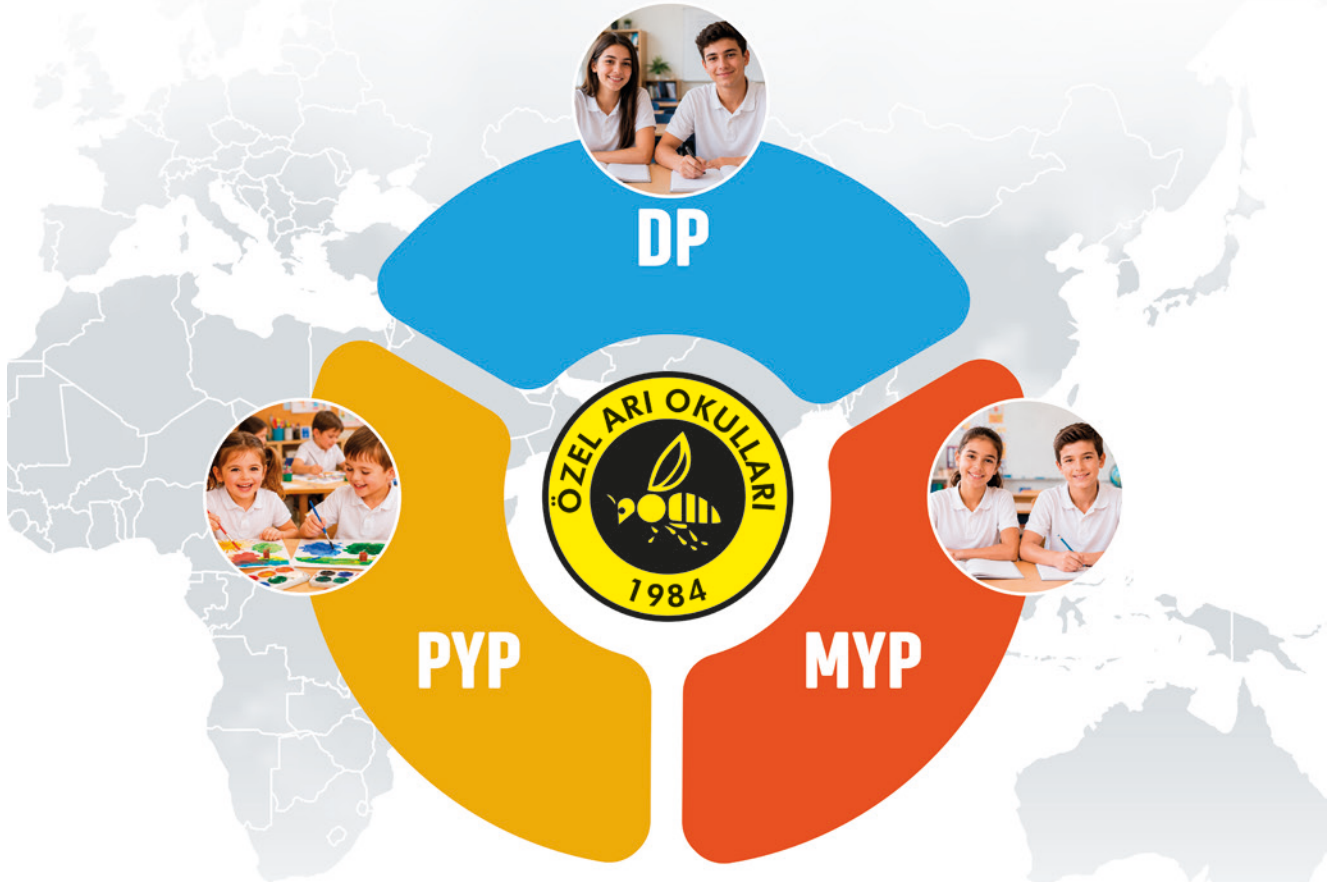
ARI SCHOOLS IS AN IB CONTINUUM SCHOOL

ANAOKULUNDAN ULUSLARARASI LİSE DİPLOMASINA

Arı Okulları, PYP, MYP ve DP programlarını
bütüncül bir eğitim anlayışıyla sunan
bir IB Continuum okuludur.

Arılı öğrenciler sorgulayan, araştıran, çok dilli, etik,
ulusal değerlere ve küresel bakış açısına sahip
bireyler olarak geleceğe hazırlanıyor.

ÖZEL ARI OKULLARI
www.ariokullari.k12.tr

ib Diploma
Programme

ib Middle Years
Programme

ib Primary Years
Programme

PORSCHE

Yeni Cayenne Electric Sportif Tasarım, Üstün Performans

16 dk

%10'dan %80'e Hızlı Şarj

809 km

Şehir İçi Menzil

Cayenne S Coupe Electric:

Ortalama Elektrik Tüketimi kWh/100km (WLTP): 21,0 - 18,9;

Ortalama CO₂ Emisyonu g /100km (WLTP): 0;

Elektrikli Menzil km (WLTP): 606 - 670 km (Ortalama), 738 - 809 (Şehir içi);

Dönem: 09/2026